Cartea stelelor

volumul 3

Chipul Umbrei

ERIK L'HOMME

ERIK L'HOMME

Cartea Stelelor

Chipul Umbrei

ERIK L'HOMME

Chipul Umbrei

Al treilea volum al trilogiei

CARTEA STELELOR

CUPRINS

Harta Ţării Ys / 5
Harta Lumii Incerte / 6
Cuvânt-înainte / 11
1. Ultimatum / 14
2. La cântatul cocoşilor / 17
3. Guillemot a dispărut / 24
4. Trădătorul / 30
5. *Taverna La Chioru'* / 34
6. O decizie nechibzuită / 42
7. Oul cosmic / 49
8. Un câmp de armuri turcoaz / 58
9. Thomas preia iniţiativa / 66
10. Coasta Urlătoare / 73
11. Prima confruntare / 85
12. Pădurea Spânzuraţilor / 90
13. Tenebrele se dezlănţuie / 100
14. Yénibohor / 106
15. Urien de Troïl / 113
16. Orki contra Cavaleri / 119
17. O descurajare de scurtă durată / 126
18. Balanţa luminii / 134
19. Izvorul / 141
20. Drumul Negustorilor / 148

21. În drum spre Deşertul Vorace / 154
22. Ţestoasa-Lume / 159
23. În jurul focului / 165
24. Colinele Cenuşii / 172
25. Îngrijorări / 179
26. Consiliu de război / 186
27. Speranţa moare întotdeauna ultima / 193
28. Apa şi aerul / 201
29. Focul şi pământul / 208
30. Se strânge laţul / 216
31. În care se vorbeşte din nou despre Cavaleri / 223
32. La picioarele zidului / 231
33. Neputincioşi! / 239
34. Gemenele / 247
35. Vraja Dragonului / 253
36. Adevăruri ascunse în mantia de umbre / 259
37. Templul / 265
38. Poemul Înţelepciunii / 272
39. După bătălie / 278
40. Reverii / 286
Epilog / 294
Carnetul lui Guillemot / 301

HARTA ŢĂRII YS

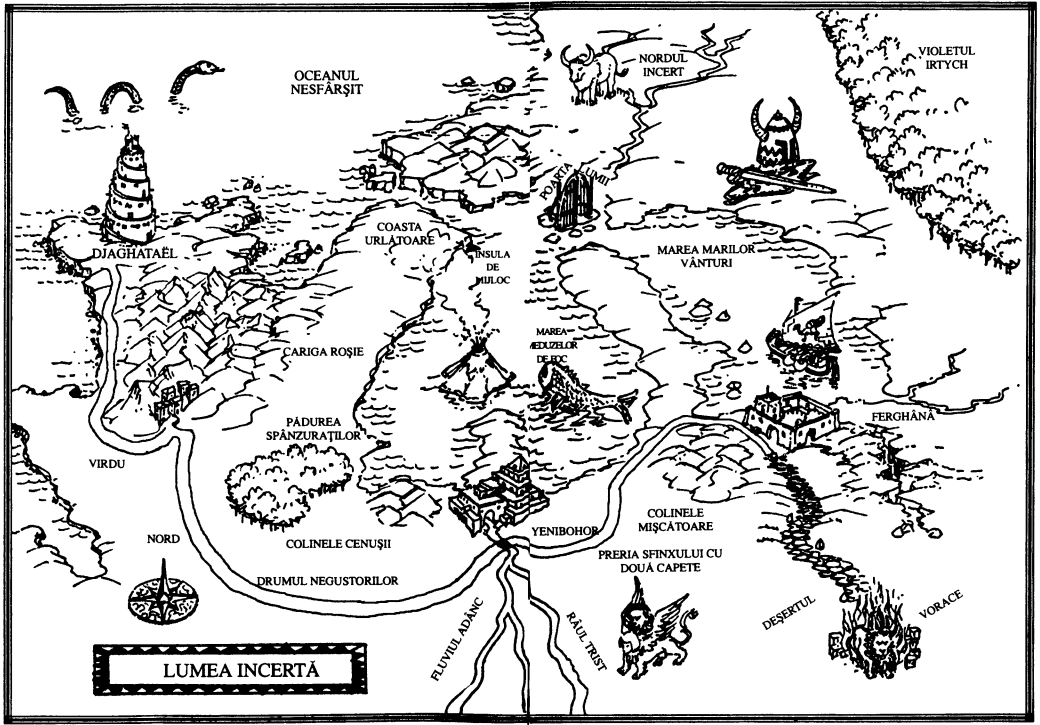
OCEANUL NESFÂRŞIT
NORDUL INCERT
VIOLETUL IRTYCH
POARTA LUMII
DJAGHATAËL
COASTA URLĂTOARE
INSULA DE MIJLOC
MAREA MARILOR VÂNTURI
CARIGA ROŞIE
MAREA AEDUZELOR DE FOC
FERGHÂNA
PĂDUREA SPÂNZURAŢILOR
VIRDU
NORD
COLINELE CENUŞII
YENIBOHOR
COLINELE MIŞCĂTOARE
PRERIA SFINXULUI CU DOUĂ CAPETE
DRUMUL NEGUSTORILOR
FLUVIUL ADÂNC
RÂUL TRIST
DEŞERTUL
VORACE
LUMEA INCERTĂ

Mamei mele, zâmbetului ei, tatălui meu,
privirii lui.

Pentru Coline, Yoann şi Lison, pe insula lor, lui
Anaïs, Juliette şi Lorraine, în Cer.

Cuvânt-înainte...

Guillemot de Troïl este un băiat din Ţara de Ys, pământ izolat între Lumea Reală şi Lumea Incertă, unde se întâlnesc, între sălile de cinema şi calculatoare, cavalerii în armuri sau vrăjitorii cu puteri uimitoare.

Din ziua în care Maestrul Qadehar, cel mai faimos Vrăjitor al Guildei, observă la Gullemot înclinaţii pentru magie, destinul băiatului se schimbă.

Devenit Ucenic Vrăjitor, Guillemot descoperă taina Grafemelor, care a fost revelată Guildei de *Cartea Stelelor,* înainte ca această lucrare să fie furată de Yorwan, un tânăr Vrăjitor. Dar Guillemot îşi dă seama că Umbra, puterea demonică şi nefastă care trăieşte în Lumea Incertă, caută să-l răpească, dintr-un motiv pe care nu-l cunoaşte...

Când Agathe este răpită în locul lui, Guillemot nu ezită să pătrundă în această lume înspăimântătoare. Trebuie să facă apel la toată magia lui de începător, ca să-i vină în ajutor.

În această trecere periculoasă, îi ia şi pe prietenii lui dintotdeauna, Ambre, Gontrand, Romaric şi

Coralie. Dar o eroare în formularea unei vrăji îi separă pe cei cinci prieteni şi îi atrage pe fiecare în aventuri extraordinare, presărate cu capcane, de-a lungul unei lumi populate cu personaje uimitoare.

Guillemot îşi reîntâlneşte prietenii şi pe Agathe în celulele închisorii comandantului Thunku, şeful briganzilor din Yâdigâr. Datorită intervenţiei Maestrului Qadehar, cei şase tineri reuşesc să evadeze şi să se întoarcă, sănătoşi şi teferi, în Ţara de Ys.

Pentru a încerca să lămurească lucrurile, Guilda, alertată, hotărăşte să întreprindă o acţiune în Lumea Incertă. Dar Vrăjitorii, conduşi de Qadehar, nimeresc într-o capcană. În acest timp, un bărbat misterios, Seniorul Sha, pătrunde în mănăstirea Guildei şi porneşte în urmărirea lui Guillemot. Este vorba despre Yorwan, cel care a furat *Cartea Stelelor,* aflat în căutarea unui fiu dispărut! Dar Guillemot nu este cel pe care îl caută...

Maestrul Qadehar este condamnat de un tribunal al Vrăjitorilor, care îl consideră vinovat de eşecul expediţiei. Datorită ajutorului prietenului său, Gérald, fuge, convins că în sânul Guildei se ascunde un trădător aflat în serviciul Umbrei. Dar, înainte de a porni în propria cercetare în Lumea Incertă, îi cere lui Bertram, un tânăr Vrăjitor, să aibă grijă de Guillemot.

La plecarea de la un bal dat la Dashtikazar, apriga Ambre se înfurie pe Agathe şi, luând-o pe urmele ei, prietenii ei îngrijoraţi o urmăresc până în landă. Toţi sunt atacaţi şi capturaţi de Korriganii foarte hotărâţi să-i predea Umbrei. În cele din urmă, doar datorită

şireteniei lui Guillemot şi calmului de care dă dovadă Bertram, reuşesc să se elibereze!

Puţin mai târziu, cu ocazia unei întâlniri în lumea reală, Seniorul Sha îi dezvăluie lui Guillemot faptul că tocmai i-a fost furată *Cartea Stelelor,* pe care, de fapt, avea sarcina s-o apere. Guillemot hotărăşte să-i destăinuie povestea lui Qadehar şi să se întoarcă în Lumea Incertă, însoţit doar de Bertram... Seniorul Sha îi confirmă lui Guillemot şi faptul că nu este tatăl lui, chiar dacă a iubit-o pe Alicia.

Guillemot se întoarce în Ys mai descumpănit ca niciodată...

1

ULTIMATUM

Cetatea Yénibohor, cu zidurile impunătoare ce se înalţă deasupra Mării Meduzelor de Foc, era, ca în fiecare zi, cuprinsă de o mare agitaţie.

Un mic grup de preoţi, uşor de recunoscut după capetele rase şi tunica albă, încadrau nişte tineri care mergeau cu frunţile plecate în direcţia clădirii unde erau iniţiaţi în cultul lui Bohor, divinitatea malefică stăpână a Întunericului.

Ceva mai departe, Orki purtând blazonul Yâdigârului, oraş al briganzilor şi al mercenarilor, primeau din mâinile unui preot o pungă plină cu pietre preţioase, ca plată pentru o ambuscadă pe care o puseseră la cale în numele oraşului.

Strigătele şi gemetele nenumăraţilor prizonieri închişi în subsoluri se înălţau din gurile de aerisire care se deschideau spre stradă. Mai toţi erau oameni săraci, care făcuseră greşeala de a se opune preoţilor... Yénibohor făcea să domnească teroarea în Lumea Incertă.

Oamenii în tunică albă, elevii, Orkii, prizonierii aveau cu toţii ceva în comun: aceeaşi frică îi cuprindea de fiecare dată când priveau turnul care domina cetatea! Turnul în care trăia Marele Preot al cultului lui Bohor, Stăpânul tenebrelor...

Scribul Lomgo, care mai ţinea încă în mână misiva care anunţa vestea cea proastă, nu se simţea în largul lui. Era ghemuit la perete şi se făcuse cât mai mic cu putinţă; îl studia cu groază pe stăpânul lui înfuriat şi fuioarele de umbră pe care se lăsa în urmă şi care se destrămau în contact cu piatra, într-un miros greţos de cenuşă.

Dintr-odată, Umbra se întoarse spre el şi aruncă o privire de jar asupra scribului, care se ghemui şi mai mult.

– Scăpaţi... Blestemaţii de Korrigani l-au lăsat să scape... Gnomi idioţi... Incapabili... Trădători... Răzbunarea mea va fi teribilă!

Umbra gemu şi îşi ridică braţele spre cer.

– Atât de aproape, atât de aproape de ţel... Am cartea de vrăji... nu-mi mai lipseşte decât băiatul... Nu mai pot să aştept... Trebuie să-mi fie adus... Lomgo...

– Da, Stăpâne! răspunse omul aruncându-se la pământ, ca şi cum ar fi vrut să-i implore demonului clemenţă.

– Vreau ca servitorii cei mai fideli... să iasă din umbră... Vreau copilul... cu orice preţ... Scrie-le... Vreau copilul aici... în două zile... nici un minut în

plus... Sub amenințarea de a-mi cunoaște furia dezlănțuindu-se asupra lor...

Scribul se ridică tremurând și alergă cu pași mărunți, grăbindu-se spre măsuța lui.

În spatele lui, silueta cu mantie de ceață se străduia să-și regăsească calmul. Se îndreptă spre o masă pe care era așezată o carte mare, cu coperta de piele neagră, presărată cu stele. Întoarse o pagină îngălbenită de timp și se adânci în studiul unei vrăji complicate.

2

LA CÂNTATUL COCOȘILOR

Guillemot dormea adânc când mama lui deschise ușa de la camera sa. Primele raze ale zilei începură să răspândească o lumină blândă în cameră. Alicia își privi cu tandrețe fiul adormit. Îi păru atât de mic, de fragil, atât de vulnerabil în patul lui! Brusc, nu-i veni să creadă că făcuse isprăvile ce i se atribuiau. O străbătu un fior, imaginându-și monștrii și brutele sângeroase pe care el le avusese de înfruntat în Lumea Incertă.

Dintr-odată, simți întreaga povară a singurătății. Da, asta era cel mai greu, în cele din urmă: să nu aibă pe nimeni pe care să se bazeze, pe nimeni care s-o încurajeze și s-o susțină. Și apoi, întotdeauna a trebuit să fie puternică. De unde și impresia pe care o lăsa celor din jur...

Înaintă câțiva pași și suspină. Ar putea încerca să fie cea mai bună mamă din lume, își spuse, dar niciodată nu l-ar putea înlocui pe omul care lipsea din casă și de care ar avea nevoie amândoi! Yorwan...

Dar ce i-a trecut, oare, prin cap? Ce l-a apucat să dispară, fără motiv, cu câteva zile înainte de căsătoria lor? Erau atât de fericiţi împreună, atât de îndrăgostiţi unul de celălalt! Yorwan nu înceta să-i repete cât o iubeşte şi ea vedea limpede în ochii lui că nu mintea. Ceva trebuie să se fi întâmplat. S-a întâmplat ceva care l-a obligat pe Yorwan să fugă şi s-o părăsească. În sinea ei, era convinsă de asta, contrar credinţei lui Urien, fratele ei, care i-a interpretat dispariţia neaşteptată ca pe o reacţie a unei spaime de moment, legată de faptul de a se înhăma la o căsătorie. Iar furtul cărţii sfinte a Guildei nu a rezolvat lucrurile...

Se aşeză pe marginea patului şi mângâie obrajii lui Guillemot încă adormit. El era cel care plătea cel mai scump toate aceste încurcături din trecut. Se jucă un moment cu şuviţele părului castaniu. Apoi îl sărută. Guillemot mormăi, dar nu se trezi. Îl scutură uşor de umăr.

– Guillemot, iubitule... e timpul să te scoli.

– Hm, mormăi el şi se strădui să deschidă ochii. Tu eşti, mamă?

– Dar cine ai vrea să fie? întrebă Alicia ciufulindu-l.

– Opreşte-te! spuse el, ascunzându-se sub pătură. Mai lasă-mă să dorm puţin!

– Nu se poate, Guillemot. S-a luminat şi prietenul tău, Bertram, deja te aşteaptă jos.

– Bertram? se miră el, scoţând capul de sub pătură. A venit deja? Dar aveam întâlnire la prânz!

– Probabil că era grăbit să te vadă. Mă întreb ce vă pregătiţi să mai puneţi la cale. Hai, acum grăbeşte-te!

Alicia se ridică, deschise fereastra pentru a lăsa aerul proaspăt să pătrundă în cameră şi ieşi.

Guillemot mormăi. Totuşi îi dăduse întâlnire lui Bertram la prânz, în conversaţia lor mentală, în ajun, lângă dolmen! Probabil că Bertram mersese o mare parte din noapte pentru a ajunge atât de devreme. Perspectiva de a se întoarce în Lumea Incertă trebuie să-l fi încântat! În fine, era acolo, iar Guillemot nu avea timp de pierdut. Sări în picioare şi se strecură în baie.

Câteva minute mai târziu, îmbrăcat din cap până-n picioare şi înarmat cu preţiosul lui sac de Ucenic Vrăjitor, îl întâlni pe Bertram în bucătărie.

– Salut, Bertram! Eşti matinal, deci... La cântatul cocoşilor!

– Bună ziua, Guillemot, răspunse tânărul Vrăjitor, strângându-i mâna. Ziua se micşorează din ce în ce mai mult, aşa că mi-am zis că e mai bine să ne grăbim...

Bertram, la cei şaisprezece ani ai lui, părea să privească pe toată lumea cu condescendenţă. Era un stil al lui, sigur, dar care, în unele împrejurări, avea ceva care deranja... Părul de culoarea mierii, tuns până sub ureche, era dat pe spate. Avea ochi căprui şi, sub bărbie şi deasupra buzei superioare, câteva tuleie se chinuiau, de bine, de rău, să formeze un barbişon şi o mustaţă.

– Rezervaţi-vă câteva minute din timpul vostru preţios ca să înghiţiţi un mic dejun consistent! declară Alicia, pe un ton care nu admitea replică.

Cei doi prieteni nu se lăsară rugaţi şi îşi devorară tartinele. Odată cana cu ciocolată terminată, se ridicară de la masă.

– O să dăm o raită prin Dashtikazar, o anunţă Guillemot pe mama sa. Pe diseară!

– Nu vii să mănânci la prânz acasă?

– Nu, o să mâncăm un sendviş la Anselme.

Alicia nu insistă. Îşi propusese să călărească în dimineaţa aceea şi putea, fără probleme, să-şi prelungească plimbarea până după-amiază. Răspunse băieţilor cu un gest afectuos şi le spuse la revedere, făcându-le un semn cu mâna.

– Acum, povesteşte-mi totul, începu Bertram, când rămaseră singuri.

– Deja ţi-am povestit, răspunse Guillemot. Trebuie neapărat să-i comunic o informaţie importantă Maestrului Qadehar. Şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine!

– Şi care este această informaţie capitală? Nu poţi să-mi spui?

– Nu mă deranjează, dar îi rezerv Maestrului întâietatea.

Bertram nu insistă şi se puse pe fluierat. Lui Guillemot i se păru că atitudinea lui era ciudată. De obicei, Bertram l-ar fi pisălogit până i-ar fi scăpat câteva frânturi din secret! În dimineaţa aceea, nu

numai că nu insistă, dar nici nu lăsă impresia că intenţionează...

– Cum facem să ajungem în Lumea Incertă? întrebă Bertram.

– Cu ajutorul *Galdr* al Deşertului. O să ne scutească să mai mergem până la colina Porţilor.

– Foarte bine, foarte bine, aprobă Bertram. Dar cum îl găsim pe Qadehar... pardon, pe Maestrul Qadehar?

– O să alcătuiesc o vrajă de căutare, când o să fim acolo, explică Ucenicul.

Lipsa de entuziasm a prietenului lui începu să-l neliniştească.

– Dar, ştii, nimic nu te împiedică să te răzgândeşti! continuă el. Nu eşti obligat să mă însoţeşti.

– Să mă răzgândesc? Să vedem! răspunse Bertram, mirat.

Guillemot îl observă cu coada ochiului. Călătoria nocturnă de la mănăstirea Gifdu trebuie să-l fi obosit peste măsură pe prietenul lui, ca să-i lipsească replica atât de mult!

Merseră un timp prin landă, în direcţia mării. Apoi, după ce se asigurară că nimeni nu-i putea vedea, creară vraja complicată care trebuia să-i conducă în Lumea Incertă. În timp ce îşi amintea formula *Galdr* şi înlănţuirea poziţiilor, Guillemot se gândi la prietenii lui, Ambre, Gontrand, Coralie şi Romaric, care, până acum, luaseră parte la toate aventurile lui. Pentru prima oară, nu îi luase cu el. Pe drept sau pe nedrept, nu se simţea în măsură să-i pună

din nou în primejdie... Îl încercă din nou un puternic sentiment de singurătate, pe care nici prezenţa lui Bertram nu reuşi să-l şteargă...

Când fu gata, îi făcu semn prietenului său, care aprobă din cap. Se prinseră de mâini. Guillemot adoptă *Stadha* celor opt Grafeme care alcătuiau vraja călătoriei, îngânând incantaţia corespunzătoare.

Bertram îl imită cu sfinţenie. Era prima dată când pleca în Lumea Incertă! Deodată, se ivi un fulger, urmat de zgomotul unei porţi care se deschide. Şi tânărul Vrăjitor se simţi purtat de un puternic vârtej, înainte de a fi aruncat într-o gaură neagră.

Cei doi băieţi părăsiră Ys.

Alicia ieşi din casă în ţinută de călărie. Tocmai se îndrepta spre castelul lui Urien de Troïl şi grajdurile acestuia, unde o aştepta o prietenă, când zări o siluetă care se apropia de ea cu pas grăbit. Îl recunoscu imediat pe tânăr.

– Doamnă de Troïl, respectele mele admirative şi devotate! Guillemot mi-a dat întâlnire aici, la prânz. Am ajuns ceva mai devreme, dar dorinţa mea de a-l revedea era atât de... Ceva nu e în regulă, doamnă?

Alicia părea complet dezorientată.

– Păi, mă rog, Bertram, reuşi să îngaime, abia ai plecat cu Guillemot spre Dashtikazar, acum o jumătate de oră! Ce înseamnă asta?

– Eu? De o jumătate de oră? Glumiţi! răspunse el.

Totuşi, vedea limpede că e sinceră şi că părea cu totul neîncrezătoare.

Dintr-odată, figura Aliciei îşi schimbă expresia. Râse scurt, ca şi cum ar fi râs de ea însăşi, şi îl ameninţă pe Bertram cu degetul.

– Înţeleg! Nu e frumos să mă speriaţi! Unde este Guillemot ca să-i spun ce cred despre glumele lui?

– El... ei, el este..., se bâlbâi.

– Bine, bine, nu-i nimic, spuse amabilă Alicia. Ce a mai uitat de data asta? Pariez că jacheta.

– Da, asta e, jacheta.

– Este în camera lui, du-te şi caut-o. Sunt în întârziere. Şi spune-i din partea mea să-şi facă singur comisioanele, să nu-şi mai trimită tovarăşii!

Alicia o luă în direcţia castelului fratelui său, întrebându-se ce-o să mai inventeze Guillemot data viitoare, ca s-o zăpăcească de-a binelea.

Bertram o privi cum se îndepărtează, complet derutat.

„Ce-o vrea să însemne asta? se întrebă tânărul Vrăjitor. La naiba! Aşadar am venit? Şi chiar aş fi plecat cu Guillemot? Fie doamna de Troïl a înnebunit, fie se petrece ceva... cu totul anormal!"

Lăsă impresia că se îndreaptă spre casă, dar, imediat ce ieşi din raza privirii Aliciei, îşi luă picioarele la spinare spre Dashtikazar.

3

GUILLEMOT A DISPĂRUT

Bertram căzu în genunchi în praful şoselei. În faţa lui se afla Dashtikazar cel Mândru, capitala Ţării de Ys, cu casele lui albe. Nu-l mai prinsese pe Guillemot. Logic, ar fi trebuit să-l întâlnească: alergase fără oprire de la Troïl, o distanţă cât o aruncătură de băţ. Plămânii îi luau foc şi inima părea să-i sară din piept, atât de repede bătea. Aşteptă să-şi recapete suflul pentru a se gândi la situaţie.

Părăsi imediat drumul şi reperă ceva mai departe un menhir despicat de trăsnet. Se aşeză alături.

„Să vedem, îşi spuse tânărul Vrăjitor, să încercăm să analizăm situaţia la rece: am sosit după plecarea lui Guillemot şi doamna de Troïl mi-a spus că m-a văzut deja împreună cu el ceva mai devreme, de dimineaţă. Ceea ce înseamnă că un individ care îmi seamănă a venit în dimineaţa asta chiar la Troïl! S-a prezentat ca fiind eu şi l-a luat pe Guillemot cu el! Guillemot a spus că se duc la Dashtikazar, dar,

evident, s-au dus în altă parte. Asta seamănă foarte bine cu o răpire. Chiar o răpire magică, pentru că Guillemot şi mama lui s-au lăsat păcăliţi de aparenţa impostorului!"

Raţionamentul era corect, dar a ezitat să-l ducă până la capăt. Singur nu putea face nimic. Cine l-ar fi putut ajuta? Maestrul Qadehar era plecat în Lumea Incertă cu Urien de Troïl şi cu Valentin, majordomul lui, pentru a face lumină în masacrarea Vrăjitorilor de către Orki, la Djaghatël, şi să scoată la lumină adevărul.

Cine, deci, în afară de Qadehar, putea să creadă în povestea cu sosia lui şi cu răpirea?

Răspunsul se impuse de la sine: prietenii lui Guillemot, prieteni care deveniseră şi ai lui, de când îi scăpase din ghearele Korriganilor!

Se aşeză pe vine, direct pe pământ, şi construi un *Lokk,* o îmbinare magică, în jurul Grafemului comunicării, *Berkana.* Trimise mai întâi acest *Lokk* în căutarea lui Guillemot. Lipsa răspunsului îi confirmă temerile: Ucenicul nu se afla în Ys! Apoi, intră în contact cu primul dintre prietenii lui...

„Coralie? Uu! Uu! Coralie, mă auzi?!"

– Hei? Cine-mi vorbeşte? Cine mă strigă?

– Ei bine, Coralie, te supără ceva? se interesă pe un ton înţepat profesoara de franceză.

Când dădea un exerciţiu de făcut, acestei femei severe nu-i plăcea deloc ca vreun elev să tulbure liniştea clasei.

– Trebuie s-o scuzaţi, doamnă, răspunse o elevă pe un ton batjocoritor, dormea!

– Sau, poate, aude voci! adăugă o altă elevă, pufnind în râs.

– Tăcere! Linişte!

Profesoara trebui să bată de mai multe ori cu linia în catedră, pentru a face linişte.

Coralie nu avea numai prieteni în liceul din Krakal. Foarte drăguţă, cu părul ei lung, negru şi buclat, cu ochii mari, albaştri, avea destul farmec pentru a monopoliza atenţia băieţilor, ceea ce nu plăcea prea mult celorlalte fete... Ceru iertare profesoarei şi promise că n-o să se mai întâmple. O voce de băiat. Totuşi, nu era nebună!

„Coralie, sunt eu, Bertram!"

– Bertr... începu ea cu voce tare, înainte de a-şi pune mâna la gură, cu ochii cât farfurioarele de ceai.

„Şşt! Nu vorbi! Răspunde-mi numai în gând, concentrându-te foarte tare!"

„Bertram? Dar... cum e posibil?"

„Este magie. Ascultă-mă bine, Coralie: Guillemot a fost răpit! Trebuie neapărat să ne întâlnim la Dashtikazar. O să încerc să-i contactez şi pe ceilalţi. Ne întâlnim cu toţii la *Taverna La Chioru'*. O ştii?!"

„Da, o ştiu. Fac acolo sucuri de fructe foarte bune şi..."

„Transmite informaţia şi lui Ambre", o întrerupse Bertram.

„Nu vrei să vorbeşti direct cu ea? îl întrebă Coralie. Acum poţi s-o ierţi, nu?"

Coralie făcea aluzie la prima întâlnire a lui Bertram cu banda... o primă întâlnire care începuse rău pentru Vrăjitor.

„Nu e vorba de asta, se apără el, chiar dacă păstra încă o amintire vie a loviturii de genunchi pe care Ambre i-o trăsese... Ştii bine cum reacţionează Ambre când Guillemot este în pericol..."

„Da, ai dreptate. Bine, e momentul să găsesc o scuză ca s-o şterg de la ore şi să o găsim pe sora mea, o să fim la... ora cinci la tavernă, e bine?"

„Perfect. Pe curând!"

„Te pup, Bertram şi..."

Bertram întrerupse grăbit comunicarea mentală. Coralie nu-i era indiferentă şi nu era momentul să se lase tulburat!

Pătrunse apoi în gândul lui Romaric care, de surpriză, căzu de pe cal, la ora de exerciţii de călărie, în curtea de la Bromotul, la Şcoala de Scutieri a Confreriei Cavalerilor Vântului. Deşi habar nu avea cum o să facă să scape de la Bromotul, Romaric îi promise lui Bertram că va fi la întâlnirea de la *Taverna La Chioru'*, la sfârşitul zilei.

Apoi, Bertram îl contactă pe Gontrand, într-o pauză din timpul unei repetiţii, la Academia de Muzică din Tantreval, unde băiatul fusese admis cu

două luni înainte. Flegmatic ca de obicei, Gontrand nu fu mirat să audă vocea lui Bertram în capul lui. Şi el îl asigură că va fi prezent la întâlnire.

Epuizat de cât alergase şi de efortul pe care i-l ceruse comunicarea mentală, Bertram se sprijini cu spatele de menhir. Profită de forţa telurică pe care o genera megalitul şi, pentru a mări acţiunea benefică a curentului, apelă la *Uruz*, Grafemul energiilor terestre, şi se abandonă în voia lui.

Când se simţi mai bine, încercă să stabilească un nou contact mental. Îşi construi propriul *Lokk* berkanian şi îşi creă în spirit imaginea fostului lui Maestru, informaticianul mănăstirii din Gifdu.

„Gérald... eşti acolo?"

„Unde ai vrea să fiu, Bertram?" răspunse imediat Vrăjitorul, cu o voce caldă şi calmă, care îl reconfortă pe tânăr.

„Nu ştiu! Poate erai plecat în Lumea Incertă ca Maestrul Qadehar! Sau chiar dispărut, ca Guillemot..."

„Cum aşa, dispărut ca Guillemot? S-a întâmplat ceva?"

Bertram îi explică lui Gérald situaţia şi îi expuse teoriile lui asupra unei eventuale răpiri a Ucenicului Vrăjitor.

„Dacă ai dreptate, e foarte grav. O să-mi povesteşti totul în amănunt imediat... În schimb, nu ştiu dacă este o idee bună să ai încredere în tinerii prieteni ai lui Guillemot. Sunt foarte imprevizibili! Dar cum

nu mai poţi să dai înapoi... Mă pregătesc şi plec la drum. Spui că taverna asta se află în apropierea portului?"

„Da. Trebuie să se întâlnească cu toţii acolo, pe seară."

„O să fiu şi eu acolo. Fă în aşa fel ca toată lumea să-şi păstreze firea. Un Ucenic dispărut este ultrasuficient pentru moment!"

„Mă bucur să te revăd, Gérald!"

„Şi eu, Bertram, şi eu."

Comunicarea se întrerupse. Bertram îşi lăsă capul pe spate, lipit de granitul menhirului. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Şi, cu toate glumele lui Agathe în legătură cu puterile lui, din ziua când el, Guillemot şi gaşca lui de prieteni se treziseră prizonieri în ghearele Korriganilor, el ştia că, de data aceasta, se descurcase mai mult decât bine.

4

TRĂDĂTORUL

Bertram şi Guillemot apărură în Lumea Incertă chiar în mijlocul Colinelor Mişcătoare. Ucenicul Vrăjitor alesese acest loc pentru că era ferit, dar mai ales pentru că stabilise cu mare grijă pe o hartă coordonatele telurice spre care îşi orientase *Galdr* de călătorie.

Făcu câţiva paşi prin iarba cafenie, pe care vântul o culca sub rafalele lui, aşa cum mătura spuma pe deasupra mării. I se păru că nu debarcase acolo mai târziu decât data trecută, absolut singur, după ce prietenii lui, în timpul trecerii prin Porţi, fuseseră risipiţi prin Lumea Incertă.

– Ne aflăm undeva între oraşul negustorilor, Ferghână, la vest, oraşul îngrozitorilor preoţi Yénibohor, la est, Marea Meduzelor de Foc, la nord, şi Deşertul Vorace, la sud, îi explică el tovarăşului său, care nu cunoştea nimic despre această lume bizară şi crudă.

Nu primi nici un răspuns. În spatele lui, Bertram se clătina ca un om beat. Guillemot se întoarse.

– Bertram, ce se întâmplă? La naiba, trebuie să fie un efect secundar al trecerii dintre Lumi, cum s-a întâmplat cu Ambre. Trebuie să te lungeşti şi să aştepţi să-ţi treacă.

Se grăbi să-şi susţină prietenul.

Dar abia îl atinse, că Bertram îşi regăsi întreaga vigoare şi îl împinse. Îi făcu o manevră complicată la nivelul gâtului, care aproape că îl sufocă.

– Bertram, ce-i asta? Ai înnebunit... Încetează!

Bertram se mulţumi să rânjească şi să strângă şi mai tare. Când simţi că victima era pe cale să leşine, slăbi strânsoarea, atât cât să-l păstreze în viaţă. Guillemot fu atunci surprins să vadă că trăsăturile lui Bertram se topesc şi lasă loc celor ale unui bătrân. Se prăbuşi la pământ. Îşi simţi capul zbârnâind. Nu era cu putinţă! Ce prost fusese! Încercă să lupte împotriva senzaţiei dezagreabile care îl cuprindea tot mai mult, dar era în zadar. Avu totuşi un ultim reflex de a face să-i apară Grafemele în ceaţa din capul lui. În clipa când îşi pierdu cunoştinţa, *Gebu* şi *Wunja,* în formă neclară, începură să strălucească.

– Qadehar... totul e în regulă? se nelinişti Urien de Troïl văzând că Vrăjitorul se opreşte brusc din mers.

Urien de Troïl era unchiul lui Guillemot şi al lui Romaric. Era un soi de uriaş cu barbă cenuşie, care

purta cu nonşalanţă o halebardă de război pe umăr, alături de un sac voluminos.

– Da, merge. O clipă am crezut că... Nu, e o prostie, adăugă Qadehar scuturând din cap ca pentru a alunga un presentiment rău.

Qadehar era Maestrul Vrăjitor al lui Guillemot. Avea o alură de atlet, ochi albaştri ca oţelul şi un aer încrâncenat, care se îmblânzea atunci când zâmbea. Părea să aibă treizeci şi cinci sau patruzeci de ani. Un sac de pânză era plin cu tot felul de obiecte pentru drum.

– Ce se întâmplă? întrebă Valentin, majordomul şi prietenul lui Urien, un bărbat uscat şi musculos, cu părul alb, care purta, ca şi stăpânul său, armura turcoaz a Cavalerilor Vântului.

– O clipă am crezut că recepţionez un apel de ajutor. O vrajă aruncată la întâmplare, ca şi cum ai da drumul unei sticle în mare, înainte de un naufragiu.

– Ai putut stabili cine a trimis-o?

– Nu, Valentin, n-am avut timp, a fost fulgerătoare.

– Ar fi putut fi... un apel de la Guillemot?

– Nu cred: provenea din Lumea Incertă... Haide, s-o lăsăm baltă. La drum!

Cei trei îşi reluară drumul în direcţia oraşului Omuleţilor de Virdu, unde sperau să obţină informaţii preţioase despre episodul dramatic de la Djaghataël, motivul pentru care călcaseră pe acel pământ neospitalier.

Bătrânul care îi păcălise pe Alicia şi pe Guillemot, luând înfăţişarea lui Bertram, îl legă şi îl strânse zdravăn pe prizonierul lui, care zăcea, inconştient, în iarba de pe Colinele Mişcătoare. Cunoştea darul pe care îl avea băiatul! Închise apoi ochii şi se concentră.

„Stăpâne? Eu sunt, servitorul vostru cel mai zelos! Îl am pe acest Guillemot, copilul pe care îl doriţi..."

„Ai copilul... Eusèbe de Gri... Bravo... da, bravo... N-o să fii uitat... la momentul triumfului meu... Unde este? Unde este copilul?..."

„Cu mine, Stăpâne. Undeva pe Colinele Mişcătoare."

„Nu mai spune nimic... te-am localizat... Trimit oameni... să te escorteze până la mine... O să bem o corma... pentru succesul tău..."

„Mulţumesc, stăpâne, mulţumesc."

Eusèbe de Gris, Magul unei mănăstiri a Guildei din Landa Amară şi duşman declarat al lui Qadehar în sânul Ordinului Vrăjitorilor, aşteptă ca discuţia mentală să se încheie, pentru a-şi permite să se lase străbătut de emoţie. Chiar îndepărtată, vocea demonului cu mantie de tenebre reuşea să-i îngheţe sângele! Verifică încă o dată legăturile care îl strângeau pe Guillemot, apoi începu să aştepte nerăbdător sosirea oamenilor Stăpânului.

5

TAVERNA LA CHIORU'

Bertram sosi mai devreme în portul din Dashtikazar. Pentru a-şi amăgi aşteptarea, se plimbă puţin printre velierele familiilor bogate din oraş şi bărcile solide ale pescarilor.

Strigătele stridente ale păsărilor care se luptau cu briza se amestecau cu pocniturile pânzelor prost fixate şi cu zgomotul hobanelor ce se loveau de mal.

Bertram simţi cum îl copleşea tristeţea. Portul îi amintea de un altul, undeva în Lumea Reală, unde mergea în vacanţe cu părinţii, când era foarte mic. Îşi amintea plaja, pe tatăl lui jucându-se împreună cu el cu mingea, în timp ce mama lui se bucura de soare, lungită pe un prosop alb... Toate astea erau atât de departe! Se gândea ca la o altă viaţă, pe care o trăise înainte de accidentul care provocase moartea părinţilor lui, înainte de a fi repatriat în Ţara de Ys, de către naşul său, Gérald.

Un nod i se puse în gât şi clipi. Îşi reproşă slăbiciunea, scoase o batistă din buzunar şi se şterse la

nas. Apoi se îndreptă cu paşi mari spre locul de întâlnire.

Taverna La Chioru', contrar a ceea ce lăsa numele să se înţeleagă, nu avea nici o legătură cu un cuib de piraţi. Dimineaţa, pescarii şi marinarii discutau despre pescuit, la un pahar de vin din fructe din Munţii Aurii. La prânz, negustorii din cartier se întâlneau la o corma, la o farfurie de fructe de mare sau de calcan înăbuşit cu capere, pentru a discuta despre afaceri. După-amiaza, tinerilor studenţi din Dashtikazar le plăcea să se aşeze în separeurile din sala mare, pentru a lucra sau a flecări, tratându-se cu sucuri de fructe sau cu cafea. Seara se aduna o mulţime amestecată de obişnuiţi ai locului, care filozofau despre lume, înainte de a începe să fredoneze cântece de petrecere.

Aşadar, la ora când Bertram împinse uşa localului, îl întâmpinară privirile curioase ale unui grup de studenţi. Aceştia n-aveau des ocazia să vadă un om al Guildei, îmbrăcat în respectata mantie întunecată şi dotat cu misteriosul sac.

Două perechi de ochi, mai ales, îl fixară cu uimire, înainte de a se ascunde după perdeaua unui separeu, de unde imediat se auziră exclamaţii înăbuşite.

Bertram, căruia îi scăpase această manevră curioasă, arătă cea mai desăvârşită indiferenţă şi se

instală la o masă rotundă, pe care o alesese în apropierea intrării.

Pendula de deasupra tejghelei indică ora cinci fix, când două tinere îşi făcură intrarea în tavernă. Aveau vreo treisprezece ani şi semănau ca două picături de apă, în afară de un amănunt: una purta părul scurt, iar cealaltă avea părul lung.

– Ambre, Coralie! le strigă Bertram, agitând mâna.

– Bună, Bertram! Ce plăcere să te revedem, exclamă frumoasa Coralie, aplicând două pupături sonore pe obrajii Vrăjitorului, care roşi uşor.

– Salut, spuse serioasă Ambre, întinzându-i mâna. S-ar zice că ai prins culoare!

Ambre era sora geamănă a lui Coralie, căreia îi cedase de bunăvoie cochetăria. În ceea ce o privea, sportivă şi cu un caracter integru, reprezenta teroarea băieţilor pe care Coralie îi fermeca. Dar carapacea ei nu era fără fisură: reuşea, când lăsa garda jos, ca sentimentele ei pentru Guillemot să o transforme într-o fată la fel de frumoasă ca şi celelalte...

– E bine, sunteţi punctuale, îi tăie vorba Bertram. I-am contactat pe Romaric şi pe Gontrand şi nu erau siguri că ajung la timp la întâlnire. Dar mi-au promis că vin.

– Bun, începu Ambre aşezându-se, spune-ne ce se întâmplă.

– Mai întâi să comandăm, propuse Coralie, ridicând mâna ca să atragă atenţia unui chelner. Ce luaţi? Ambre? Bertram?

– O ciocolată fierbinte.

– O corma.

– Şi un nectar de pere pentru mine, anunţă Coralie.

– Şi încă o corma, vă rog.

Bertram, Ambre şi Coralie se întoarseră spre omul care gâfâia, transpirat tot, şi care i se adresase chelnerului.

– Gérald! exclamă Bertram, manifestându-şi încântarea.

Gérald era un bărbat scund, cu pântecele rotunjit de plăcerile mâncării. Capul chel ascundea o mare inteligenţă şi, în spatele ochelarilor, ochii strălucitori dovedeau un spirit liber şi vioi. Părea să aibă în jur de patruzeci, patruzeci şi cinci de ani şi purta mantia întunecată şi sacul Vrăjitorilor din Guildă. Era un foarte bun prieten al Maestrului Qadehar.

Bertram se grăbi să facă prezentările:

– Gérald, ţi le prezint pe Ambre şi pe Coralie, prietenele lui Guillemot. Ele sunt din Krakal. Fetelor, vi-l prezint pe Gérald, Maestrul meu Vrăjitor şi naş. Dată fiind gravitatea situaţiei, mi-am permis să-l invit la adunarea noastră...

Ambre şi Coralie se ridicară politicoase.

– Încântate să vă cunoaştem, domnule.

– Şi eu la fel, fetelor, răspunse Gérald ştergându-şi fruntea. Vă rog, să ne aşezăm. Călătoria m-a epuizat. Şi cred că, în felul acesta, am atras destul atenţia asupra mea!

Conversaţiile pe seama lor, care se opriseră o clipă, se reluară şi mai însufleţit. Doi Vrăjitori, în aceeaşi zi, în *Taverna La Chioru'*, iată într-adevăr ceva ieşit din comun.

Chelnerul aduse băuturile. Ciocniră.

După ce luă câteva înghiţituri din excelenta bere cu miere din Ys, Gérald suspină de plăcere.

– Acum mai merge! exclamă el. Călătoria de la Gifdu m-a terminat... De fapt, Bertram, n-ai spus că trebuie să vină toţi prietenii tăi?

– Da, dar Romaric trebuie mai întâi să scape din şcoala-fortăreaţă din Bromotul, iar Gontrand, de la Academia din Tantreval! Nu e chiar aşa de simplu...

Hotărâră să-i aştepte pe cei doi întârziaţi, înainte de a aborda problemele serioase. Ambre fu nevoită să fie răbdătoare... Discutară vrute şi nevrute, iar Coralie se dovedi expertă la asta. În fine, când nu mai sperau să-i mai vadă venind, Romaric şi Gontrand îşi făcură apariţia vijelioşi în tavernă.

Romaric, care făcea studii în vederea formării ca Scutier, era vărul lui Guillemot şi mai mare decât el cu câteva luni. Avea treisprezece ani şi jumătate, dar părea mai matur. Era un băiat robust şi musculos, curajos şi voluntar. Părul blond, ca şi ochii de un

albastru intens făceau din el, fără nici o îndoială, un adevărat Troïl...

Gontrand era de-o seamă cu Romaric, îi despărţeau câteva zile, şi era cel mai bun prieten al lui. Înalt, mai degrabă slab, avea ochii căprui şi era brunet, cu părul pieptănat cu grijă. Dotat cu un umor acid şi cu un calm remarcabil, se dăruise muzicii.

Cei doi băieţi se scuzară în faţa prietenilor că avuseseră nevoie de multă abilitate ca să-şi păcălească profesorii şi paznicii! Fură fericiţi să-l cunoască pe Gérald, faimosul naş care îl repatriase pe Bertram în Ys. Comandară de băut suc de coacăze rece şi luară loc la masă.

– Foarte bine, începu Bertram, pentru că toată lumea e prezentă...

– În fine! se plânse Ambre, foarte neliniştită de când aflase că i s-a întâmplat ceva lui Guillemot.

– Calm, Ambre, mormăi Romaric.

El şi prietenii lui nu uitaseră scena pe care o făcuse în landă, când Korriganii îl prinseseră pe Guillemot.

– Bine, nu pot să scot nici un cuvânt? se supără Bertram. Vă amintesc totuşi că Guillemot a dispărut şi că a fost răpit cu adevărat!

Calmul reveni. Toţi erau foarte atenţi. Bertram recapitulă evenimentele aşa cum se petrecuseră şi expuse concluziile la care ajunsese. Micul grup era îngrozit. Într-un asemenea hal, încât nimeni nu-şi dădu seama că discuţia lor interesa în mod deosebit

pe cei doi indivizi ascunşi într-un separeu apropiat, doi oameni care asistaseră, cu ochii cât cepele, la sosirea lui Bertram...

– Pot confirma un lucru, declară Gérald, faptul că Guillemot nu se află în Ys. Şi eu am încercat să-l contactez mental, dar n-am reuşit.

– Umbra! exclamă Coralie. Nu poate fi decât ea!

– Este posibil, este chiar foarte probabil, recunoscu Gérald.

Nu se putu împiedica să se gândească la trădătorul care se ascundea – aşa cum Qadehar şi el presupuseseră – în rândurile Guildei.

– Oricum, este vorba de cineva care stăpâneşte suficient arta vrăjitoriei pentru a-şi putea schimba înfăţişarea, adăugă el.

– Este posibil aşa ceva? se miră Romaric.

– Bineînţeles! răspunse Bertram, pe un ton superior. E nevoie doar...

– Problema nu este să ştii cum, i-o tăie Gontrand, nici cine, ci unde! Unde a fost dus?

– În Lumea Incertă, cu siguranţă, răspunse Gérald, pentru că Bertram nu l-a întâlnit pe drumul care ducea la Dashtikazar şi, de acolo, spre colina Porţilor. Or, *Galdr* al Deşertului, pe care ştiţi că îl foloseşte Maestrul Qadehar, permite să ajungi din Ys în Lumea Incertă.

– În acest caz, declară Romaric, ce mai aşteptăm şi nu plecăm?

– Oho, oho! exclamă Gérald pe un ton autoritar, însoţindu-şi cuvintele cu un gest prin care le cerea să nu se ambaleze. Nu plecaţi nicăieri! Situaţia este şi aşa destul de încurcată. N-o mai complicaţi! O să vă întoarceţi frumuşel acasă. În ce mă priveşte, o să merg imediat la Înaltul Magistrat. El va decide ce trebuie făcut.

Gérald se ridică. Ambre era gata să se revolte împotriva spuselor Vrăjitorului, dar Romaric îi făcu un semn.

Gérald plăti nota şi îi salută pe tineri.

– Bertram, spuse el în încheiere, contez pe tine pentru ca acest grup să nu facă vreo prostie. De acord? Bun, la revedere!

– La revedere, răspunseră în cor.

Imediat ce Vrăjitorul părăsi taverna, se priviră unii pe alţii.

– Ştiţi la ce mă gândesc, nu? întrebă Romaric, făcându-se că-şi studiază unghiile.

Un surâs lumină imediat faţa fiecăruia dintre prieteni, cu excepţia lui Bertram...

6

O DECIZIE NECHIBZUITĂ

– Ei, ce-aveţi de zis? întrebă Romaric, după ce îşi expuse planul.

– Îmi convine, spuse Ambre dând din cap. Îmi convine de minune.

– Guillemot este în pericol, nu putem sta aşa, fără să mişcăm un deget! confirmă Gontrand.

– Oh... eu, atâta vreme cât sunt cu voi... se mulţumi Coralie să spună, aruncând o privire spre Romaric.

Se întoarse spre Bertram, care nu scoase nici un cuvânt.

– Şi tu, Bertram? întrebă Romaric.

– Dezolat, dar planul tău are o fisură, răspunse tânărul.

– Ah, da? Care?

– Ca să ajungi în Lumea Incertă, trebuie să deschizi Poarta Lumii Incerte. Vă trebuie, deci, un Vrăjitor...

– Şi, poate, tu nu eşti Vrăjitor? îi aruncă Ambre.

– Ba da, răspunse el, sunt Vrăjitor. Dar cine v-a spus că accept să vă ajut? Naşul meu mi-a cerut să am grijă să nu faceţi prostii. Ideea asta de a merge să-l căutaţi pe Guillemot în Lumea Incertă seamănă foarte tare a prostie!

– Trădător, i-o trânti Gontrand.

– Trădător? Trădător, da! strigă Ambre fulgerându-l cu privirea.

– Gura! interveni Romaric. Bertram are dreptate: fără ajutorul lui, rămânem închişi aici.

– Ce trebuie să facem ca să-ţi schimbi părerea? întrebă Ambre încăpăţânată, întorcându-se spre tânărul Vrăjitor. Să te implorăm, poate?

– Recunosc că nu mi-ar displăcea, răspunse el cu un surâs în colţul gurii. Dar e inutil: planul lui Romaric este prea periculos, punct.

– Şi dacă te-aş săruta? propuse Coralie. Doamnele drăguţe îi sărută întotdeauna pe eroi, pentru a le reda curajul.

– Asta mi-ar displăcea cu atât mai puţin! spuse Bertram cu o mică strălucire maliţioasă în priviri. Dar...

– Hai! Lăsaţi-o baltă, suspină Romaric, dându-i un picior discret lui Gontrand. Oricum, planul ăsta este complet ridicol...

– Ridicol? Cum aşa, ridicol! se repezi Ambre. Cred că este chiar contrariul...

– Am spus clar, ridicol, repetă Romaric întrerupând-o cu brutalitate, pentru că este evident că, şi dacă ar vrea, Bertram ar fi cu totul incapabil să deschidă Poarta Lumii Incerte!

Bertram sughiţă de uimire.

– Observ, adăugă Gontrand, după o privire complice cu Romaric, că nu e capabil de nimic: nu-i este dat oricui să deschidă Porţile de pe colină.

– Dar... dar eu...

– Este adevărat, reluă Romaric, întotdeauna am auzit că numai Vrăjitorii de prim rang au capacitatea magică de a realiza acest tur de forţă.

– Bertram este un Vrăjitor de prim rang! îl apără Coralie.

– Exact! exclamă Bertram. Sunt perfect capabil să deschid Poarta Lumii Incerte. La naiba! O să v-o dovedesc chiar în după-amiaza asta!

– Bravo! aplaudă Gontrand, înainte ca exaltarea Vrăjitorului să se spulbere.

– În sfârşit, te recunosc. Să ridicăm paharele în cinstea eroului nostru!

– Pentru Bertram! Şi pentru Guillemot, pentru care plecăm în Lumea Incertă!

Ciocniră paharele, iar Bertram se umflă în pene ca un păun.

– Bun, spuse Ambre, nu e timp de pierdut. Să pornim la drum cât mai repede. Guillemot este, probabil, într-un pericol foarte mare.

– Adevărat, aprobă Romaric ridicându-se de la masă. Să mergem!

În aceeaşi clipă, auziră o voce în spatele lor:

– Ne pare rău, băieţi, dar...

– ... nu plecaţi nicăieri fără noi!

Făcură stânga-mprejur. Iviţi din separeul unde se aflau ascunşi, Agathe de Balangru şi Thomas de Kandarisar se postară în faţa lor cu un aer hotărât.

Agathe era o fată înaltă, puţin cam slabă, cu ochii şi părul negru, cu gura puţin prea mare. Ca şi însoţitorul ei, Thomas, se pregătea să-şi serbeze a paisprezecea aniversare. Înainte, era cea mai mare duşmancă din liceu a lui Guillemot, înainte de a fi răpită de Gommoni şi dusă în Lumea Incertă... şi înainte ca Guillemot şi prietenii lui s-o salveze... De atunci, era cuprinsă de un fel de pasiune pentru Ucenicul Vrăjitor, ceea ce nu era chiar pe placul lui Ambre.

Thomas, băiatul zdravăn şi îndesat, roşcat, mai degrabă morocănos, era cel mai bun prieten al lui Agathe. Guillemot îl salvase din ghearele unui monstru şi, după acel episod, îi purta o recunoştinţă fără limite.

– Thomas? Agathe? Ce căutaţi aici? se miră Romaric.

– Uneori, întâmplarea aranjează bine lucrurile! răspunse Agathe. Aveam un colocviu la istorie, azi după-masă. Nu eram chiar pregătiţi, nici eu, nici el,

aşa că a fost mai înţelept să-l evităm şi să chiulim... Şi, ca să nu se bage de seamă, ne-am refugiat în *Taverna La Chioru'*.

– Agathe l-a recunoscut pe Bertram când a intrat, adăugă Thomas.

– Ne-am dat seama că se întâmplă ceva, aşa că am hotărât să aşteptăm, continuă ea.

– Şi nu ne-am înşelat! reluă Thomas. Am auzit povestea voastră!

– Uite, spuse Agathe încrucişând braţele într-o atitudine provocatoare: ori ne luaţi cu voi, ori povestim tot ce ştim gărzilor Înaltului Magistrat.

Urmă o perioadă de tăcere, când toţi se măsurară din priviri. Apoi, văzând că Agathe şi Thomas nu păreau că glumesc, Romaric se reaşeză şi invită pe toată lumea să facă la fel.

– Ţin să vă previn, începu Romaric, există riscuri, este periculos.

– Guillemot n-a ezitat niciodată să ne vină în ajutor, chiar dacă era primejdios, răspunse Agathe. Nu-i aşa, Thomas?

– Aşa e, răspunse roşcatul. În ziua când ne urmăreau Gommonii pe plajă, ar fi putut să se salveze: dar a făcut cale-ntoarsă pentru a ne veni în ajutor... Nimic nu-l obliga s-o facă.

– Bun, de acord, conveni Romaric. Toţi avem o datorie faţă de Guillemot.

Ambre se strâmbă.

– Motivele lui Agathe nu mi se par foarte limpezi... anunţă ea.

– Ascultă, Ambre, răspunse fata cea înaltă, roşind uşor, recunosc că m-am comportat urât, atunci, la sărbătoarea de Samain, la Dashtikazar. Dar am jurat, şi sunt martori toţi prietenii, că eu... în fine, că Guillemot... nu mă mai interesează.

– Este adevărat, confirmă Coralie, a jurat.

– Să privim lucrurile în faţă, interveni Gontrand, care până atunci rămăsese în afara discuţiei: n-o să fim mai mult de şapte ca să-l salvăm pe Guillemot din ghearele răpitorilor!

– Gontrand are dreptate, spuse Thomas. Să terminăm cu cearta. Ceea ce contează este viaţa lui Guillemot.

– De altfel, am impresia că nu suntem chiar pregătiţi să ne petrecem timpul în Lumea Incertă, spuse Agathe. Am face bine să trecem mai întâi pe la mine pe-acasă, ca să ne echipăm.

– Bertram? E în regulă? întrebă Coralie.

– Da... mormăi el. Să zicem că... hmm... deschiderea Porţii este un lucru dificil, şi... nu ştiu dacă voi fi în stare să trec dincolo şase persoane...

– Îţi acordăm toată încrederea, Bertram Vrăjitorul, spuse Ambre, bătându-l prietenește pe umăr.

– Eşti cel mai puternic! adăugă Coralie, clipind des din pleoape.

– Sub protecţia ta, sunt sigură că o vom putea învinge pe Umbră, continuă Agathe, cu un zâmbet seducător.

– La naiba! exclamă Bertram, ridicându-se, dintr-odată însufleţit. Ce mai aşteptăm ca să plecăm?

7

OUL COSMIC

Guillemot își recăpătă cunoștința pe dalele reci ale unei încăperi întunecoase. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și revină. I se păru că vine de foarte de departe, și simplul fapt de a reîncepe să gândească i se păru dureros. Ce se întâmplase? Bertram venise să-l ia de acasă, la Troïl, și plecaseră în landă. Dar chiar era Bertram?... Dacă nu, de fapt, despre cine era vorba? Și ce voiau să facă? Ah, da, voiau să meargă în Lumea Incertă, în căutarea Maestrului Qadehar. Dar s-a întâmplat ceva... Dintr-odată, întreaga scenă îi reveni în minte: Bertram l-a sugrumat, Bertram care se transformase într-un bătrân care rânjea!

Cu prețul unui efort colosal, reuși să se așeze în capul oaselor. Își lăsă ochii să se obișnuiască cu penumbra. Se afla într-o încăpere mare, rotundă și goală, cu excepția unei rogojini, a unei cuverturi și a unui urcior cu apă. O lucarnă, protejată de gratii, lăsa să pătrundă lumina slabă a zilei și dădea o idee despre grosimea zidurilor, făcute din enorme blocuri de

piatră cenuşie. În sfârşit, o uşă solidă din lemn, ferecată, era singura ieşire din celulă!

Dintr-odată, o voce se înălţă în liniştea încăperii.

– Podeaua închisorii tale nu e cumva prea tare?

Guillemot sări în picioare şi se întoarse spre uşă. Era întredeschisă. Un bărbat, pe care nu-l văzu imediat, stătea în cadrul uşii. Îl recunoscu pe bătrânul care împrumutase trăsăturile lui Bertram.

Magul de Gri scuipă şi rânji.

– Nu mi-aş ierta niciodată că nu l-am tratat cum se cuvine pe marele Guillemot, idolul Vrăjitorilor din Guildă, elevul iubit al imbecilului de Qadehar!

Guillemot făcu un efort să se ţină pe picioare. Capul îl durea mai puţin şi senzaţia de ameţeală dispăruse.

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Înainte de toate, sunt servitorul credincios al celui care este stăpânul acestei lumi. Şi al Ţării de Ys, continuă el cu sarcasm, joc rolul de Mag în mănăstirea de Gri...

– Sunteţi un Vrăjitor? exclamă Guillemot. Aţi făcut apel la magie ca să luaţi aspectul lui Bertram? Dar cum...

Magul de Gri îl întrerupse cu un gest batjocoritor.

– Prostuţule... Îţi imaginai că ştii totul despre vrăjitorie, după şase luni de Ucenicie? *Raidhu* nu este numai Trăsura călătoriei, este şi Calea spre transformare! *Dagaz* permite mascarea identităţii, *Fehu* te ajută să-ţi faci o altă imagine şi *Uruz* s-o

fixeze. Restul nu este decât o problemă de cum să le combini...

– Ştiu deja toate astea! răspunse Guillemot, ridicând din umeri. Mă întrebam doar de unde aţi ştiut că Bertram trebuie să vină la mine.

Magul de Gri făcu o pauză, vizibil uimit. Cuvintele Ucenicului şi calmul cu care le pronunţase îl derutară puţin. Ce aplomb, ce siguranţă dovedea acest tânăr! Maestrul avea dreptate! Guillemot de Troïl era capabil să pătrundă tainele ultimelor vrăji din Marea Carte.

– Am interceptat conversaţia voastră mentală, ieri-seară, explică laconic Magul. Nu eram pregătit în mod special să ascult, dar tu ai proiectat *Lokk* spre Bertram cu atâta forţă, încât n-am avut altceva de făcut decât să-l ascult! Dar, destul, spuse deodată, lăsând impresia că vrea să plece. Maestrul nu va întârzia să vină să te vadă. În ce mă priveşte, trebuie să mă întorc în Ţara de Ys şi să-mi reiau cuminte rolul de Mag, la Griş ar fi păcat ca Guilda să intre la bănuieli!

Scoase un râs sec.

Apoi, uşa se închise în urma bătrânului Vrăjitor şi Guillemot se trezi din nou singur. Se simţi dintr-odată foarte abătut. Se străduise mult să se ţină tare în faţa Magului de Gri. Acum că Vrăjitorul plecase, putea să se relaxeze. Îl cuprinse dintr-odată disperarea. De data aceasta, jocurile erau făcute. Era cu adevărat prizonierul celui pe care Magul îl numea stăpânul lui

şi care nu era altcineva decât Umbra, însăşi Umbra! Nimeni nu ştia unde era: nimeni nu-i va veni în ajutor. Era pierdut. Atunci, cuvintele lui Kor Mehtar, regele Korriganilor, îi reveniră în minte şi i se făcu frică: „Nu-ţi invidiez soarta, care va fi mai rea decât moartea", îi spusese când, în landă, hotărâse să-l trimită Umbrei... Ce voia de la el această creatură diabolică? Şi, mai ales, ce o să-i facă? Înghiţindu-şi lacrimile, Guillemot se îndreptă spre rogojină şi se lăsă pe ea. Apoi închise ochii şi speră din tot sufletul că nu este vorba decât despre un oribil coşmar.

Trecu un timp până deschise din nou ochii. Zăcu într-un somn de moarte, din care se smulgea cu greutate. O privire în jur îi confirmă, din nefericire, că nu era vorba despre un vis urât...

Se forţă să se ridice în picioare. „Curaj!" Nu scăpase de Gommoni, nu-i înfruntase pe Orki, nu-l păcălise pe Thunku doar ca să aterizeze prosteşte în gaura asta, în ghearele Umbrei. Trebuia să facă ceva. Nu conta cum, totul era să acţioneze. Chiar dacă era fără speranţă...

Se gândi la Maestrul lui şi asta îi dădu curaj. Mai reflectă puţin, recunoscu singur că nu era chiar lipsit de resurse. De când practica magia, reuşise adevărate tururi de forţă. Remarcase şi Bertram, şi chiar Gérald. Guillemot reuşise chiar să-i ţină piept Seniorului Sha, datorită unui *Lokk* inventat de el! Umbra o să aibă ceea ce-şi doreşte! Dar... De unde să înceapă?

Guillemot hotărî să facă lucrurile în ordine, dar fără să piardă timpul. Elaboră un *Lokk* de comunicare şi îl proiectă în direcţia lui Qadehar, a cărui figură şi-o formase în minte. *Lokk* i se întoarse brutal în plină faţă şi i se sparse cu un pocnet în minte.

Surprins, Guillemot reluă manevra de mai multe ori, înainte să înţeleagă: zidurile celulei lui erau impregnate cu o vrajă destinată să blocheze comunicarea. Chiar dacă Maestrul lui ştia că este în Lumea Incertă şi încerca să-l localizeze, n-ar fi reuşit.

„Bine, măcar e limpede, îşi spuse Ucenicul: ştiu că nu trebuie să contez decât pe mine!"

Îi veni apoi în mod firesc ideea de a se plasa sub protecţia Armurii lui *Elhaz,* o protecţie de tip Guillemot, combinată cu Coiful Terorii. Intuitiv, ştia că nu va fi suficient: Umbra dispunea, fără nici o îndoială, de puteri teribile! Dar, până la urmă, era ceva. Merse în centrul celulei, având grijă să ia cu el cuvertura şi urciorul.

– Dacă protecţia funcţionează, o să am nevoie de apă ca să rezist asediului! îşi spuse cu voce tare.

Ca şi în ziua când fusese nevoit să fugă de seniorul Sha, traversând subsolurile mănăstirii din Gifdu, faptul de a vorbi tare şi de a-şi auzi vocea îl reconforta.

Se gândi apoi să traseze pe jos, pe pietre, Grafemele vrăjii; bineînţeles că îi luaseră sacul de Ucenic şi, deci, şi Ristir, pumnalul de gravat, care se afla înăuntru. Din fericire, bătrânul Mag de Gri nu

se gândise să-i scoată şi centura. O desfăcu şi-i scoase catarama de metal. Apoi gravă în jurul lui şi al obiectelor pe care le luase, străduindu-se să-l facă cât mai bine, de şase ori, *Lokk* al Coifului Terorii. Când termină, pronunţă incantaţia care îl punea la adăpost, sub un perete de energie invizibilă:

– *Prin puterea lui Elhaz, Erda şi Kari, Rind, Hir şi Loge, Ægishjamur înainte, Ægishjamur înapoi, Ægishjamur la stânga, Ægishjamur la dreapta, Ægishjamur deasupra, Ægishjamur dedesubt, Ægishjamur, apără-mă! ALU!*

Aerul fremătă în jurul lui Guillemot, spre marea lui mulţumire.

– Perfect! Se pare că funcţionează! Aici, la Umbră, nu sunt urme de magie de blocare, ca în grota Korriganilor.

Începu să se simtă ceva mai bine. Nu era cu totul vulnerabil! Dar trebuia să găsească o protecţie şi mai puternică decât Armura şi Coiful, pentru a-i ţine piept Umbrei...

– Bun. Trebuie să-mi spun că *Galdr* nu este decât o primă linie de apărare. Meterezele sunt ridicate, îmi trebuie acum un donjon. Asta e, un donjon! Ce ar putea forma un donjon?

Îşi stoarse mintea cât putu mai bine, dar nu îi veni nimic în cap. Era pe punctul de a renunţa şi de a se mulţumi cu protecţia oferită de Armură, când, printre cele douăzeci şi patru de Grafeme, pe care le chemase şi care se aliniaseră în mintea lui, trei dintre

ele începură să scânteieze slab. La fel cum *Thursaz* i se impusese lui Guillemot pe plaja din Ys şi cum *Isaz* acţionase parcă în pofida lui sub rulota falsului magician Gordogh la Ferghânâ, Grafemele *Odala, Hagal* şi *Mannaz* se manifestară absolut independent.

– *Odala*, Grafemul posesiei, protectoarea locuinţei... De ce nu m-am gândit mai devreme la asta ca să-mi întărească Armura?

Se grăbi să graveze între fiecare *Ægishjamur*, respectând aspectul incert al Grafemelor, forma lui *Odala*. Apoi murmură o formulă destinată să-l facă să funcţioneze:

– *Tu, Moştenirea, harul Serii, tu, care guvernezi locurile sacre, pentru că sub ocrotirea ta vulturul este în siguranţă, ajută-mă să-mi întăresc meterezele! OALU!*

Când al şaselea desen fu gata şi cercul se închise, reprezentarea lui *Odala* străluci cu o lumină puternică şi proiectă raze de un albastru translucid pe peretele de energie, până atunci invizibil. Lui Guillemot i se păru că protecţia se triplase ca grosime. Această impresie îl încântă.

– Bun, acum că am nişte metereze demne de acest nume, să ne ocupăm de donjon!

Ucenicul chemă al doilea Grafem, care se manifestă timid şi care era, poate, cel mai puternic: *Hagal*. Maestrul Qadehar îi spusese într-o zi că toate misterele multiversului se găsesc, poate, între cele opt braţe ale lui! Vrăjitorii îl numeau cu drag Bunica

sau Steaua. *Hagal* va face în acest caz un donjon perfect...

Trasă un singur, dar enorm, *Hagal* pe toată suprafaţa goală a incintei Armurii. Apoi se aşează în centrul Grafemului şi îi invocă protecţia:

– *Tu, Grindină, tu cea Roşie, fiica lui Ymir, pentru că Hropt iubeşte Lumea Veche, mă dau în mâinile tale! HALU!*

Pământul tremură uşor sub picioarele lui Guillemot. Apoi, cele opt braţe ale Grafemului se împletiră şi, curând, flăcări roşii şi reci începură să tremure în faţa lui.

„Perfect! se bucură Guillemot în gând. Acum, Umbra poate să vină!"

Eliberă Grafemele din spiritul lui. Toate se estompară, în afară de ultimul, care luminase slab câteva minute mai înainte: *Mannaz.* Această ciudăţenie îl uimi pe Guillemot. Însemna ceva de care trebuia să ţină cont. Să vedem, a construit o apărare şi un donjon; ce-ar fi putut să facă mai mult?

Răspunsul ţâşni atunci ca o certitudine: îi lipsea un adăpost, o cămăruţă secretă în inima donjonului! Un ultim refugiu, o ultimă ascunzătoare! Îngenunche şi gravă, în mijlocul lui *Hagal, Mannaz,* al douăzecilea Grafem, oul cosmic, legătura între Om şi Puteri. Apoi şopti pentru a activa Grafemul, aşa cum trebuia să facă atunci când mai multe semne magice erau invitate să acţioneze împreună sau alăturate:

– *Tu, Legătura, frate al lui Mani, Oul stelar, Strămoşul a o sută de medici, visul şi inconştientul, unitate a timpului, deoarece puternică este strângerea şoimului, mă încredinţez ţie! MALU!*

Nu se petrecu nimic spectaculos, dar *Mannaz* se afundă câţiva centimetri în piatra pe care era gravat.

Guillemot avu atunci sentimentul că făcuse tot ce putea face. Se simţi cuprins de o sete teribilă. Bău cu lăcomie din urcior, apoi se strădui să se odihnească: acum, că elaborase o adevărată declaraţie de război Umbrei, trebuia să-şi economisească modestele resurse.

8

UN CÂMP DE ARMURI TURCOAZ

Palatul Înaltei Magistraturi se înălţa pe una dintre cele şapte coline care confereau oraşului Dashtikazar, aşezat în golf, un relief aparte. Gérald traversă piaţa mare, locul ceremoniilor şi al sărbătorilor, şi urcă scările monumentale până la clădirea unde locuia şi lucra cel mai important personaj din Ys.

Gérald era cu adevărat nerăbdător. Făcu un semn Cavalerului care era de gardă în faţa porţii de la intrare, care îl salută respectuos, apoi o luă pe coridoarele ce duceau spre biroul celui care era, în acelaşi timp, primar în Dashtikazar şi prefect al întregii ţări.

Înaltul Magistrat era un bărbat destul de în vârstă, înalt. Îşi purta părul alb pieptănat pe spate. Avea privirea încă vie. Când era mai tânăr, fusese Qamdar, un şef de clan înţelept şi respectat, ceea ce făcuse să fie ales de marea majoritate a locuitorilor. Înaltul Magistrat era alături de Comandorul Confreriei,

Delegatul Negustorilor şi al Artizanilor şi de Marele Mag al Guildei personajul cel mai puternic din Ys. Şi cu cea mai mare legitimitate, pentru că fusese, spre deosebire de ceilalţi, ales de popor! Dar era şi cel mai vulnerabil, pentru că oamenii din Ys doar îi încredinţaseră puterea şi, prin urmare, tot ei puteau să-l destituie şi să-l înlocuiască, în cazul în care o altă majoritate o dorea şi aducea argumentele necesare...

Înaltul Magistrat, prevenit de un secretar de sosirea lui Gérald, veni el însuşi să-i deschidă. Vrăjitorul informatician nu părăsea foarte des Gifdu, dar atunci când o făcea avea întotdeauna un motiv întemeiat...

– Intră, Gérald. Îţi faci apariţia prea rar în oraş! Te rog, aşază-te.

Gérald se lăsă să cadă în fotoliul de piele pe care i-l indicase Înaltul Magistrat, în timp ce gazda lui se întoarse să ia loc în spatele biroului.

– Te ascult, Gérald. Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat, Înălţimea Voastră, că s-a petrecut ceva de care ne temeam mai tare: Guillemot a fost răpit în dimineaţa aceasta şi acum se află în Lumea Incertă.

Un semn de profundă mirare apăru pe fruntea Magistratului.

– Cum a fost posibil aşa ceva? Qadehar nu era cu el?

– Cred că e de datoria mea să vă explic câteva lucruri, Înălţimea Voastră... îl anunţă Gérald stânjenit.

Îi povesti Magistratului, rămas consternat, proiectul Guildei de a ataca Umbra în bârlogul ei, masacrul care urmase drumului la Djaghataël, procesul care îl condamnase pe Qadehar, fuga Maestrului Vrăjitor la Troïl şi plecarea lui cu Urien şi cu Valentin spre Lumea Incertă.

Când sfârşi, Magistratul dădu frâu liber mâniei:

– Cum? De cine şi-au bătut joc? Cum de evenimente atât de importante s-au putut petrece fără să fiu avertizat? Îţi dai seama, Gérald? E foarte grav!

– Ştiu toate astea, Înălţimea Voastră, spuse el, încercând să-l calmeze pe Magistrat. Sunt perfect conştient că Guilda a mers prea departe. Dar regretele sunt inutile. Trebuie acţionat, şi repede!

– Nu-mi ascunde nimic, Gérald. Care sunt riscurile dacă Guillemot cade în mâinile Umbrei?

– Ca să vă spun deschis, nu ştiu nimic, fu de acord Vrăjitorul.

– Cum adică, nu ştii nimic? se miră Magistratul.

– Acesta este adevărul, Înălţimea Voastră, continuă Gérald, privindu-l drept în ochi. Dar acum sunt sigur de un lucru: magia acestui copil este excepţional de puternică. Nu e nici o îndoială că Umbra îl vrea pe Guillemot din acest motiv, ca să-i folosească puterile, în scopuri malefice, desigur. Este foarte important să-l găsim înainte ca asta să se întâmple!

Magistratul reflectă un moment. Apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Este o responsabilitate prea mare pentru mine, anunţă el. Vreau să convoc Marele Consiliu la faţa locului...

– Nu faceţi nimic, vă implor! strigă Vrăjitorul.

Magistratul rămase pe loc şi îi aruncă lui Gérald o privire stupefiată.

– Explică-te, Gérald, îi porunci Magistratul, cu voce seacă.

– Qadehar şi cu mine credem că unul sau mai mulţi trădători se ascund în Guildă...

Magistratul continuă să-l fixeze, cu gura căscată.

– Din ce în ce mai bine! reuşi să articuleze. Atunci, ce propui?

– Înălţimea Voastră, începu Gérald după un timp de gândire, nu văd decât o soluţie: aveţi încredere în Comandorul Confreriei?

– După mine, e un om dintr-o bucată şi integru, puţin dotat pentru subtilităţile politicii, dar drept şi cu totul devotat misiunii lui de Cavaler. Da, am încredere în el.

– Guilda şi Confreria s-au stimat întotdeauna, dar rareori s-au înţeles şi s-au iubit şi mai puţin, spuse Gérald. În momentul acesta, am o convingere: cred cu adevărat că, în ceea ce priveşte Confreria, spre deosebire de Guildă, aceasta a rămas străină de manevrele Umbrei.

– Perfect, conchise Magistratul, deschizând uşa şi făcând semn Cavalerului de gardă pe culoar să se

apropie. Vreau să vină imediat Comandorul, în cea mai mare discreţie.

– Să vină repede! îl imploră Gérald. Vă repet: este urgent! Ţara de Ys îşi joacă, poate, propria supravieţuire în această afacere.

– Mă tem, spuse Înaltul Magistrat întorcându-se spre el, că nu e nimic de făcut până mâine dimineaţă. Este deja târziu şi organizarea unei operaţiuni de anvergură nu se poate face aşa.

Vrăjitorul suspină. Timpul lucra împotriva lui.

Înfăşurat în mantia sa, Gérald sărea pe loc ca să se încălzească. Abia se crăpase de ziuă şi era partea cea mai rece a nopţii.

Înaltul Magistrat se dovedi eficient: în jur de două sute de Cavaleri se adunaseră cu arme şi bagaje pe colina Porţilor, iar lumina zilei ce se năştea lăsa să se vadă un adevărat câmp de armuri turcoaz. Înaltul Magistrat şi Comandorul se apropiară de Vrăjitor.

– Iată bărbaţii pe care îi vom însoţi în Lumea Incertă, anunţă cu voce aspră cel care comanda oamenii Confreriei. Este tot ce pot să fac: ar fi o greşeală să golim Ţara de Ys de toţi Cavalerii ei. Umbra ar putea profita...

Comandorul era un colos care îl egala în înălţime pe Urien de Troïl. Ca şi Gérald, era trecut de patruzeci de ani. Faţa, parcă sculptată în piatră, era acoperită de cicatrice. Era un Cavaler valoros, care

făcuse dovada vitejiei lui pe câmpul de luptă. Magistratul continuă:

– Comandorul va conduce operaţiunile. Dar o să-i fiţi sfătuitor şi nu va întreprinde nimic fără să vă consulte.

– Este foarte bine aşa, răspunse Gérald, aruncând o privire deschisă spre colos. Ştiu că pot avea încredere în dumneavoastră, Comandorule. V-aţi dovedit de nenumărate ori loialitatea în timpul incursiunilor Umbrei în Ys. Oamenii dumneavoastră vă respectă. O să fac şi eu la fel.

Cavalerul păru impresionat de cuvintele prieteneşti ale lui Gérald şi, cu multă francheţe, îi întinse mâna. Vrăjitorul o strânse şi îi mulţumi că ia parte direct la operaţiuni.

– Este rolul meu şi sunt onorat să fiu în prima linie cu oamenii mei, aproape că se scuză Comandorul.

– Bine, interveni Înaltul Magistrat, ca să taie din scurt politeţurile. Gérald, ce mai aşteptăm?

– Să treci prin Poartă două sute de oameni nu e un lucru simplu, explică el cu un zâmbet amuzat. Am cerut singurului Vrăjitor disponibil, în care am încredere totală, să vină să mă ajute. O să apară în curând...

Câteva momente mai târziu, o siluetă se zări în depărtare, pe coline. Imediat, deslușiră, cățărat în spinarea unui măgar care abia sufla, un bătrân îmbrăcat în mantia întunecată a Guildei. Înainta spre ei gâfâind din greu, ca şi măgarul.

– E pentru ultima oară când mai fac drumul de la Gifdu pe un animal atât de încăpăţânat! spuse el apropiindu-se.

– Qadwan! Ce plăcere să te revăd! exclamă Gérald dându-i o palmă uşoară pe spate.

Qadwan era Maestrul sălii de gimnastică de la Gifdu. Era un om bătrân, dar, pentru vârsta lui, era foarte vioi.

– Aşadar, te-ai hotărât? îl întrebă Gérald.

– Crezi că am stat mult pe gânduri? Ideea de a-l şti pe Guillemot în primejdie mi-a făcut părul măciucă încă de aseară! Şi apoi, când un prieten are nevoie de ajutor...

– O să ai ocazia să mi-l dai, crede-mă. N-o să fie nici o plăcere să pui în mişcare nenorocita asta de Poartă!

Cei doi Vrăjitori, urmaţi de Înaltul Magistrat şi de Comandor, se apropiară de Poarta Lumii Incerte, sub privirile curioase şi, în acelaşi timp, îngrijorate ale Cavalerilor.

Gérald şi Qadwan se aşezară fiecare de câte o parte a stâlpilor Porţii monumentale. Apoi, Gérald se adresă Cavalerilor:

– O să ne străduim să deschidem Poarta, nu doar s-o întredeschidem, cum făceam de obicei! Nu trebuie să pierdem timpul: o să vă ţineţi unul după altul, fără să şovăiţi, în pas alergător! Ca paraşutiştii din Lumea Reală, care sar dintr-un avion.

Oamenii râseră şi se relaxară puţin.

– Bun, cine vrea să treacă primul? întrebă Qadwan.

– Eu, Maestre Vrăjitor, spuse un Cavaler blond şi subţire, făcând un pas înainte.

– Şi eu! făcu un altul, brunet şi puţin cam îndesat, alăturându-i-se.

– Ambor şi Bertolen! comentă Comadorul, cu un mic zâmbet. Asta nu mă miră.

– Plecăm? întrebă Gérald, chestionându-l din priviri pe Înaltul Magistrat.

– Da, răspunse acesta cu o voce emoţionată. Fie ca Grafemele să vă ocrotească, Maestre Vrăjitor! Fie ca vântul landei să vă fie alături, Comandor! Şi, mai ales, noroc!

– O să avem nevoie, suspină Gérald chemând la el Grafemele.

9

THOMAS PREIA INIȚIATIVA

– Mi-e foame!

– N-aveai decât să mănânci mai bine la prânz.

– Nu mi-a fost foame. Romaric, fii drăguț! Oricum, e ora gustării, dă-mi un sendviș.

– Dar, Coralie, se spune că în Lumea Incertă nu se mănâncă decât o dată. Haide, puțin curaj...

– Vă grăbiți și voi? interveni Ambre, cu un aer disperat, întorcându-se spre sora ei și spre Romaric, aflați la coada grupului.

– E în regulă, am ajuns, gâfâi Coralie. Nu e vina mea că sacul pe care îl car în spate cântărește o tonă! Măcar dacă era ăla cu sendvișuri... Și, în cele din urmă, de ce nu-l certi pe Bertram? E și mai departe de noi!

Bertram, de fapt, târa puțin piciorul și arunca niște priviri de câine bătut spre prietenii lui. Nu părea foarte grăbit să-i prindă din urmă...

– Poți să mărești puțin pasul, Bertram? Mulțumesc! urlă Ambre, disperată.

– Da, da, sosesc, mormăi Vrăjitorul, fără ca totuşi să se grăbească.

Mica echipă părăsi Dashtikazarul după-amiază. În ajun, Agathe îi dusese în somptuoasa casă pe care părinţii ei o aveau într-un cartier rezidenţial al capitalei. Scotocise prin garderoba tatălui ei pentru a găsi haine călduroase pentru băieţi şi o deschisese pe a ei pentru gemene. Apoi, devalizase frigiderul şi cămara, înainte de a ataca debaraua unde se afla echipamentul de munte şi pentru camping.

Odată echipaţi, constataseră că se făcuse noapte. Dormiseră pe covorul gros din camera mare a lui Agathe, înfăşuraţi în pilote şi pături luate din debara.

În afară de Bertram, care rămăsese în colţul lui, toţi evocaseră îndelung aventurile lor în Ys şi în Lumea Incertă, pe care le împărţiseră cu Guillemot...

Evident că se treziseră târziu şi, după un mic dejun zdravăn, pe care numai Coralie îl refuzase, au luat drumul colinei cu Porţi...

– În curând, o să zărim Porţile, îi preveni Gontrand, coborând puţin vocea. Ar fi prudent să facem cât mai puţin zgomot.

– Ai priceput? îşi întrebă Ambre sora, săgetând-o cu privirea.

Aceasta făcu semn că şi-a cusut buzele, pentru a sugera că va rămâne mută ca un peşte.

Înaintară în liniște până la stâncile după care unii dintre ei stătuseră ascunși și vara trecută, așteptând ca Guillemot să neutralizeze gărzile. Apoi cercetară împrejurimile: un singur Cavaler păzea amândouă Porțile.

– E un fleac! jubilă Ambre. Bertram va invoca Grafemul care oprește timpul și le facem festa: o să trecem prin fața gardianului, ca și cum am fi invizibili! Nu-i așa, Bertram?

– Hmm...

– Ce hmm?

Tânărul Vrăjitor înghiți cu greu.

– Ei bine, eu... n-am mai făcut-o niciodată și nici știu dacă...

– Liniștește-mă, Ambre, spuse Romaric: ești sigură că Bertram este cel care se presupune că deschide Poarta spre Lumea Incertă?

– Da. Îți jur c-o s-o facă!

– Calm, calm, să apără el. Cu Poarta este... este mai simplu!

– Îți bați joc de noi? întrebă Agathe.

– Nu, suspină el. Nu știu cum să vă explic, dar a folosi un Grafem în gol este mai complicat decât să activezi un Grafem gravat pe o Poartă.

– Am impresia că nu ne-ai spus tot... continuă Gontrand bănuitor.

– Da, mă rog, nu! se bâlbâi Vrăjitorul. Sunt sigur că sunt în stare să activez Grafemele Porții... Dar nu

ştiu dacă *Önd* pe care o am, energia mea interioară, va fi suficientă ca s-o deschidă.

– Şi când o să ştii? îl întrebă Ambre, încercând să-şi stăpânească furia.

– Când o să ating Poarta...

– Şi vraja cu Cavalerul, întrebă Coralie, ştii, trucul cu care îl transformi în statuie? Chiar nu funcţionează? Credeam că e excelent!

– Cred că... cred că e mai bine s-o lăsăm baltă, murmură Bertram, lăsând ochii în jos.

– Nici nu se pune problema! se răţoi Romaric. Nu se cuvine să terminăm înainte de a începe!

– Ai altă propunere de făcut? replică Agathe, pe un ton înţepat. Singura noastră speranţă era Vrăjitorul care, cu siguranţă, nu e bun decât în situaţiile care se rezolvă cu o armă. Şi nu o mai are, a aruncat-o în mare!

– Eşti dură şi nedreaptă cu el! strigă Coralie. Totuşi, să nu uităm că ne-a salvat viaţa, a luptat împotriva Korriganilor...

– Taci şi lasă-l pe Romaric să vorbească, îi porunci sora ei.

Jenat, Romaric ridică mâinile în semn de neputinţă. Pentru moment, nu avea de oferit nici o soluţie.

Atunci, interveni Thomas:

– Trebuie să tăbărâm asupra lui şi să-l legăm ca pe un cârnat.

– Ce spui? îi scăpă lui Gontrand, uluit.

– Nu sunt de acord! spuse Coralie, roşie de indignare. Bertram nu merită să...

– Vorbeam de Cavaler, preciză Thomas.

– Propui ca... Nu, n-ar fi corect! reacţionă Romaric dezgustat.

– Oh, încetaţi cu discuţia asta, replică Thomas ridicându-se. Poate că Guillemot e în pericol de moarte şi voi refuzaţi să faceţi ceva!

– Are dreptate, aprobă Ambre. Thomas, sunt alături de tine.

– Hei, Ambre, calmează-te! încercă Romaric s-o facă să gândească. Cum se pronunţă numele lui Guillemot, cum îţi pierzi complet capul!

– Ce mai aşteptăm ca să acţionăm? întrebă Agathe, ridicându-se şi ea.

– Da, pentru Dumnezeu, săriţi pe Cavaler! adăugă şi Bertram, alăturându-li-se, foarte fericit că nu se mai punea problema magiei.

Cei patru temerari ieşiră din spatele stâncii şi se aruncară urlând în direcţia nefericitului Cavaler, care nu-şi credea ochilor. Îi privea cum se grăbesc spre el, rămânând cu gura căscată. Se întrebă de-a ce se jucau aceşti copii.

– Haide, suspină Romaric, nu mai avem de ales, aceşti imbecili au nevoie de ajutor.

Urmat de Gontrand şi de Coralie, se luară pe urmele prietenilor lor.

– Noi de ce nu ţipăm? întrebă Coralie.

– Pentru că... mă rog... Ascultă, ţipă, dacă asta îţi face plăcere, răspunse Romaric, dezarmat.

– IAHAAAAAAAAA!

Stupefiat, Cavalerul nu se feri când cei şapte tineri tăbărâră pe el. Şi, când îl prinseră de picioare, se prăbuşi la pământ. Nu avu nici măcar reflexul de a se apăra.

– Eu îi ţin piciorul drept! urlă Bertram, când victima lor se află pe spate.

– Eu pe stângul! spuse Romaric.

– Şi eu! adăugă Coralie.

Thomas era de-a dreptul căţărat în spinarea lui.

– Dar, mă rog... ce se petrece... în cele din urmă! se mulţumi să repete Cavalerul, care avea cu uşurinţă vârsta la care le putea fi tată.

În cele din urmă, Ambre scoase o sfoară şi un ciorap din bagajul ei. Ajutată de Agathe, îl legă pe Cavaler şi îi astupă gura cu ciorapul.

– N-ai de ce să faci mutra asta, e curat! îl asigură Ambre.

Apoi îl abandonară pe bietul Cavaler legat şi se apropiară de Poarta Lumii Incerte.

– Dacă Bertram dă greş, suntem pierduţi, n-o să mai fie nimic de făcut, mormăi Agathe.

– O să încercăm să-i prezentăm scuze bietului Cavaler... replică Romaric.

– O, gata! i-o tăie Ambre. Ştii foarte bine că nu aveam de ales!

– Tăceţi! interveni atunci Coralie. Bertram are nevoie de linişte ca să se concentreze! Dacă reuşeşte

să deschidă Poarta cândva, aş prefera, de data asta, să facem călătoria împreună!

Bertram se apropie de Poarta monumentală care ducea spre Lumea Incertă. Era ca şi cea care ducea spre Lumea Reală, foarte înaltă şi foarte lată. Pe lemnul de stejar erau gravate sute de Grafeme. Vrăjitorul atinse cu o mână tremurătoare semnele care activau vraja trecerii. Spre marea lui surpriză, erau calde şi se luminară fără dificultate! De unde ar fi putut să ştie că, cu doar câteva ore înainte, două sute de cavaleri trecuseră prin Poartă şi lăsaseră încă deschisă trecerea spre cealaltă Lume? Bertram simţi o imensă uşurare. Se întoarse spre tovarăşii lui şi spuse, regăsindu-şi aplombul.

– Cred că nu vor fi probleme...

10

COASTA URLĂTOARE

Călătoria oamenilor Confreriei între cele două lumi se desfăşură fără complicaţii. Cavalerii, puţin familiarizaţi cu tainele magiei, se dovediră curajoşi, dar, evident, se simţiră uşuraţi când puseră piciorul pe pământul sigur al Insulei de Mijloc. În ceea ce-i priveşte pe Maeştrii Vrăjitori, ei erau epuizaţi; deschiderea şi apoi faptul de a păstra deschisă Poarta spre Lumea Incertă ceruseră un efort considerabil din partea lor. Prin urmare, se odihniseră puţin, şi Comandorul profitase de asta pentru a explica oamenilor lui miza operaţiunii la care participau...

Preocupat, de fapt, să evite orice grabă, lucru ce i-ar fi putut alerta pe spionii Umbrei în Ys, Înaltul Magistrat îi recomandase Comandorului cea mai mare discreţie şi, prin urmare, Cavalerii nu ştiau că Guillemot fusese răpit. Atunci când o aflară din gura şefului lor, reacţionară cu indignare...

– Să ia un copil! mormăi unul dintre ei.

– Nici nu contează care! adăugă Bertolen.

El îl luase pe Guillemot pe crupa calului, ca să-l ducă la Bromotul, unde mergea să-şi vadă vărul, acum ceva vreme.

– Dacă îmi cade în mâini, n-o să-i fie bine Umbrei, bombăni şi Ambor, tovarăşul lui Bertolen.

– Ce mai aşteptăm ca să plecăm şi să-l smulgem pe Guillemot din ghearele demonului? lansă un altul, care se vedea că clocotea de nerăbdare.

– Cavaleri, răspunse Comandorul, făcând gesturi liniştitoare, vă înţeleg emoţia şi furia. Dar trebuie să ne păstrăm mintea limpede: în acest moment, ne aflăm într-o lume periculoasă, în care Umbra este atotputernică. Să nu ne lăsăm antrenaţi! Numai în acest fel vom putea fi eficienţi şi vom putea cu adevărat să-l ajutăm pe Guillemot.

– Comandorul are dreptate, confirmă Gérald preocupat, ceea ce îi făcu să-şi revină. De altfel, nici nu ştim măcar unde să-l căutăm pe Guillemot!

– Cum o să facem, atunci? îl întrebă Bertolen pe Vrăjitor.

– Trebuie să începem prin a părăsi această insulă, unde, evident, Guillemot nu se află, şi unde libertatea noastră de mişcare este foarte redusă, răspunse Gérald.

– Mă ocup eu de asta, spuse Comandorul. Ambor, Bertolen, la mine! Ceilalţi fiţi gata de plecare!

Insula de Mijloc semăna cu un nufăr foarte mare. Întinsă şi stâncoasă, lovită de valuri şi răscolită de vânt, ar fi trebuit să rămână nelocuită. Totuşi, era ocupată de un mic grup de pescari, în cea mai mare parte adunaţi într-un sat lipsit de fortificaţii. Din cauza Meduzelor de Foc, de care Romaric abia reuşise să scape cândva, insula se afla, de fapt, sub stăpânirea Gommonilor şi a altor monştri marini! În lipsa oricărei forme de vegetaţie, pescarii trăiau din ceea ce le dăruia marea: alge şi peşte din belşug.

Comandorul îşi lăsă oamenii să se adune şi porniră în direcţia satului, ca să discute despre drumul lor spre coaste.

Gérald se întoarse spre Qadwan, căruia îi era foarte greu să se urnească.

– Uf! se strâmbă bătrânul Vrăjitor. Toate astea nu sunt pentru vârsta mea!

– Niciodată n-aş fi reuşit să-i fac să treacă pe toţi aceşti Cavaleri fără tine, îi mulţumi Gérald şi îl prinse afectuos de umăr.

– În schimb, pretind o vacanţă pe cheltuiala ta, în Munţii de Purpură! glumi Qadwan.

– Vei renunţa la sala de gimnastică şi la zarva Ucenicilor?

– Pe spiritele din Gifdu, bineînţeles că nu! mormăi el. Bine, mai lasă-mă câteva minute ca să-mi revin pe deplin.

– Cerere aprobată. Oricum, am nevoie de timp ca să intru în legătură cu Qadehar... Ce idee bună a avut să vină aici cu Valentin şi Urien... În aventura asta, avem nevoie de toată lumea. Iar de el mai mult decât de oricine!

Gérald închise ochii şi construi în jurul lui *Berkana,* o vrajă de comunicare mentală, având grijă să cheme Grafemele sub forma lor din Lumea Incertă. Încă obosit de eforturile făcute ca să deschidă Poarta, întâmpină destule greutăţi ca să-l întâlnească pe Maestrul Qadehar... care nu-şi crezu urechilor când recunoscu vocea lui Gérald. Prietenul lui Vrăjitor îi făcu o rapidă dare de seamă asupra situaţiei şi îl informă despre dispariţia lui Guillemot.

Qadehar nu lăsă să-i scape nimic din furia şi din îngrijorarea care îl cuprinseră. Propuse cu calmul lui dintotdeauna să se alăture armatei Cavalerilor, în tovărăşia lui Urien şi a lui Valentin, şi să-şi unească forţele.

Gérald se simţi uşurat să ştie că-l vor avea alături pe cel mai puternic Vrăjitor al Guildei; Lumea Incertă nu trebuia tratată cu superficialitate! Cum Qadehar şi cei doi tovarăşi ai lui erau deja în Gariga Roşie, deciseră să se întâlnească cu ceilalţi pe înălţimile Coastei Urlătoare.

Puţin mai târziu, Comandorul reveni cu o veste bună: ademeniţi cu câteva pietre preţioase – aflate din abundenţă în cuferele Înaltei Magistraturi din Ys şi

cu care, din fericire, Cavalerii fuseseră dotaţi – pescarii acceptară să pună la dispoziţia armatei ivite de nicăieri toate bărcile care le erau necesare.

Doar cât a fost nevoie să încarce vreo douăzeci de bărci mari cu oamenii şi cu materialele, şi armata turcoaz părăsi coastele.

Traversarea s-ar fi desfăşurat fără incidente, dacă nu ar fi apărut un banc de Meduze de Foc care stârniră mare emoţie printre Cavaleri, străini de lumea mării şi de pericolele ei. Gérald se întrebă pentru prima dată cu uimire de ce Ys nu avusese niciodată flotă. Răspunsul veni repede, cât se poate de clar: pur şi simplu pentru că nici un duşman nu venise vreodată de pe un ocean în mijlocul căruia era izolată Ţara de Ys!

La sfârşitul traversării, care păru Cavalerilor fără sfârşit, debarcară, în cele din urmă, la extremitatea de nord-est a Coastei Urlătoare. În formaţie de marş, conduşi de către cei doi Vrăjitori, cei două sute de Cavaleri părăsiră fără regrete malul şi o luară spre est. Briza puternică şi îngheţată care îi lovi în faţă în ciudata Garigă Roşie reuşi să le redea buna dispoziţie: se simţeau din nou pe un teren cunoscut, aproape ca acasă, în vântul înviorător al landei.

Se opriră ca să-şi refacă forţele la adăpostul unei ridicături de pământ. Gérald le vorbi despre Lumea Incertă, în timp ce ei îşi morfoleau raţia de pâine. Porniră din nou la drum şi merseră întins o parte din

după-amiază, încurajându-se şi cântând cântece din Ţara de Ys.

Qadwan zări primul fumul unui foc, în depărtare.

– Trebuie să fie Qadehar, îi spuse Gérald Comandorului.

Ca să nu rişte nimic, hotărâră să aştepte şi să trimită oameni în recunoaştere. Aceştia nu întârziară să se întoarcă.

– Trei oameni, dintre care doi poartă armura Confreriei, iar unul arborează mantia Guildei, anunţă şeful comandoului. Sunt aşezaţi în jurul unui foc. Zona este stâncoasă, pustie.

– Qadehar, Urien şi Valentin! exclamă fericit Gérald. Totul e în regulă, Comandorule!

Câteva minute mai târziu, armata venită din Ys se alătură celor trei bărbaţi. Regăsirea fu plină de bucurie. Urien de Troïl împărţi cu generozitate palme pe umerii veteranilor şi ciupi obrajii celor mai tineri, amuzându-se singur de propriul râs tunător. Valentin strânse îndelung mâna Comandorului, care fusese elevul lui în sala de arme din Bromotul, iar Qadehar îşi îmbrăţişă emoţionat cei doi discipoli de la Gifdu.

– Mulţumesc, mulţumesc, prieteni, că aţi reacţionat atât de repede! Cu ajutorul Cavalerilor, avem mai multe şanse să-l salvăm pe Guillemot...

Gérald îi adresă un zâmbet încurajator. Dar îl cunoştea bine pe Qadehar şi vedea cât de mult era îngrijorat pentru Ucenicul lui.

– În noaptea asta o să ne instalăm tabăra aici, spuse Comandorul. Ambor, organizează schimbul gărzilor, Bertolen, pune să se ridice tabăra! Eu mă voi aşeza lângă foc, cu prietenii noştri.

Tabăra Cavalerilor, sub paza vigilentă a gărzilor, fu repede ridicată. Fiecare avea în echipament o bucată de pânză care, unită cu cea a unuia sau a mai multor tovarăşi, reprezenta o parte a cortului.

Comandorul, Urien şi Valentin, Ambor şi Bertolen, Qadehar, Gérald şi Qadwan se adunară în jurul focului, în mijlocul taberei. Bertolen trecu mai departe o butelcă de vin dulce, din care băură, pe rând, câte un gât.

– Vi-i prezint pe Ambor şi pe Bertolen, cei mai viteji dintre Cavalerii mei, spuse Comandorul, arătându-i. Vor fi căpitanii mei în timpul acestei campanii. Nu mai e nevoie să vi-i prezint pe Urien şi pe Valentin: toată lumea din Confrerie cunoaşte legenda faimosului Don Quijote!

Toţi izbucniră în râs, iar Urien şi Valentin chicotiră pe-nfundate, auzindu-şi porecla din vremea când încă erau Cavaleri în activitate.

– Acum, urmă Comandorul, să trecem imediat la esenţial. Maestre Qadehar, Maestre Gérald, Maestre Qadwan, vă ascultăm.

Qadehar, cu faţa întunecată, era pierdut în gândurile lui. Gérald îşi drese vocea şi luă cuvântul:

– Guillemot a fost răpit nu departe de Troïl, de un individ care stăpânea practicile magiei şi care a

luat înfăţişarea elevului meu, Bertram. Totul duce spre ideea că este vorba chiar de Umbră sau, cel puţin, de una dintre creaturile ei. Dacă am insistat pe lângă Înaltul Magistrat să declanşeze operaţiunea la care participaţi astăzi, o operaţiune care n-a mai existat în istoria Ţării de Ys, este pentru că prevăd un mare pericol. Un mare pericol pentru Guillemot. Şi e mare primejdie pentru noi toţi...

Cuvintele Vrăjitorului fură întâmpinate în linişte. Că Guillemot putea fi în pericol, nu se îndoia nimeni: nu mai încercase Umbra de-atâtea ori să pună mâna pe băiat? Şi, dacă o fiinţă atât de malefică cum era Umbra îl dorea în asemenea măsură, nu o făcea doar ca să-i ofere o ciocolată caldă! Fiecare dintre ei, şi chiar Urien, fără să fie nevoie s-o spună, era conştient că destinul lor şi cel al tânărului Ucenic erau strâns legate...

– Tot e un lucru bun că prietenii lui Guillemot nu sunt implicaţi în aventură! mormăi Valentin.

– Am avut grijă personal ca ei să rămână acasă, cuminţi, confirmă Gérald cu un aer mulţumit. Copiii ăştia sunt în stare să intre în cele mai incredibile încurcături!

– Şi acum? se nelinişti Agathe, aruncând priviri curioase în jurul Porţii prin care pătrunseră în Lumea Incertă.

– Acum trebuie să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea, răspunse Romaric susţinându-l pe Bertram.

Tânărul Vrăjitor era epuizat de efortul pe care îl făcuse ca să deschidă trecerea magică.

– Sunt nişte case, acolo, pe malul apei, propuse Gontrand.

– Sigur sunt case de pescari, fu de acord Romaric. Să mergem! Bertram trebuie să se odihnească...

– De fapt, nici nu pare prea odihnit! confirmă Coralie.

– Aveţi haz, mormăi abia auzit tânărul Vrăjitor. Aş fi vrut să vă văd pe voi... Data viitoare, o să vă descurcaţi singuri...

Micul grup merse în direcţia satului pe care îl indicase Gontrand.

Fură întâmpinaţi de câţiva pescari destul de neîncrezători. Când îşi dădură seama că nu era vorba decât de nişte copii, se liniştiră. Femeile, în ceea ce le privea, nu se putură abţine să nu lanseze cuvinte foarte dure la adresa mamelor care îşi lăsaseră progeniturile să vagabondeze aiurea. Şi le pregătiră, negreşit, o masă copioasă pe bază de peşte şi scoici.

– N-am mai văzut niciodată atâta lume la Poartă, spuse un pescar scuipând pe pământ.

Era mic, uscat şi părea a fi şeful satului.

– Şi n-ai mai câştigat niciodată atâtea pietre preţioase! sări încântat un altul.

Pescarul rânji.

– Vreţi să spuneţi că au venit şi alte persoane din Ys înaintea noastră? se miră Romaric.

– Nu ştiu de unde veneau, dar erau al naibii de mulţi. În jur de două sute. Şi n-a fost uşor! Trebuie spus că, în armură fiind, aveau ceva greutate!

Ceilalţi pescari chicotiră.

– Genial! se entuziasmă Coralie. Asta înseamnă că Gérald l-a convins pe Înaltul Magistrat! Cavalerii Vântului sunt aici, în Lumea Incertă, şi o să-l elibereze pe Guillemot!

– Fără îndoială că ai dreptate, spuse Ambre, care, cu toate acestea, părea puţin decepţionată. S-ar putea spune că e genial...

Nu părea prea convinsă.

Răspunseseră cu entuziasm acestei propuneri a lui Romaric, fiind convinşi că nimeni altcineva nu va porni în ajutorul lui Guillemot. Deci, într-un fel, se simţiseră datori să acţioneze. Or, două sute de Cavaleri, conduşi de un Maestru Vrăjitor, le-o luaseră înainte, făcând lipsită de valoare epopeea lor...

– Ce e de făcut? întrebă Thomas.

– Sunt două soluţii: fie plecăm imediat înapoi în Ys şi lăsăm în seama Cavalerilor rezolvarea acestei probleme, fie încercăm să îi ajutăm...

– Pentru că tot suntem aici, să alegem a doua soluţie, propuse Romaric.

– Sunt de acord, spuse Gontrand, în timp ce ceilalţi aprobau zgomotos. Dar ce ajutor putem să dăm noi Cavalerilor?

Ambre avu timp să-l întrebe pe şeful satului, apoi se întoarse spre tovarăşii ei:

– Sunt cu aproape o zi înaintea noastră. Să aşteptăm până mâine ca să-l contactăm pe Gérald prin magia lui Bertram! O să vedem exact cum reacţionează.

– Oricum, Bertram nu este în stare astă-seară să deschidă din nou Poarta sau să vorbească în minte cu cineva! spuse Agathe, făcând un semn cu capul în direcţia tânărului Vrăjitor, care era adormit într-un colţ al cămăruţei pe care o luaseră pentru noapte.

– Şi dacă Gérald se înfurie foarte tare? se nelinişti Coralie.

– O să-l facem să creadă că au apărut paraziţi pe linia magică, că nu se aude foarte bine şi că se închide, spuse Ambre cu convingere. Apoi, o să dirijăm lucrurile după placul nostru. Ca şi Coralie şi ca voi toţi, şi eu cred că prezenţa Cavalerilor în Lumea Incertă este o veste excelentă! Dar ceva îmi spune că lucrurile nu vor fi chiar simple...

– Ai dreptate, se ambală Thomas. Romaric, Gontrand, Coralie şi cu tine cunoaşteţi Lumea Incertă mai bine decât Gérald şi decât oricare dintre Cavaleri. Mai degrabă, Guillemot poate avea nevoie de experienţa voastră decât de forţa Confreriei!

– Ştii că nu eşti prost?! spuse Ambre băiatului roşcat, dându-i un brânci prietenesc. Atâta vreme cât pescarul cu care am vorbit este de acord să ne

conducă cu barca lui, pe câteva pietre prețioase, în locul unde i-a lăsat pe oamenii Confreriei...

Pe loc, propunerea lui Ambre fu supusă la vot. Întruni majoritatea, în afara unui singur vot, cel a lui Bertram, pe care amicii nu reușiră să-l trezească.

11

PRIMA CONFRUNTARE

Guillemot încerca să măsoare timpul care trecea, dar, în cele din urmă, renunţă. Lumina care se filtra prin lucarnă era prea slabă ca să-şi dea seama dacă venea de la soare sau dacă era o lumină artificială. Pereţii albăstrui ai Armurii lui *Ægishjamur,* savant modificate de el, şi flăcările roşietice aruncate de ramurile de *Hagal* inundau celula cu o lumină blândă şi ciudată. Guillemot era aproape convins: cine spunea lumină spunea farmece în stare de funcţionare!

Dar se simţea din ce în ce mai cuprins de nelinişte şi începu să-şi imagineze toate scenariile posibile. Umbra va dezlănţui asupra lui, cu siguranţă, toate resursele infinite ale puterii ei magice. Şi, admiţând că nu va reuşi să treacă de apărarea lui, ce ar împiedica-o să-l înfometeze, aşa cum se face cu armatele care asediază oraşele?

Ceva îi spunea totuşi că Umbra ar fi incapabilă să aştepte. Încercase să-şi reprezinte duşmanul, dar nu reuşise decât să întrezărească o pată transparentă, fără

formă precisă. Fără să ştie de ce, bănuia că Umbra era nerăbdătoare. Era sigur de asta! Din acest motiv, nu fusese decât pe jumătate surprins când o văzuse pătrunzând în cameră...

La început, Guillemot nu distinse nimic. Auzi cum se deschide şi se închide uşa. Pereţii ceţoşi ai apărării lui magice îl împiedicau să vadă mai bine. Apoi zări câte ceva, foarte aproape, de cealaltă parte a Armurii lui *Ægishjamur*. O umbră. Un văl de tenebre care se zăreau în semiîntunericul camerei şi pe care lumina părea că-l evită.

Un şuşotit înspăimântător îl făcu să tremure din cap până-n picioare:

– Bine ai venit acasă... băiatul meu... băiatul meu drag...

Vocea era cavernoasă, puternică. Guillemot rămase fără grai. Trebui să facă apel la întregul lui curaj pentru a articula un răspuns:

– Sunteţi... Sunteţi Umbra?

Silueta de umbre rânji. Guillemot observă că se mişcase. S-ar fi zis că pluteşte. Umbra se învârti în jurul protecţiei magice. Căuta o fisură în vrăjile lui!

– Este numele... care mi se dă... acolo de unde tu vii...

Guillemot văzu Umbra pipăind de-a lungul peretelui translucid. În locul pe care ea îl atingea, lumina scădea în intensitate. Simţi că îl cuprinde un val de panică.

– Ce doriţi?

Guillemot ţipă. Pentru o clipă, Umbra rămase nemişcată. Avea un aer mulţumit.

– Bine... bine... Ţi-e frică... şi încerci să afli... Poate n-ar trebui... să-mi pierd timpul... cu vrăjile tale...

Umbra dădu înapoi. Vederea lui Guillemot se tulbură în mod curios şi nu o mai văzu. O simţea. Îi recepta prezenţa malefică, aşa cum se percepe umiditatea sau faptul de a fi închis într-o cameră. Nu putu să se abţină să tresară când îi auzi din nou vocea.

– Băiatul meu... băiatul meu drag... De ce ne înfruntăm... Ai încredere în mine...

– Mi-aţi atacat ţara! Aţi omorât oameni! M-aţi răpit!

Guillemot continua să strige. Simţea foarte clar că, dacă ar fi încercat să vorbească normal, cuvintele i-ar fi sugrumat gâtul.

– Ţţ ţţţ..., şuieră Umbra cu un strop de ironie. Vorbeşti... de detalii... Asta pentru că... nu ştii... ce am să-ţi ofer...

– Nu vreau nimic de la dumneavoastră! Mă dezgustaţi!

– Haide... dragul meu băiat... Îţi pun cele Trei Lumi... pe o tavă...

– Tăceţi! Tăceţi!

Guillemot se aşează pe vine şi-şi astupă urechile cu amândouă mâinile, ca să nu mai audă acea voce care se insinua în el şi care îi îngheţa măruntaiele.

– De ce ţi-e teamă de mine?... Eu, care îţi ofer puterea... care îţi propun o alianţă...

Într-o ultimă încercare de apărare, Guillemot urlă:

– Niciodată! Niciodată! Vă detest! Sunteţi mai rău decât un Ork!

Umbra păru atinsă în punctul sensibil. Avansă şi, cu un gest de furie, aruncă asupra Armurii un ghem de umbre care părea ivit din neant. Umbrele întunecate se sparseră de peretele de energie şi începură să se zbârcească. În mod curios, acest atac imprevizibil al Umbrei îl sperie mai puţin pe Guillemot decât vocea ei cavernoasă.

– Tânăr imbecil... Nu mă provoca... Şi să nu mă insulţi niciodată... În nici un fel... O să fii al meu... Ca aliat... sau ca sclav... Gândeşte-te la propunerea mea... Reflectează bine... O să revin curând...

Uşa celulei se deschise şi se închise la loc. Umbra plecase.

Guillemot închise ochii şi încercă să-şi domolească bătăile inimii. Tremura din tot corpul. Niciodată până atunci nu-i mai fusese atât de frică. Umbra degaja o asemenea putere! Îşi dădu seama că propria voinţă era esenţială pentru a contracara planul malefic al Umbrei: dacă nu rezista, aceasta avea să-i mături apărarea cu un dos de palmă şi să-l oblige să facă tot ceea ce voia ea. Dar Guillemot bănuia că n-ar fi avut niciodată forţa să reziste la nesfârşit... Se ghemui din nou şi, în faţa neputinţei sale, izbucni în hohote.

Dând frâu liber lacrimilor, se mai liniști; puțin câte puțin, panica și teama se potoliră. Curând, Guillemot se simți relaxat și putu să-și revină în fire. Se ridica și bău o gură de apă. Apoi se apropie de locul unde ghemul de umbre lovise Armura lui *Ægishjamur*.

Se încruntă și observă atent ultimele fuioare de întuneric. În contact cu protecția magică, acestea dispăreau încet, încreștindu-se.

Speranța îi reveni cu putere și ceea ce văzu îl făcu să se clatine: apărarea lui era intactă! Nimic, nici o zgârietură! Ceea ce însemna că... Umbra făcuse înconjurul Armurii și îi încercase rezistența. Apoi, îi propusese o alianță. Nu din amabilitate îi făcuse propunerea: nu era sigură că poate veni de hac protecției lui. Umbra aproape că reușise să-l convingă să dea înapoi... Dar, enervându-se și trimițând împotriva lui acea vrajă nereușită, îi oferise dovada că nu era atotputernică și că jocurile nu erau încă făcute.

Se întoarse să se așeze pe *Mannaz*, înseninat, și, de data aceasta, aproape mulțumit de el.

12

PĂDUREA SPÂNZURAȚILOR

În zori, tinerii prieteni ai lui Guillemot se treziră foarte greu. Avură nevoie de ceva timp ca să-şi amintească faptul că se aflau în Lumea Incertă, pe Insula de Mijloc, în inima unui sat de pescari, şi de un timp şi mai lung ca să iasă de sub pături. Luară o gustare frugală, aşezaţi pe stânci, la malul apei. Bertram se simţea odihnit şi avea o mină mult mai bună decât în ajun. Când încercă să-l contacteze pe Gérald prin intermediul unei vrăji de comunicare, fu cuprins de o durere de cap care îl împiedică să-şi facă magia.

– Nu e grav, spuse Ambre. În orice caz, planul B prevede că trebuie luată iniţiativa.

O barcă îi conduse până la Coasta Urlătoare, chiar în locul unde debarcaseră în ajun Cavalerii.

Coasta Urlătoare îşi datora numele prezenţei a numeroşi Gommoni, acele creaturi crude, în aparenţă umanoizi, cu părul de alge şi pielea solzoasă, cărora

le plăcea să acompanieze mugetul valurilor, în nopţile cu furtună, cu urletele lor înspăimântătoare...

Agathe îi plăti pescarului cu pietrele preţioase pe care le găsise la părinţii ei. Apoi, fără întârziere, părăsiră malul.

Urmele lăsate de oamenii Confreriei erau perfect vizibile.

– O să fie un joc de copii să ne luăm după ele, mormăi Thomas.

Tatăl lui era vânător, aşa că şi el era cunoscător în materie de urme.

Studiară harta Lumii Incerte pe care Ambre o scoase din sac. O copiase după cea a lui Guillemot, cu o vară în urmă, şi avusese prezenţa de spirit s-o ia când părăsise Krakal, în drum spre Dashtikazar. Nu era nici o îndoială: Cavalerii se îndreptau spre sud.

Porniră la drum printre ierburile aspre din garigă, care scârţâiau şi trosneau sub paşii lor.

– Crezi că Maestrul Qadehar o să fie furios pe noi? întrebă Coralie, care mergea alături de Gontrand.

– Qadehar, nu cred. Dar Gérald, da, cu siguranţă! răspunse băiatul cu voce înceată.

De fapt, Bertram îi informase de prezenţa în Lumea Incertă a Maestrului Qadehar, pe care toată lumea îl credea încă prizonier la Gifdu, alături de Urien de Troïl şi de Valentin. Tot Bertram emisese şi ipoteza conform căreia Cavalerii, de curând plecaţi din Ys, se grăbeau să-l contacteze pe Qadehar şi să-l

întâlnească... Această veste îi încurajă şi îi nelinişti în acelaşi timp.

La prânz, se hotărâră să facă un popas ca să ia masa. Bertram se trânti pe pământ.

– Uf! gemu el. E îngrozitor, nu încetez să mă gândesc la Maestrul meu. Sper că n-o să-mi poarte pică, atunci când va descoperi prezenţa noastră...

– E normal să fie nemulţumit, spuse Coralie. Ţi-a încredinţat o misiune, cea de a ne ţine la Ys, şi tu i-ai trădat încrederea.

– Mulţumesc pentru susţinerea morală, Coralie! se strâmbă Bertram.

– Dar eu, eu nu sunt de plâns, nu? spuse Romaric.

– Viteazul meu Scutier! exclamă Coralie.

– Chiar asta e problema, spuse el, dezorientat o clipă de intervenţia fetei şi de râsetele prietenilor, chiar sunt Scutier! Or, eu am şters-o de la Bromotul, eu... am agresat, nu am alt cuvânt, un Cavaler lângă Poartă. Şi acum? Iată-mă pe cale să alerg după cei pe care bunul-simţ mă sfătuieşte să-i evit cu orice preţ: unchiul meu şi jumătate din Confrerie! Cum vi se pare? Îmi spuneţi?

– Pari unul căruia nu i se poate întâmpla ceva mai rău, socoti Ambre.

– În afară de a fi numit de o fată „viteazul meu Scutier", în faţa a două sute de Cavaleri, îl ironiză Gontrand.

– Idiotule! reacţionă frumoasa brunetă. Eşti gelos, asta-i tot.

– Mi-ar plăcea foarte mult să mă considere cineva viteazul lui, afirmă visător Thomas.

– Vezi, Gontrand? triumfă Coralie. Mai există băieţi romantici!

– Şi prea puţine fete cu mintea la cap, suspină Ambre. Bine, trebuie să prindem forţe, încă mai avem de mers...

La apropierea serii, Vrăjitorii şi Cavalerii văzură în zare o pădure cu aspect sălbatic şi neliniştitor, care făcea să ţi se ridice părul măciucă şi să-ţi bată inima mai repede.

– Pădurea Spânzuraţilor, îi anunţă Maestrul Qadehar.

Prietenii lui se adunară în jurul hărţii pe care acesta o ţinea în mâini.

– Ai dreptate, confirmă Urien. Uite Insula de Mijloc, Coasta Urlătoare, unde am debarcat, şi Gariga Roşie pe care tocmai am traversat-o.

După un timp, pătrunseră în pădure, în urma cercetaşilor, aruncând în jur priviri neîncrezătoare.

Arborii nu erau înalţi, dar trunchiurile erau groase, şi ramurile, acoperite de un frunziş des, se contorsionau ca nişte tentacule. S-ar fi zis că sunt o încrucişare între stejar şi salcie plângătoare. Un muşchi cenuşiu rodea trunchiurile.

– Brrr! Nu e un loc prea plăcut! spuse Urien.

Valentin se întoarse spre el:

– Dar nu există ceva mai bun pentru a ascunde o armată! îi spuse, făcându-i cu ochiul.

Curând ieşiră la loc deschis, într-un fel de luminiş, acoperit de o ciudată iarbă maronie. După ce le ceru sfatul lui Gérald şi lui Qadehar, Comandorul dădu ordin să fie instalată tabăra.

Imediat ce se aşezară cu toţii în jurul unui foc, Cavalerii se adresară Vrăjitorilor:

– Maeştri Vrăjitori, acum ce planuri aveţi?

– Este nevoie, înainte de toate, să ne punem la adăpost şi să ne apropiem de părţile locuite ale Lumii Incerte, răspunse Qadehar întinzându-şi picioarele. Pe Coasta Urlătoare eram prea expuşi şi, mai ales, prea departe de centru.

– Asta vrea să spună că o să rămânem aici? întrebă Valentin.

– Până descoperim unde a fost dus Guillemot, îl asigură Gérald.

– Pădurea asta este deasă şi nimeni nu se aventurează aici de plăcere, reluă Qadehar. Se povesteşte că preoţii din Yénibohor aveau cândva obiceiul de a-şi spânzura duşmanii în pădurea asta. Astăzi, toată lumea crede că este bântuită de toate fantomele celor spânzuraţi.

– Fan... Fantome? se nelinişti din nou Urien.

– Nu-mi spune că ţi-e teamă de fantome! îl luă peste picior Qadwan, care se lipise de un copac ca să-şi aline durerea de spinare.

– Nu, hm... bineînţeles că nu! Dar de ce să aşteptăm? Daţi-mi cincizeci de oameni, tună dintr-odată bătrânul senior de Troïl, şi nu-mi vor trebui decât trei zile ca să obţin de la secăturile astea care populează Lumea Incertă informaţiile care ne lipsesc!

– Este exact genul de strategie care duce direct la catastrofă, comentă ironic Qadehar. Cu cât o să fim mai discreţi, cu atât o să avem mai multe şanse...

–Ţi-e frică de Umbră? întrebă Comandorul. Am înfruntat-o o dată, în Ys, în Munţii Aurii. Şi am învins-o cu Cavalerii mei.

– În Lumea Incertă este altfel, explică Maestrul Qadehar. Fără să intrăm în detalii, magia nu funcţionează exact ca la noi. Poate, din acest motiv, Umbra este mai puternică aici decât în Ys. Şi, cât am fost Vrăjitor Urmăritor, n-am avut niciodată ocazia s-o întâlnesc. Dar, dacă asta se întâmpla, fără îndoială că n-aş fi făcut prea multe parale...

Această mărturisire a celui mai puternic Vrăjitor al Guildei aruncă oamenii prezenţi în jurul focului într-o linişte stânjenitoare. Ce se va întâmpla, când va veni momentul, dacă omul cel mai bine pregătit dintre ei îşi mărturisea neputinţa?

– Să vorbim mai puţin, dar să vorbim ce trebuie, propuse Valentin. Ce strategie se adoptă pentru găsirea lui Guillemot?

– Ne gândim să-l localizăm cu ajutorul unei vrăji, răspunse Gérald. Dar, vai, n-o să reuşim: se pare că răpitorul lui s-a gândit la toate...

– Mă tem că va trebui, continuă ursuz Qadehar, să ne hotărâm să folosim mijloace mai tradiţionale. Şi anume, să trimitem spioni în principalele oraşe ale acestei lumi în căutarea tuturor informaţiilor care ne pot conduce pe urmele lui Guillemot.

– Totuşi, avem timpul măsurat, suspină Gérald.

– Ştiu. Dar nu văd altă solu...

Hărmălaia neaşteptată îl întrerupse pe Maestrul Qadehar.

Se dădea o luptă în apropierea luminişului.

Toţi se ridicară dintr-odată.

– Fantomele! gemu Urien. Vin fantomele!

– Mai taci, dobitoc fără pereche! îl bodogăni Valentin. Nu vezi că e vorba doar de un intrus?

De fapt, hărmălaia încetase şi, sub privirea trează a Cavalerilor, care se regrupaseră, gărzile de pază din partea de nord-est a luminişului înaintară ţinând cu mână de fier un bărbat care nu încerca în nici un fel să scape.

Un bărbat înalt şi robust, care purta o mantie largă, roşie...

Una dintre gărzi dădu la o parte gluga prizonierului.

– Yorwan! exclamă Maestrul Qadehar, descoperind faţa cunoscută.

– Yorwan? urlă Urien, aruncându-se spre el cu pumnii strânşi. Blestemat să-ţi fie numele!

– Comandor! strigă Qadehar. Ţineţi-l pe Urien!

Dintr-o mişcare, Comandorul interveni între prizonier şi bătrânul Cavaler furibund.

– Lasă-mă! urlă Urien, zbătându-se.

Ambor şi Bertolen se grăbiră să-şi ajute şeful ca să-l stăpânească.

Strigătele lui Qadehar, apoi ale lui Urien, provocară totuşi o vie emoţie printre Cavaleri, care păstrau ca pe o cicatrice arzândă amintirea trădării lui Yorwan. Qadehar, dimpotrivă, se simţi copleşit de speranţă. Ca să potolească agitaţia, se căţără pe un trunchi căzut la pământ şi ceru linişte:

– Ascultaţi-mă! Urien are dreptate: acest om, care în Lumea Incertă îşi luase numele de Seniorul Sha, este chiar Yorwan, tânărul Vrăjitor, renegatul hoţ al *Cărţii Stelelor!* Va trebui, fără îndoială, judecat pentru asta. Dar, sigur, nu aici, şi cu atât mai puţin acum! Căci Yorwan a venit la noi de bunăvoie şi nu s-a apărat atunci când l-am prins, cu toate că stăpâneşte la perfecţie magia din această lume! Cred că are un motiv serios ca să acţioneze astfel. Să lăsăm deoparte resentimentele şi să ascultăm ce are atât de important de spus.

Argumentele Maestrului Vrăjitor făcură linişte şi Urien însuşi se potoli, pregătindu-se, ca şi ceilalţi, să asculte atent ce avea de spus prizonierul.

– Ştiu unde se află Guillemot, spuse simplu Seniorul Sha.

Romaric, Ambre, Gontrand, Coralie, Agathe, Bertram şi Thomas hotărâră să-şi petreacă noaptea în garigă. Le amintea de landa din apropiere de

Dashtikazar, unde le plăcea să se plimbe în serile de vară. De asemenea, ciudăţenia acestei lumi şi curioasele animale care semănau cu nişte pisici mai mari, pe care le zăriseră de mai multe ori în timpul zilei, nu-i speriau în nici un fel şi nu se temeau să se fie singuri în mijlocul necunoscutului.

Adunară toate crenguţele căzute pe care le găsiseră şi aprinseră focul. Apoi se aşezară şi devorară puţinele provizii pe care le mai aveau puse deoparte.

– Urmele pe care mergem sunt din ce în ce mai proaspete, anunţă Thomas. Mâine ar trebui să-l întâlnim pe Gérald...

– Cu atât mai bine, spuse Coralie. Nu mai e mare lucru de mâncare! În afară de câteva cutii de conserve...

– Prezinţi foarte bine drama majorităţii concetăţenilor noştri, Coralie! o ironiză Gontrand. Iată-te gata să sacrifici parfumul ameţitor al libertăţii pentru confortul burţii tale!

– Tu o să fii cel pe care o să-l sacrific, dacă o ţii tot aşa! se apără fata, jignită. Chiar dacă nu e mare lucru de mâncat de pe corpul tău slăbănog...

– Asta îmi aminteşte de o fabulă a lui La Fontaine, pe care am învăţat-o în Lumea Reală, spuse Bertram, visător. Voi l-aţi studiat pe Jean de La Fontaine în Ys?

– Ne crezi inculţi sau ce? răspunse Agathe.

– E fabula cu Lupul şi Câinele, continuă tânărul Vrăjitor. Lupul, care crăpa de foame, îl invidia pe câine, întotdeauna bine hrănit. Se lasă convins de noul lui prieten să se transforme în câine. Dar, atunci

când a înţeles că nu va mai putea alerga după pofta inimii, a şters-o...

– ... preferând să trăiască cu burta goală, mai bine liber decât ghiftuit şi legat, încheie Ambre. Da, o ştiu, e o poveste frumoasă...

Contemplară un timp flăcările, fără să spună nimic. Fiecare înţelegea, simţindu-şi stomacul ghiorăind uşor, cruda dilemă a lupului.

13

TENEBRELE SE DEZLĂNȚUIE

Guillemot deschise ochii brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Aruncă o privire prin cameră, apoi studie atent colțurile întunecate, dar nu observă nimic. Se strădui să se liniștească. I se păru, totuși, în toropeala lui, că aude deschizându-se ușa celulei.

De câte ori se trezise astfel, gâfâind, ieșind dintr-un somn foarte adânc, ca și cum un nod încerca disperat să iasă la suprafață? Din cauza așteptării, era pe punctul de a-și pierde mințile.

– Băiatul meu...

Guillemot tresări violent și scoase un strigăt. Umbra! Umbra era acolo, foarte aproape! Nu visase. Era încordat ca un arc. Era oboseala. De câtă vreme nu mai mâncase? De câteva zile? Poate o săptămână...

– Ţţ ţţ... Ești agitat... mult prea agitat...

Șoaptele cavernoase se mișcară. În sfârșit, Guillemot zări silueta de umbre, alături de Armura lui *Ægishjamur*. Abia o distingea. Dar o auzea

respirând şi i se păru că simte pe faţă un suflu îngheţat. Începu să tremure ca o frunză.

– Aşadar, băiete... te-ai gândit... la propunerea mea...?

Guillemot nu răspunse imediat. Curaj! Trebuia cu orice preţ să se calmeze! Să înceteze să tremure! Închise ochii şi chemă, ca şi cum s-ar fi rugat, ajutorul lui *Isaz,* Grafemul care ajuta la concentrarea şi la întărirea voinţei. În interiorul lui, *Isaz* se lumină şi îşi răspândi căldura în tot corpul.

Când Ucenicul privi din nou Umbra, tremura mai puţin.

– M-am gândit. Răspunsul meu este nu.

Umbra se enervă.

– Îndrăzneşti să-mi spui mie nu... mie...

Umbra se dădu înapoi şi scoase un geamăt îngrozitor care, deşi *Isaz* era prezent în el, îl îngrozi pe Guillemot.

– Cu atât mai rău... Tu ai hotărât-o singur... Tu nu vrei să devii aliatul meu... Vei fi, deci, sclavul meu...

Guillemot înţelese că înfruntarea era inevitabilă. Verifică dintr-o ochire rapidă dacă toate protecţiile erau la locul lor şi se aşeză grăbit pe *Mannaz.*

La capătul a ceea ce părea un braţ, Umbra făcu să apară o bulă întunecată, asemănătoare cu aceea pe care o aruncase în timpul primei sale vizite. Apoi o proiectă cu putere în zidul magic de apărare.

Vraja se zdrobi de Armura lui *Ægishjamur.* Ca şi ultima dată, începu să se zbârcească.

Umbra reluă operaţia. Avu acelaşi insucces.

„De ce s-o fi încăpăţânând? se întrebă Guillemot neliniştit. Vede bine că bulele lui nu reuşesc să-mi distrugă Armura!"

Privirea îi fu atrasă spre podea. Observă că *Ægishjamur* gravat pe pietre strălucea intens. Bulele de umbră le mobilizau energia! Şi câtă vreme *Ægishjamur* lupta contra lor, ele nu puteau să... Guillemot făcu ochii mari. Începea să înţeleagă tactica Umbrei! Încercă să se asigure, trecând degetele peste flăcările roşii ale lui *Hagal.*

În timp ce douăzeci de bule malefice se agăţară de pereţii lui *Galdr,* Umbra înaintă, sigură de ea, în direcţia lui Guillemot. Atinse Armura şi trecu un braţ prin ea, aşa cum ar trece o mână prin apă. Rânji şi încercă să spargă peretele de energie.

În aceeaşi clipă, Grafemele *Odala,* pe care Guillemot le desenase între fiecare *Ægishjamur* pentru a întări apărarea, începură la rândul lor să sclipească. Braţul pe care Umbra îl trecuse prin bariera magică fu imediat atacat de mii de steluţe arzătoare. Gemu de durere.

– O dublă protecţie... Bine jucat, băiete... Nu mă dezamăgeşti... Oh, nu, nu mă dezamăgeşti...

Silueta Umbrei psalmodie o vrajă într-o limbă necunoscută lui Guillemot. Steluţele se stingeau pe măsură ce incantaţia creştea în volum şi în putere.

– *Pon choktu gher na gher noa magar gudaz bashzir noa...*

Reprezentările lui *Odala* pe pământ pierdură din intensitate. Cu un strigăt de suferință, Umbra pătrunse în interiorul Armurii lui *Ægishjamur*. Guillemot se stăpâni să nu urle. Dușmanul forța apărările lui și-i lua cu asalt donjonul!

Abia apucă Umbra să învingă *Galdr*, că uriașul Grafem al *Hagal*, pe ale cărui opt ramuri tremura un foc rece, se acoperi cu un halou roșiatic și îl puse pe Guillemot la adăpostul unui nou perete de energie.

Umbra înțepeni descoperind această nouă vrajă.

– Te-am subestimat, băiete... Toți te-am judecat greșit...

Încercă barajul transparent care îl izola pe băiat. Era foarte aproape, și Guillemot distingea acum o vagă formă umană sub mantia de umbre. Fără să poată spune de ce, începu să-i fie mai puțin frică.

– Este impresionant... de-a dreptul impresionant...

Umbra se lipi de peretele roșu și întinse brațele. Un val de umbră îl aruncă pe Guillemot în întuneric; instinctiv, se ghemui. Cu un urlet, Umbra chemă puterile Lumii Incerte. Și tenebrele se dezlănțuiră...

Niciodată până atunci Guillemot nu mai asistase la o asemenea desfășurare de magie. Răsărind din neant, forme spectrale cu contururi neclare veneau și plecau, dând lovituri violente în donjonul lui *Hagal*, urlând de furie și pornind din nou la asalt. Umbra le încuraja cu o voce înspăimântătoare. Guillemot începu să urle. De groază. Poate de nebunie. Până când protecția lui

Hagal se rări. Se fisură. Plesni într-o ploaie de stele roşii.

Umbra accentuă spărtura grohăind. Se împletici. Spectrele dispărură aşa cum apăruseră. Vizibil sfârşită de eforturile pe care tocmai le făcuse, Umbra se apropie cu pas şovăitor de Guillemot, care suspina. Întunericul care îl înconjura era mai puţin compact.

– Acum eşti al meu... Eşti al meu, băiete...

Întinse braţul ca să-l apuce.

Sub Guillemot, pământul tremura uşor. *Mannaz* era activat. Într-o fracţiune de secundă, Grafemul îl înfăşură pe ucenic cu o strălucire alb-lăptoasă, care schiţă conturul unui ou imens. Oul cosmic. Ultimul refugiu...

Umbra îşi opri gestul dintr-odată. Ezită, apoi dădu înapoi, clătinându-se, într-o mişcare de retragere. Guillemot, observând-o printre lacrimi, înţelese atunci că nu se mai temea deloc: Umbra îşi consumase toate forţele împotriva lui *Ægishjamur*, *Odala* şi *Hagal*. Nu mai avea destulă energie să-l atace şi pe *Mannaz!*

Uşa celulei se deschise brusc, şi un bărbat cu craniul ras, îmbrăcat într-o tunică deschisă la culoare, intră în încăpere. La vederea lui Guillemot aşezat într-un ou translucid, se arătă puţin surprins, apoi se prosternă în faţa Umbrei.

– Maestre... Iertaţi-mă, Maestre, dar... o armată străină s-a instalat la porţile oraşului!

Umbra îşi reprimă o mişcare de furie.

– Deja... Sunt deja aici... Ce veste proastă mi-ai adus... Lomgo... Prea devreme... Este prea devreme...

– Din nefericire, trebuie să te părăsesc... dar încă n-am terminat cu tine... Mai sunt şi alte metode... Da, alte metode...

Umbra părăsi încăperea mormăind, urmat de Lomgo, care înainta cu bustul aplecat şi cu capul înclinat într-o parte.

Guillemot încercă să lupte împotriva freamătului care îi invadă sufletul, dar în zadar. Epuizat de emoţii, slăbit din cauza lipsei hranei, îşi pierdu din nou cunoştinţa.

14

YÉNIBOHOR

– Acum, ce facem? întrebă Bertram.

Tinerii contemplau cu un aer perplex impozantele metereze ale oraşului Yénibohor, care se înălţau în depărtare. Era pentru prima oară când vedeau celebrul oraş şi erau foarte impresionaţi. De fapt, dinspre Yénibohor se răspândea ceva teribil şi neliniştitor.

Un turn gigantic se ridica în mijlocul oraşului, mărind şi mai mult impresia ameninţătoare pe care o inspira.

– Iată bârlogul acestor preoţi care au băgat groaza în toată lumea! îi scăpă lui Gontrand, ignorând întrebarea lui Bertram.

– Wal, Paznicul Obiectelor Poporului Mării, mi-a povestit lucruri îngrozitoare în legătură cu ei... spuse Coralie.

– Sunt poveşti adevărate, confirmă Romaric, cu un aer grav.

În timpul ultimei vizite în Lumea Incertă, Romaric avusese ocazia să întâlnească oameni care îl avertizaseră în legătură cu preoţii lui Bohor.

– Sigur, trebuie să fie mişto să cauţi necazul cu lumânarea, suspină Agathe.

– Trebuie să recunoaştem că, pentru moment, cel mai convenabil este să ne ţinem după Confrerie, răspunse Ambre pe un ton laconic. Nu e vina noastră că ne-au condus până aici!

De fapt, tinerii prieteni ai lui Guillemot merseră pe urmele Confreriei, traversând Gariga Roşie. Şi, în cele din urmă, îi descoperiseră pe Cavaleri, în formaţie de luptă, în faţa zidurilor din Yénibohor. Hotărâseră de comun acord să lase pe mai târziu momentul revederii şi... pe cel al explicaţiilor. Nici unul dintre ei nu ţinea să se grăbească! În anumite împrejurări, a rămâne pitiţi în pădure, cu lupii, prezenta unele avantaje...

Se îndreptară spre înălţimi, în realitate doar nişte coline – numite Colinele Cenuşii din cauza unor roci teşite –, nu departe de oraş. Acest punct de observaţie le oferea o vedere generală, la distanţă, asupra scenei care se pregătea.

– Bun, şi acum ce urmează? repetă Bertram.

– Facem ce fac şi ei în câmpie, răspunse Romaric fără ezitare, aşteptăm...

Într-o atitudine cavalerească şi aproape ridicolă, date fiind împrejurările speciale, linia platoşelor

turcoaz sfida puternicul oraş Yénibohor. În spate, cu un plan aproximativ al oraşului sub ochi, Comandorul ţinea consiliu de război cu Ambor, Bertolen, Urien şi cu Valentin.

– Comandorule, repetă pentru a zecea oară Urien de Troïl, nu înţeleg de ce îl lăsaţi pe acest trădător de Yorwan să dirijeze operaţiunea!

Valentin lăsă să-i scape un suspin de exasperare.

– Din cauză că tu ai hotărât că nu pricepi nimic, răspunse el în locul şefului Cavalerilor. Urien, te implor... În primul rând, spune-ţi că Yorwan nu conduce nimic: ne dă sfaturi, asta e tot. Ce a făcut în trecut e una; ce face astăzi, adică să ne ajute să-l găsim pe Guillemot, este altceva.

– Insinuezi că fapta lui bună este de ajuns să şteargă greşeala trecutului? întrebă Ambor. Nici nu se pune problema!

– Nu e vorba de asta, mormăi Urien. Nu e nici o faptă bună, ci o capcană. O capcană în care ne aruncăm cu capul înainte! Dacă Yorwan nu era sub protecţia acestor blestemaţi de Vrăjitori, l-aş fi sugrumat cu mâinile mele, ca să-l împiedic să facă rău în continuare!

– Vă reamintesc, interveni Comandorul pe un ton sever, că suntem aici pentru a organiza cucerirea oraşului. Aşa că, mai bine reflectaţi la asta, în loc să faceţi speculaţii gratuite! Yorwan spune că acolo, la Yénibohor, Guillemot este ţinut prizonier. Dacă Maestrul Qadehar şi Gérald ne spun că se poate avea

încredere în informaţiile lui Yorwan, înseamnă că sunt corecte. Nu noi trebuie să judecăm...

Urien nu răspunse, dar strânse pumnii până i se albiră încheieturile.

Mai departe, aşezaţi pe iarba scurtă, Qadehar, Gérald şi Qadwan stăteau în jurul lui Yorwan, care era înfăşurat în mantia lui roşie de Senior Sha. Cine îi vedea discutând deschis şi prieteneşte n-ar fi putut spune că unul era prizonierul celorlalţi trei...

– Nu-mi vine să cred că am ratat chemarea de ajutor a Uceniculuí meu, se văicări Qadehar.

– Pentru că eşti mai puţin sensibil decât mine la Grafemele Incerte, răspunse Yorwan.

– Totuşi, l-am auzit, insistă Maestrul Vrăjitor. Slab, dar am recunoscut foarte limpede un apel de ajutor! Doar că provenea din Lumea Incertă. Cum aş fi putut şti că este vorba despre Guillemot?

Se învinovăţea grozav că nu acordase mai multă atenţie vrăjii greu de localizat pe care o interceptase, în timp ce mergea alături de Urien şi de Valentin, cu câteva zile înainte, în direcţia Virdu.

– Esenţialul, îl încurajă Gérald, este că Yorwan a captat acest apel şi, mai ales, că a avut prezenţa de spirit să-l localizeze pe Guillemot şi să facă o legătură mentală.

– I-am pierdut urma în Yénibohor, continuă Yorwan. Cu siguranţă că este încă acolo! Totuşi...

– Totuşi ce? întrebă Qadwan cu o voce slabă.

Bătrânul Vrăjitor era încă slăbit. Recupera cu greu trecerea în Lumea Incertă.

– Totuşi, reluă Yorwan, este nevoie de multă atenţie. Preoţii din Yénibohor sunt de temut! Ei practică o formă de magie puternică, care îşi are originea în cultul închinat lui Bohor, Maestrul Obscur. Se zice că Marele Preot care îi conduce nu are formă umană şi că a fost trimis în Lumea Incertă de însuşi Bohor... Oricine ar fi, trebuie să arătăm mult mai multă prudenţă.

Aruncă o privire dezaprobatoare Cavalerilor instalaţi prea la vedere, în faţa oraşului.

Qadwan suspină.

– Aşa este Confreria, mândră şi nesăbuită. Trebuie să-i iei aşa cum sunt. Dar oamenii sunt valoroşi, nu au egal în nici una dintre lumi!

– Cavalerii n-au nici o şansă împotriva preoţilor, se încăpăţână Yorwan.

– Ce propui? se nelinişti Qadehar.

– Viclenie sau negociere. În nici un caz forţa.

– Ştiu că mă repet, spuse Gérald, dar n-avem prea mult timp! Oricine ar fi cel care l-a răpit pe Guillemot, Umbra, Marele Preot sau Bohor în persoană, o să obţină repede de la el ceea ce doreşte. Şi dacă, în plus, este aceeaşi persoană care a furat din turnul tău *Cartea Stelelor*, aşa cum ne-ai povestit, atunci se poate paria pe faptul că se pregătesc lucruri de temut...

– Trebuie să mă credeţi, spuse insistent Yorwan. *Cartea Stelelor* mi-a fost furată cu adevărat de la

Djaghataël, în timp ce eu alergam după Guillemot prin coridoarele de la Gifdu!

– Un jefuitor jefuit, iată ceva amuzant, dacă situaţia nu ar fi atât de dramatică! îi scăpă lui Qadwan.

Yorwan întoarse o privire tristă spre cei trei Vrăjitori.

– De câte ori mai trebuie să v-o spun? Nu am furat vechea carte de farmece, eu am pus-o la adăpost! Dacă n-aş fi procedat aşa, chiar împotriva intereselor mele, situaţia ar fi fost astăzi mult mai gravă.

– Poate că spui adevărul. În orice caz, mi-ar plăcea să te cred... Dar o să vedem asta mai târziu, conchise simplu Qadehar, după un moment de tăcere. Pentru moment, să ne ocupăm de Guillemot!

Lăsându-l pe Yorwan sub paza lui Qadwan, Qadehar şi Gérald se îndreptară spre grupul de bărbaţi adunaţi în jurul Comandorului.

– Maestre, noi ce facem?

– Pentru moment, nimic...

Silueta de umbre îi contempla din vârful turnului său pe oamenii Confreriei, care îl sfidau de la baza zidurilor oraşului.

– Nimic, Maestre? se miră Lomgo. Dar...

– Am prevăzut asta... Era inevitabil... Numai că au ajuns prea devreme...

Şoaptele Umbrei încetară. Reflecta.

– Adu-l pe prietenul nostru... Acum...

Lomgo se înclină şi dispăru pe scări.

După un timp, suflând ca un animal şi bombănind împotriva înălţimii donjonului, un bărbat îşi făcu apariţia pe acoperiş. Era un colos chel, păros în rest ca un diavol, îmbrăcat într-o armură neagră, îndoită de lovituri.

– Sper... că oamenii tăi sunt pe poziţii... Thunku...

– Acolo sunt, Mare Preot, răspunse comandantul Thunku cu o voce tunătoare.

– Bine, foarte bine... O să dau dispoziţii... Şi o să aşteptăm să atace...

– Credeţi că au venit ca să ne atace? îl întrebă Thunku.

Aruncă o privire plină de dispreţ spre Cavaleri.

– Nu sunt mai mult de o mână!

– Crede-mă, Thunku... vor ataca... Îi cunosc bine... Vor ataca...

Umbra rânji, şi Thunku, al cărui rictus monstruos înspăimânta nu puţină lume, îl acompanie în râsul lui groaznic.

Pe câmpie, în pofida curajului care le stăpânea inimile, Cavalerii nu-şi putură reprima un tremur.

15

URIEN DE TROÏL

Propunerea de negociere a lui Yorwan, pe care Qadehar şi Gérald o raportaseră statului-major al Cavalerilor, fu departe de a fi pe placul durilor oameni de acţiune, cu excepţia, poate, a lui Valentin, cel mai înţelept dintre ei...

– Ce? exclamă Urien. Vreţi să staţi de poveşti cu aceşti nebuni?

– Ar fi o ocazie să apreciem forţele de care dispune oraşul, încercă Maestrul Qadehar să se justifice în faţa bătrânilor Cavaleri, care, cu toţii, simţeau că explodează de furie.

– Nu ai încredere în valoarea Confreriei? îl întrebă Comandorul, uşor jignit, pe Vrăjitor.

– Problema nu este asta, interveni Gérald. Maestrul Qadehar nu pune în discuţie curajul vostru! Dar, după părerea lui Yorwan, preoţii din Yénibohor dispun de puteri magice care...

– Yorwan! ricană Urien. Ideea unei atitudini atât de laşe nu putea veni decât de la el! Ceea ce mă miră,

Qadehar, este că te laşi manipulat de acest individ, atâta vreme cât el ne-a trădat.

– Destul, Urien! îl repezi Qadehar sec.

Atitudinea uriaşului de Troïl îl făcuse să-şi piardă răbdarea.

– Insinuările tale sunt inadmisibile! reluă el.

– Ei bine, eu, răspunse urlând Urien, eu nu accept să mă supun Guildei şi acestor blestemaţi de Vrăjitori!

Insultat, Qadehar făcu un pas spre Urien, ameninţător. Gérald, Comandorul şi Valentin intervenirăimediat între cei doi bărbaţi. Ambor şi Bertolen, cei doi căpitani, păreau derutaţi şi uluiţi. Şovăiala se făcu simţită şi în rândurile Cavalerilor. Se aflau mobilizaţi în faţa îngrozitorului oraş Yénibohor, adăpostindu-se de nu se ştie ce ameninţare, iar şefii lor se certau... Situaţia li se părea cel puţin neobişnuită.

– E destul! mormăi Urien.

Se eliberă din strânsoarea lui Valentin şi a Comandorului şi dădu câţiva paşi înapoi.

– Ştiu ce am de făcut!

Colosul se îndreptă cu pas iute spre o enormă stâncă ascuţită. Se căţără pe ea şi se adresă cu voce tunătoare Cavalerilor stupefiaţi:

– Cavaleri! Răpitorul nepotului meu se află în acest oraş! Un oraş ocupat de o mână de preoţi morţi de frică! Şi ce ne propun Vrăjitorii Guildei, după sfatul trădătorului Yorwan? Să negociem!

Un urlet de dezaprobare agită oamenii, captivaţi de discursul războinic al lui Urien de Troïl.

– Nu sunteţi voi cei mai buni luptători din cele Trei Lumi? continuă uriaşul, a cărui privire strălucea de pasiune şi de violenţă. Nu vă simţiţi în stare să cuceriţi oraşul?

De data aceasta îi răspunse un urlet entuziast. Bărbaţii fluturară spre cer săbiile şi scuturile, pe care era bătut blazonul familiei lor.

– Atunci, încheie Urien, ridicând securea de război, la atac! Să cadă capul celor care îndrăznesc să sfideze Ţara de Ys şi Confreria!

– Uraaaaaa!

Strigătele sălbatice ale celor două sute de Cavaleri răsunară în câmpie. Urien merse în frunte şi se grăbi, spumegând, în direcţia porţilor oraşului, larg deschise. Cavalerii se aruncară pe urmele lui.

– Este o nebunie, gemu Qadehar, care asista, neputincios, la scenă.

Comandorul avea faţa descompusă.

– Îmi pare rău. Nu pot face nimic. Pentru Cavaleri, Urien este o legendă. Erau cu toţii prea nerăbdători să treacă la atac...

Ambor şi Bertolen, înflăcăraţi ca şi ceilalţi de discursul lui Urien, porniră primii.

Comandorul se îndreptă, la rândul lui, spre oraş. Valentin se luă după el.

– Sunt oamenii mei, se scuză Comandorul. Nu pot să-i abandonez!

– Merg cu voi! se hotărî brusc Qadehar. Dacă preoţii folosesc magia, o să aveţi nevoie de mine!

– Şi asta este tot o nebunie..., spuse Gérald pe un ton reprobator.

– Ştiu, prietene, recunoscu Marele Vrăjitor cu tristeţe. Dar mi-am mai abandonat o dată tovarăşii în faţa oraşului Djaghataël. Astăzi, o să împart soarta cu ei, oricare ar fi ea. Dacă lucrurile iau o întorsătură neplăcută, refugiaţi-vă în Pădurea Spânzuraţilor! Şi plecaţi repede înapoi, în Ys!

Gérald, Qadwan şi Yorwan îl priviră cum se aruncă spre Yénibohor, pe urmele Cavalerilor. Erau încremeniţi.

– Cred, anunţă Yorwan cu o voce prevestitoare de rău, că ar trebui să plecăm imediat la drum spre Pădurea Spânzuraţilor...

Urmat de cei două sute de Cavaleri ai Confreriei Vântului şi de Valentin, Qadehar şi Comandor, ceva mai în urma lor, Urien pătrunse în oraş. Locurile din jurul porţii monumentale erau goale. Mai alergară încă o sută de metri, apoi trecură un pod de piatră care unea malurile unei ape mari. Urien bătu pasul pe loc în mijlocul unui drum larg şi înjură. În spatele lui, războinicii în armură turcoaz se opriră şi începură să şuşotească. Nu era nimeni. Iar liniştea care domnea era o linişte de moarte. Putea fi vorba despre o capcană...

„Ce să fac? Pe toţi sfinţii, ce să fac?" se lamentă în gând Urien, venindu-şi puţin câte puţin în fire, deoarece situaţia avu asupra lui efectul unui duş rece.

– Stânga-mprejur! urlă imediat către tovarăşii lui. Să ieşim din această cursă, repede!

Dar, în aceeaşi clipă, porţile grele se închiseră brusc, cu un pocnet sinistru, care răsună ca un zgomot de sfârşit de lume. Acela fu momentul când, răsărind de pe străduţele din jur, creaturile se aruncară cu zecile, urlând, asupra Cavalerilor...

Erau Orki, acei monştri umanoizi, puternici şi înspăimântători, cu chip asemănător celor al şopârlelor, cu pielea tare şi solzoasă, îmbrăcaţi în pânză şi piele! Aveau atârnate pe piepturi pandantive cu simbolul oraşului Yâdigâr, un leu răgind, înconjurat de flăcări.

Qadehar, puţin mai în spate, recunoscu blazonul. Păli.

– Oamenii lui Thunku! Iarăşi! exclamă el.

– Ca şobolanii! constată cu multă amărăciune Comandorul, văzând grupurile de monştri răspândindu-se pe drum şi ocupând podul, prinzând Confreria ca într-o menghină.

– Trebuie să ne retragem şi să fugim! spuse Valentin, încercând să-şi păstreze calmul. Este singura noastră şansă...

– Eu mă ocup de poartă, anunţă Qadehar, întorcându-se din drum.

Dar, în aceeaşi clipă, un Ork gigantic îi taie drumul. Instinctiv, Vrăjitorul lansă contra lui Grafemul *Thursaz*. Acesta rămase fără efect.

„Asta-i bună! se miră Qadehar. Am chemat totuşi forma incertă a Grafemului!"

Încercă încă o dată să-şi supună adversarul cu Grafemul, sărind în acelaşi timp într-o parte, pentru a evita o violentă lovitură de pumn. Cauză pierdută...

„Yorwan a avut dreptate! înţelese imediat. Există aici o magie care o anihilează pe a mea!"

Vrăjitorul pară o nouă lovitură a Orkului şi se aruncă asupra lui. Reuşi să-l lovească în gât, apucându-i în acelaşi timp arma, o sabie grea, dinţată ca un fierăstrău. Apoi se întoarse spre tovarăşii lui, care erau în luptă cu monştrii. Bătălia era generală.

Un alt Ork îl zări şi, cu un grohăit plin de ură, se aruncă pe el învârtindu-şi bâta ghintuită. Vrăjitorul suspină şi aşteptă lovitura cu sabia ridicată...

16

ORKI CONTRA CAVALERI

Orkul care se aruncase asupra lui Qadehar era cu aproape două capete mai înalt decât el. Dar nu îl tulbură prea tare pe Maestrul Vrăjitor, care se mai luptase şi altădată cu cele mai malefice creaturi din Lumea Incertă! Îl lăsă să se apropie şi, în ultimul moment, făcu un pas în lături. În timp ce monstrul nimeri cu măciuca în praf, Qadehar îl lovi în burtă. Fără să arunce nici o privire spre adversarul lui care agoniza, se pregăti pentru atacul unui al treilea Ork. Pară o primă lovitură cu sabia, sări cu suplețe în aer pentru a-l evita pe al doilea; apoi, revenind, izbi cu toată puterea cu piciorul în genunchiul monstrului. Acesta pocni scurt, într-un trosnet îngrozitor, şi Orkul se rostogoli pe pământ, gemând de durere. Maestrul Qadehar abia avu timp să-şi recapete răsuflarea, că prietenii săi îl şi chemară în ajutor.

Peste tot se dădeau lupte. Reputaţia Cavalerilor era salvată: unul contra trei, se luptau cu curaj, iar săbiile lor erau roşii de sângele monştrilor. Când unul

dintre tovarăşii lor muşca ţărâna sub loviturile creaturilor dezlănţuite, furia lor creştea şi loveau şi mai puternic. Urien de Troïl, spate în spate cu Valentin, care îl acoperea, rămânea cel mai impresionant: cu sabia într-o mână, cu securea de război în cealaltă, cu barba plină de praf şi cu buzele înspumate, punea la pământ Orkii unul după altul, cu o forţă titanică. Comandorul dădea şi el lovituri mortale în rândurile duşmanilor. Lovea cu braţul dur, metodic şi precis. Cicatricele care îi brăzdau faţa de veteran luceau în soare. Ambor şi Bertolen, spate în spate, precum majoritatea Cavalerilor, obişnuiţi cu luptele în echipă, se băteau şi ei ca nişte lei. Dar, o ştiau cu toţii, bătălia era pierdută dinainte. Adversarii lor păreau fără număr şi fiecare Ork căzut era înlocuit de altul...

– Comandorule! îi şuieră Maestrul Qadehar şefului Cavalerilor. Magia mea este neputincioasă! Trebuie să încercăm să ne retragem. Nu mai rezistăm multă vreme!

Vrăjitorul înclină vârful sabiei sale spre gâtul unui monstru. Auzi un horcăit înăbuşit.

– Vezi vreun loc unde să ne retragem? îl întrebă Comandorul, deviind o lovitură de topor şi zdrobind cu cotul nasul unui Ork.

– Am zărit o clădire, foarte aproape. Am putea încerca să ne refugiem...

– De acord, aprobă el.

Dădu imediat câteva ordine scurte.

Cavalerii se ascunseră cât mai bine cu putinţă în spatele scuturilor, se regrupară cât de cât, şi bătură încet în retragere. Comandorul şi Qadehar, urmaţi curând de Ambor şi de Bertolen, deschideau drumul. Urien şi Valentin îl închideau. Duhoarea iute a bătăliei le stătea luptătorilor în gât.

– Aproape am ajuns! strigă Vrăjitorul, pentru a le reda oamenilor curajul, luând-o pe o mică stradă perpendiculară.

Curând, reuşiră să înainteze mai repede. Casele îi protejau de atacurile laterale şi doar cei din spate mai erau acum hăcuiţi de Orki.

Ajunseră lângă clădirea pe care o zărise Qadehar, o construcţie mare, pătrată, din piatră cioplită, care depăşea în înălţime casele învecinate şi care părea a fi templul cartierului. Poarta era bine închisă, dar un Cavaler găsi repede o scară, într-o curte, de-a lungul unui zid. Unul după altul, bărbaţii în armură turcoaz urcară pe acoperiş şi îl ocupară ca pe o poziţie militară.

– E rândul nostru să jucăm, îi spuse Urien lui Valentin, rămaşi printre ultimii pentru a-şi apăra tovarăşii care urcau.

Colosul se întoarse şi apucă scara. Dar nu observă un Ork care venea din cealaltă parte a străduţei şi care se năpusti asupra lui, aruncând înainte o lance de lemn.

– Urien! Atenţie! strigă Valentin interpunându-se între prietenul lui şi monstru.

Şocul fu violent. Lancea se înfipse în platoşă, la nivelul abdomenului, iar Valentin se prăbuşi la pământ, încet, fără un zgomot.

– Valentin! urlă Urien, sărind jos de pe scară. Valentin!

Dintr-o lovitură de topor îl respinse pe Ork, care încerca să se arunce asupra lui. Apoi îl ridică pe prietenul său. O impresionantă pată roşie murdărea pământul. Urien rupse lancea de lemn la nivelul platoşei. Îl săltă pe majordomul lipsit de viaţă pe umeri şi se căţără pe acoperiş.

O sută de Cavaleri reuşiră să ajungă pe acoperişul clădirii salvatoare şi se răspândiră în aşa fel încât să împiedice cât mai bine accesul. Ceilalţi luptători rămaseseră pe câmpul de bătălie, morţi, răniţi sau prizonieri. Comandorul răsuflă uşurat. Chiar dacă pierderile erau grele, ar fi putut fi mult mai rău...

Maestrul Vrăjitor se agita la capul lui Valentin, alături de Urien, care plângea cu lacrimi fierbinţi, în hohote, ca un copil.

– Eu l-am ucis, repeta uriaşul prăbuşit, eu sunt cel care i-am omorât pe toţi... Este vina mea, da, este vina mea... Din orgoliul meu şi din nebunia mea...

– Nu foloseşte la nimic să ne lamentăm, spuse Qadehar cu asprime. Ce-a fost a fost, şi gestul acesta iresponsabil va fi judecat mai târziu. Mai bine, ajută-mă!

Îl dezbrăcară pe bătrân, care li se păru şi mai slab fără armură. Vârful de lance era adânc înfipt în pântecele lui.

– A pierdut mult sânge, spuse Qadehar, neliniştit.

Vrăjitorul căută în buzunarul mantiei sale şi scoase o mână de ierburi uscate, pe care le înmuie cu salivă şi le puse cu grijă de jur împrejurul rănii.

– E o rană urâtă, îi anunţă el.

– Trebuie salvat! gemu Urien. Trebuie!

– Dacă aş avea cea mai mică putere aici, răspunse Qadehar punând o mână care se dorea încurajatoare pe umărul uriaşului, aş putea să-ţi promit. Dar fără Grafeme, care să întărească şi să completeze efectul plantelor vindecătoare... mă îndoiesc serios de rezultat. Trebuie să aşteptăm, Urien. Nu pot face nimic mai mult.

În acel moment, Orkii dădură atacul asupra acoperişului, folosind vreo zece scări asemănătoare celor care le permiseseră Cavalerilor să se refugieze. Fură respinşi cu uşurinţă. Apoi, câteva săgeţi trase de pe o clădire învecinată se zdrobiră de acoperiş. Cavalerii se adăpostiră în spatele scuturilor şi, curând, tirurile încetară. Era clar, hoardele de Orki nu erau eficiente decât în lupta corp la corp! Dar Cavalerii nu-şi făceau iluzii...

– N-au decât să aştepte, mormăi Bertolen. N-avem nici hrană, nici apă!

Dar intenţia stăpânilor din Yénibohor era alta. Cățărat pe un acoperiş, nu departe de Cavaleri, un bărbat foarte înalt li se adresă cu voce de stentor:

– Orice rezistenţă este inutilă! Sunteţi condamnaţi! Aş putea să aştept ca timpul să-şi facă treaba dar... de felul meu, sunt nerăbdător!

– Este comandantul Thunku, le dezvălui Qadehar, tiranul din Yâdigâr. A lui este armata cu care tocmai ne-am luptat.

Vestea se răspândi printre Cavaleri ca o dâră de pulbere.

– Într-un fel, îi spuse Ambor prietenului său Bertolen, prefer să fie aşa. Mi s-ar fi părut îngrijorător dacă nişte simpli preoţi ar fi putut pune la pământ oamenii Confreriei...

– Dar ce se întâmplă? se miră Bertolen, văzând vreo douăzeci de oameni în armuri turcoaz, legaţi, apropiindu-se de Thunku, sub ameninţarea Orkilor înarmaţi până-n dinţi.

Thunku luă cuvântul din nou:

– Cum vedeţi, am luat câţiva prizonieri! Vă cer să depuneţi armele şi să vă predaţi! O să număr până la două sute: la fiecare al zecelea număr, o să omor pe unul dintre ai voştri! Până o să vă supuneţi! Unu... doi...

– Comandorule, îl grăbi Ambor, trebuie să ne predăm! Oricum, suntem pierduţi! E inutil să ne lăsăm tovarăşii să moară pentru nimic!

– Ai dreptate, bineînţeles, aprobă acesta, înainte de a se întoarce spre Thunku şi de a striga: Opreşte! Ne predăm!

Thunku numărase până la nouă şi un Ork agita deja un topor deasupra capului Cavalerului pe care îl făcuse să îngenuncheze. Stăpânul din Yâdigâr făcu semn monstrului să se retragă şi lăsă prizonierul să se ridice.

– Înţeleaptă decizie, Comandorule! Lăsaţi toate armele pe acoperiş şi coborâţi, unul câte unul, în stradă!

– Suntem pierduţi! Şi chiar nu văd ce ne-ar putea scoate din... suspină Qadehar către Comandor.

Îmbrăcă armura lui Valentin şi îşi mască faţa, mânjind-o cu un amestec de praf şi de sânge.

Pentru Thunku, el era Azhdar, demonul, iar bruta îi purta o ură fierbinte. Era mai bine să nu-l recunoască...

17

O DESCURAJARE DE SCURTĂ DURATĂ

– E îngrozitor! gemu Coralie, ascunzându-se după umărul lui Romaric, care încerca s-o încurajeze neîndemânatic.

– Dacă Maestrul Qadehar...? abia îndrăzni Ambre, aruncând spre Gontrand o privire neliniştită.

– Şi unchiul meu? adăugă Romaric, cu voce tremurătoare. Şi Urien?

– Suntem prea departe, răspunse Gontrand, care era instalat pe o stâncă, de unde avea cea mai bună vizibilitate. E imposibil de spus ce se întâmplă...

Tinerii din Ys, de pe colinele pe care se refugiaseră, asistaseră, nu la bătălia care se dăduse în spatele zidurilor – deşi zgomotul care venise dinspre oraş le dovedise imediat violenţa luptelor –, ci la episodul de pe acoperiş şi la înfrângerea Confreriei...

– Nu erau preoţi cei care i-au aşteptat pe amicii noştri în această capcană, nu-i aşa? întrebă Agathe.

– Nu, recunoscu Gontrand. Este vorba despre Orki. Probabil, mercenari chemaţi de preoţi ca întărire, ceea ce se practică în mod obişnuit în Lumea Incertă.

– Cine ar fi crezut, spuse Thomas gânditor, că putea pierde Confreria o bătălie?

– Orkii erau mult mai numeroşi, se hazardă Romaric.

– Şi apoi, adăugă Bertram, poate preoţii au intervenit cu puterile lor...

– Orki sau preoţi, se amestecă Ambre, ce importanţă mai are acum, dacă toţi Cavalerii sunt morţi sau prizonieri...

– Fii calmă, Ambre, spuse Bertram. Doar vorbim, asta-i tot...

– Da, e tot, şi tocmai asta vă reproşez!

– Ce-o să se întâmple acum? întrebă Agathe, ca să pună capăt disputei.

– Habar nu am, sfârşi Ambre prin a fi de acord. Habar nu am...

– Ce e de făcut? întrebă Yorwan.

Era ascuns în spatele unei stânci împreună cu cei doi tovarăşi ai lui. Şi ei asistaseră la scena de pe acoperiş.

Gérald nu răspunse. Se întoarse spre Qadwan, care făcu un gest de neputinţă.

– Singurul lucru cu adevărat rezonabil, ezită Gérald, ar fi... să ne întoarcem în Ys!

– Şi să-l abandonăm pe Guillemot? exclamă Qadwan şi scutură din cap neîncrezător.

– Este singura soluţie pe care o avem, încercă să se justifice Vrăjitorul, ştergându-şi ochelarii. Odată ajunşi în Ys, o să-l avertizăm pe Înaltul Magistrat, care va convoca, fără îndoială, Marele Consliu şi...

– ... Şi în şase luni va fi luată o decizie! Nu, nici gând. Va fi prea târziu.

– În principiu, ai dreptate, admise Gérald. Dar, în realitate... eu nu văd altă soluţie decât cea a întoarcerii în Ys.

– Eu, am eu una, anunţă atunci Yorwan.

Seniorul Sha crezuse că o să-i fie ignorată părerea, dar, văzând feţele întoarse spre el, înţelese faptul că Vrăjitorii erau gata să se agaţe de cea mai mică speranţă...

Se adăpostiră în aşa fel încât să nu fie văzuţi din oraş, şi Yorwan începu:

– Aparţin de la cea mai fragedă vârstă unei frăţii secrete, care există în cele Trei Lumi: Societatea Urşilor. Această societate este foarte veche. S-a născut când *Cartea Stelelor* a ajuns în Ys. Se crede că aceiaşi oameni care au adus *Cartea* sunt şi cei care au creat societatea. Apoi, societatea s-a răspândit în Lumea Reală şi în Lumea Incertă. Ea are ca unic scop supravegherea *Cărţii Stelelor* şi metodele prin care s-ar putea face asta... Pentru că vechea carte de farmece are taine de temut! Nu suntem prea numeroşi cei care facem parte din rândurile Urşilor. Dar influenţa

noastră e mare, iar susţinătorii noştri, importanţi. Mai ales în Lumea Incertă, unde se ţes de multă vreme principalele comploturi împotriva *Cărţii*... Vreau să-l anunţ pe şeful Urşilor şi să-i cer ajutorul. Nu ştiu dacă acest ajutor va fi suficient pentru a lupta contra puternicilor preoţi din Yénibohor, dar... nu costă nimic să încerc!

Propunerea lui Yorwan fu primită cu o tăcere uluită.

– Este de necrezut! exclamă în cele din urmă Qadwan. N-am auzit vorbindu-se niciodată de această Societate a Urşilor! Totuşi, de obicei, toate secretele trec pe la Gifdu!

– O societate secretă, înfiinţată tot de către cei care au adus *Cartea Stelelor*... reflectă cu voce tare Gérald. O putere şi o contraputere... Un leac şi un antidot pentru situaţia în care leacul se transformă în otravă... Este logic, foarte înţelept!

– Dar tu ce rol ai printre Urşi? îl întrebă Qadwan pe Yorwan, încruntând sprâncenele.

– Înainte eram corespondent secret al societăţii pe lângă Guildă, în Ys. Astăzi, sunt ochii şi urechile Urşilor în Lumea Reală...

– Adică... Adică plecarea ta din Ys cu *Cartea Stelelor* are o legătură cu Urşii? întrebă Gérald, cu ochi strălucitori.

Vrăjitorul începea să înţeleagă.

– Da, murmură Yorwan cu un strop de tristeţe în voce, coborând privirea. Dar o să vă povestesc asta

mai târziu. Timpul ne presează şi, pentru că sunteţi de acord, trebuie să-mi contactez prietenii în Lumea Incertă...

În acest timp, pe coline, Ambre scoase un strigăt de triumf. Tocmai îi venise o idee!

– Cavalerii au lansat atacul împotriva preoţilor, pentru a-l elibera pe Guillemot şi au eşuat în tentativa lor... declară ea.

– Cum poţi fi atât de sigură că Guillemot se află în Yénibohor? o întrerupse Agathe.

– Cei din Confrerie au asediat oraşul şi n-au făcut-o din cauză că este sezonul reducerilor! replică Agathe, ridicând din umeri.

– Continuă, Ambre, o încurajă Romaric.

– Eşecul Cavalerilor, aşadar, ne obligă ca, la rândul nostru, să acţionăm.

– Cu atât mai mult, adăugă Gontrand serios, cu cât graba Confreriei nu poate însemna decât un lucru: dispunem de puţin timp pentru a-l elibera pe Guillemot...

– Dar cum? se miră Agathe. Cum putem reuşi noi acolo unde două sute de Cavaleri au eşuat?

Ambre îi trimise un zâmbet radios.

– Avem amici în Lumea Incertă! Nu-i aşa, prieteni? Gontrand, mă gândesc la Tofann, uriaşul tău din stepe! Coralie, la Wal şi la Poporul Mării! Şi, apoi, Guillemot ne-a vorbit destul despre Oamenii Nisipurilor şi despre datoria pe care o au faţă de el!

Faţa lui Gontrand se lumină dintr-odată.

– Ai vrea să-i găsim pe aceşti prieteni şi să le cerem ajutorul?

– Exact! aprobă Ambre, încrucişând braţele cu un aer triumfător.

– Da, dar noi nu cunoaştem pe nimeni! interveni Thomas.

– Este adevărat, confirmă Bertram.

– E simplu, răspunse Ambre, foarte hotărâtă să ia problema în mâini. Pentru că avem timpul măsurat, cum a spus Gontrand, care are cu siguranţă dreptate, nu putem căuta toţi odată. Aşadar, o să facem echipe. Coralie şi Romaric, voi o să mergeţi să vă căutaţi prietenii din Poporul Mării. Agathe va pleca cu Gontrand pe urmele lui Tofann. Thomas, Bertram şi cu mine o să ne întoarcem în Deşertul Vorace.

– Şi dacă nu găsim pe nimeni? se nelinişti Coralie.

– Lumea Incertă nu e chiar aşa de mare. Şi, apoi, voi ştiţi unde să căutaţi! În schimb, o să stabilim o zi în care va trebui să ne întâlnim, indiferent care va fi rezultatul căutărilor noastre...

Propunerea lui Ambre fu din nou supusă la vot. Fu acceptată în majoritate, fără rezerve, în afară de un singur vot, cel al lui Bertram, care nu mai dormea, dar afişa un zâmbet enigmatic.

– N-o să merg cu tine, Ambre, anunţă el.

– Ce?

– Am o altă idee! Am nevoie să acţionez singur...

– Să vedem, explică-te, Bertram! îl obligă fata.

– Inutil. Vă cer, pur şi simplu, să aveţi încredere în mine.

Îl priviră cu toţii cu îndoială şi, cu toate eforturile, nu reuşiră să-l facă să-şi schimbe părerea.

Tânărul Vrăjitor îşi strânse lucrurile şi se pregăti de plecare, argumentând că nu trebuia să întârzie, dacă voia ca proiectul lui să aibă o şansă de reuşită.

Aşadar, Cavalerii fuseseră predaţi de către Orki, unul câte unul, lui Thunku, care aştepta la picioarele templului în care încercaseră să se refugieze. Fuseseră dezarmaţi, maltrataţi şi legaţi, înainte de a fi conduşi în subsolul clădirii şi aruncaţi în celule umede.

– Toată lumea e bine? se interesă Comandorul, printre barele celulei sale, unde fusese închis împreună cu zece dintre oamenii lui, imediat ce Orkii plecaseră.

Primi un răspuns pozitiv din toate celulele, în afară de cea din faţa sa.

– Valentin e pe moarte, anunţă trist Qadehar.

Ascuns sub armura turcoaz a unui Cavaler, Vrăjitorul nu fusese descoperit nici măcar de Thunku, atunci când trecuse prin faţa lui. Din fericire, obţinuse de la Orki dreptul de a-l căra pe majordomul grav rănit pe umerii săi, ceea ce îl ajutase să treacă neobservat... Preoţii din Yénibohor, oameni slabi cu craniul ras, îmbrăcaţi în alb, îl căutară totuşi printre ei pe Vrăjitorul Guildei. Avuseseră senzaţia că îl zăriseră luptând şi activaseră imediat puterile care neutralizau magia stelelor.

Qadehar îşi abandonase mantia de vrăjitor într-o adâncitură a terasei şi nu regretase! Decepţionaţi, preoţii renunţară în cele din urmă...

Comandorul făcu inventarul trupelor: erau o sută douăzeci de Cavaleri supravieţuitori, dintre care patruzeci erau răniţi uşor, din cei două sute pe care îi număra compania înainte de luptă...

– Este înfrângerea cea mai costisitoare pe care a suportat-o Confreria de la fondarea ei, spuse simplu Comandorul lui Ambor, care era închis împreună cu el.

– Am pierdut o bătălie, nu războiul! exclamă aprig căpitanul.

– Poate, făcu un altul, sceptic. Doar că noi nu mai suntem în stare să purtăm acest război!

– Care sunt şansele noastre, Comandorule? întrebă o voce dintr-o altă celulă.

– Sunt modeste, nu v-o ascund, răspunse acesta. Dar există! Gérald şi Qadwan, cei doi Maeştri Vrăjitori, sunt liberi, afară: nu mă îndoiesc nici o clipă că şi-au făcut un plan. După părerea mea, au luat calea spre Ys, de unde o să aducă întăriri.

Chiar dacă ascundeau multe incertitudini, cuvintele Comandorului îi încurajară pe Cavaleri.

18

BALANȚA LUMINII

Guillemot ieşi din coma în care zăcuse după ce îndurase dezlănţuirea tenebrelor, cu capul vâjâind şi gâtul arzând. Apoi îşi potoli setea bând cu lăcomie.

Se simţea mai bine. Constată cu surpriză şi cu uşurare că barierele magice tulburate de Umbră îşi reluaseră locul. Armura lui *Ægishjamur,* întărită de *Odala,* Grafemul protector al spaţiului închis, strălucea cu lumina ei albastră, încurajatoare. Cele opt braţe ale lui *Hagal,* Bunica, sclipeau liniştit cu flăcările lor reci şi roşii. În fine, îl simţea sub el, adâncit bine în piatră, pe *Mannaz,* legătura cu Puterile, oul stelar care l-a pus la adăpost de duşmanul lui...

Ucenicul putea presupune după asalturile Umbrei şi ţinând cont de starea de slăbiciune în care se afla, că protecţiile magice erau distruse. Dar *Önd,* suflul vital, fusese, cu siguranţă, cel care schimbase în energie Grafemele care stăteau la temelia vrăjilor!

Un Vrăjitor puternic făcea o magie puternică, unul slab, una slabă. Era ciudat: s-ar fi zis că Grafemele trăiau o existenţă proprie şi că regenerau vrăjile, fără să aibă nevoie de el! S-ar fi zis chiar că Grafemele îl protejau...

Guillemot nu-şi risipi forţele nici mirându-se, nici căutând o explicaţie: era foarte bine aşa. În starea lui, n-ar fi putut rezista unui alt atac al implacabilului său adversar, fără ajutorul Grafemelor...

În momentul când intră din nou în cameră, Umbra se arătă surprinsă descoperind barierele magice, care erau cât se poate de puternice.

– Bine... foarte bine, băiatul meu... Sper că ai cheltuit multă energie... ca să-ţi refaci vrăjile...

În şoaptele Umbrei se citea un fel de bucurie care îl nelinişti pe Guillemot mult mai mult decât furia pe care o manifestase ultima dată.

– Presimt un atac astăzi... O victorie... cheamă o altă victorie... nu-i aşa, fiul meu...

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Guillemot cu o voce slabă, care păru să-l încânte pe adversarul lui.

– Îmi place să văd cum mor florile turcoaz... pe câmpurile de praf...

Cuvintele Umbrei erau şi mai greu de descifrat decât de obicei, şi Ucenicul nu mai insistă.

– N-ar trebui să-ţi faci... să-ţi faci tot acest rău cu barierele tale... reluă Umbra imediat. Chiar tu,

curând... tu vei fi cel care le vei face să dispară... ca să te arunci în braţele mele...

– Socoteală greşită! strigă Guillemot cu voce spartă.

Umbra râmji. Se rezemă de un perete al celulei sau cel puţin aşa i se păru lui Guillemot; de la distanţa aceasta, abia o distingea.

– Să stăm puţin de vorbă, vrei... Avem atâtea să ne spunem...

Vocea cavernoasă devenise mângâietoare. Guillemot simţi că i se face rău.

– Spune-mi, băiatul meu... Vorbeşte-mi despre părinţii tăi... Ce mai fac?...

Inima lui Guillemot bătu şi mai tare.

– N-am nimic de spus! Viaţa mea nu vă priveşte!

– Dimpotrivă, fiul meu... dimpotrivă... Spune-mi... mama ta este la fel de frumoasă?... Blonda Alicia... cu pielea atât de fină...

Guillemot căscă gura de uimire. De unde... de unde ştia? Şi ce însemnau aluziile acestea?

– Tăceţi! urlă el.

Vocea Umbrei deveni şi mai blândă.

– Am tot dreptul, fiul meu... Mai ales dreptul să-ţi vorbesc despre mama ta...

– Nu! Nu despre mama!

În mintea lui Guillemot gândurile se îmbulzeau, se contraziceau unul pe altul. Îi scăpau. Avea impresia că

o mână cu unghii ascuţite i se strecurase în piept şi acum se distra zgâriindu-i inima.

– Să vorbim despre tatăl tău, atunci...

– De tata? De ce despre tata?

Guillemot simţi că e gata să izbucnească în lacrimi.

– De ce... Mă întrebi de ce... Dar, bine, fiule... Pentru că tatăl tău, pe care nu l-ai cunoscut niciodată... tatăl tău, pe care ţi l-au ascuns de când te-ai născut... cel care a iubit-o pe mama ta, Alicia... tatăl tău, Guillemot... SUNT EU...

– NUUU! NUUU!

Ucenicul Vrăjitor îşi prinse capul între mâini şi urlă. Înnebunea. Tatăl lui, acest monstru, acest demon! Era imposibil! Nu voia să creadă. Nu trebuia s-o creadă!

Dar... dacă era tocmai el? În cazul acesta, ce mai aştepta ca să facă să piară toată această suferinţă? Ce mai aştepta ca să distrugă barierele şi să se grăbească spre el, să-l strângă în braţe?

Armura lui *Ægishjamur* începu să strălucească mai tare şi *Hagal* ardea cu tot mai multă intensitate... Ca pentru a-l pune în gardă pe Guillemot, care se ridicase şi se împleticea.

– Vino, fiul meu... vino să-ţi îmbrăţişezi tatăl... Guillemot, fiul meu...

Ucenicul făcu un pas, apoi un altul, în direcţia Umbrei, ca un somnambul. De-acum, totul i se părea

limpede: tatăl lui, cel pe care îl căutase dintotdeauna, era acolo, de partea cealaltă a barierelor pe care el le ridicase în mod prostesc! Tatăl lui îl aştepta, îl va strânge în braţele lui. Totul s-a sfârşit...

În acea clipă, un Grafem se materializă în mintea lui Guillemot. Un Grafem în formă de balanţă, aureolat de o lumină caldă. *Teiwaz,* semnul lui Irmin, echilibrul, legea şi ordinea, invincibilul principiu al dreptăţii şi al coeziunii lumii!

Abia instalat în spiritul lui Guillemot, Grafemul combătu elementele de magie subtilă pe care Umbra le strecurase pe nesimţite în cuvintele ei. O magie extrem de blândă, care îl împiedica pe băiatul slăbit să judece normal şi îl lipsea de voinţă, transformându-l într-o marionetă.

Teiwaz lucră eficient la restabilirea calmului şi a armoniei în gândurile lui.

Curând, Umbra îl văzu pe Guillemot clătinându-se, apoi revenindu-şi.

– Ce aştepţi... fiule?...

Şoaptele deveneau îngrijorate. *Teiwaz* alunga particulele magice care însoţeau cuvintele Umbrei, înainte ca ele să ajungă la mintea Ucenicului. Puţin câte puţin, Guillemot îşi recăpăta raţiunea.

Dacă Umbra era tatăl lui, de ce căutase să-i facă rău, dezlănţuindu-şi magia împotriva lui, în timpul precedentei lor întâlniri? Un tată nu procedează astfel cu fiul lui! Fiul lui...

Un lucru evident îl izbi imediat. Alicia nu era mama lui! A ştiut-o de la primele dezvăluiri ale Seniorului Sha în legătură cu acest subiect, şi, mai ales, de la dezvăluirile pe care ea le făcuse în legătură cu copilul furat din maternitate! O ştia şi era resemnat în faţa adevărului. Chiar şi numai simpla idee că această femeie, care îl iubise mai mult decât orice pe lume, nu era mama lui îl făcea să se sufoce de durere...

El o ştia! Dar nu şi Umbra.

Umbra fusese cu siguranţă informată, ştiuse numele Aliciei şi ce însemnase ea, Umbra ştia că el nu-şi cunoştea tatăl. Încercase să-l păcălească! Aproape că reuşise... Cum putuse să cadă într-o capcană atât de grosolană? Cum putuse fi tentat să se arunce în braţele acestui monstru?

Guillemot, neavând habar de efortul făcut de *Teiwaz* împotriva magiei subtile a călăului lui, întoarse o faţă roşie de furie în direcţia în care bănuia că este aşezată Umbra:

– N-o să vin. Nu sunteţi tatăl meu!

Umbra pricepu că Guillemot îi scăpase.

Nu ştia prin ce vrajă, dar îl pierduse tocmai când era gata să-şi atingă scopul! Urlă de furie şi îşi dezlănţui armele negre contra Armurii, care le opri pe dată.

– N-ai nimic de pierdut dacă mai aştepţi... Când o să mă întorc... o să mă implori să te omor... ca să suferi mai puţin...

Tenebrele prinseră viaţă şi o luară spre uşă, care se deschise şi se închise pocnind. Guillemot se felicită cu un zâmbet mulţumit: îi ţinuse piept Umbrei încă o zi!

19

IZVORUL

– Şi cum o să facem să-i vedem când apar?

– Las' că ştiu eu.

Acesta fu răspunsul pe care i-l dădu Coralie lui Romaric, care era neliniştit, pe drept cuvânt, în legătură cu modul în care vor reuşi să descopere nişte plute în mijlocul Mării Meduzelor de Foc...

Părăsiseră Colinele Cenuşii în zori. Lăsând în urmă Yénibohorul, urcau acum coasta spre nord-est.

– Şi care ar fi micul tău plan?

– O să vezi.

Romaric suspină. Nu-i plăcea când Coralie făcea pe misterioasa! Ce-şi închipuia ea? Că o să ajungă s-o implore ca să afle ce punea la cale? Se închise într-o tăcere bosumflată. Dar, curând, nu mai rezistă:

– Haide, Coralie, spune-mi! Suntem o echipă, da sau nu?

– Ah! Iată o întrebare bună!

Fata se opri şi îl cercetă aplecând puţin capul. Era adorabilă cu ochii ei mari, albaştri, şi cu părul lung şi

negru, zburlit de un uşor vânticel venit dinspre mare. Romaric se tulbură.

– Ce vrei să spui?

– Eu? Nimic. Dar tu? Vrei să-mi spui ceva?

Îi aruncă un zâmbet linguşitor. Băiatul se simţi topit. Ştia bine că nu era o idee bună să plece singur cu fata asta care... fata asta care... fata asta la care se gândea în fiecare seară, înainte de a adormi! Care reuşea cu o singură privire să-i oprească inima în piept, pentru a o face să pornească din nou într-un galop şi mai rapid. Care, uneori, îl exaspera şi care, adesea, îl înduioşa. Care îi atrăgea din partea prietenilor surâsuri batjocoritoare şi cu subînţeles, dar care îi lipsea cumplit când era departe... În definitiv, pentru nimic în lume n-ar fi lăsat-o cu altul! Şi, dacă se gândea mai bine, conta prea puţin că nu ştia unde mergeau: era cu ea şi asta era suficient.

– Da, bâigui în cele din urmă Romaric, vreau să-ţi spun... că... ei bine, că nu-i nimic dacă eu nu ştiu unde mergem, atâta vreme cât tu ştii. Pentru că suntem împreună şi pentru că... este bine aşa.

Coralie făcu o mutră încântătoare. Se prefăcu că reflectează la spusele lui, hotărî că fusese un compliment şi, mormăind ceva în legătură cu prostia băieţilor, porni din nou la drum.

Qadwan se opri un moment ca să răsufle. De când Gérald şi Yorwan îl părăsiseră ca să încerce să adune o nouă armată împotriva Yénibohorului, bătrânul

Vrăjitor îşi târa picioarele în direcţia Pădurii Spânzuraţilor, unde îşi dăduseră întâlnire. Avea sarcina să se instaleze şi să aştepte întăririle care ajungeau primele...

Suspină. Încercarea prietenilor lui i se părea atât de nesigură!

Resimţi puternic dorul de sala lui de gimnastică de la Gifdu. După o scurtă pauză, porni din nou la drum. Pădurea Spânzuraţilor era încă departe pentru picioarele lui obosite.

Coralie şi Romaric mergeau cu pas întins. După-amiază ajunseră la marginea unui fel de promontoriu, înconjurat de faleze abrupte. Nu erau foarte înalte, dar cădeau direct în mare şi păreau inaccesibile. Romaric se aplecă peste margini. Zări jos, ţâşnind din rocă şi împroşcând valurile, un fir de apă argintie.

– Uite, spuse el. Nu se poate merge mai departe. Facem cale-ntoarsă?

– Nu. Am ajuns. Trebuie doar să aşteptăm.

– Să aşteptăm? Eşti nebună! Şi Gommonii?

Gommoni feroce bântuiau toate coastele din Lumea Incertă.

– Aici nu sunt, spuse calm Coralie, căutând un loc unde să se aşeze.

– Cum de eşti atât de sigură?

– Nu există plajă în locul acesta. Gommonilor le place plaja...

– Bine, de acord, recunoscu Romaric împotriva voinţei lui. Dar de ce să aşteptăm şi pe cine? Poporul Mării? Ai întâlnire?

– Triburile Poporului Mării trăiesc pe mare, care este sărată, dar beau apă dulce. De-a lungul coastei, nu sunt decât trei izvoare unde pot veni să se aprovizioneze, fără să se teamă că-i atacă Gommonii. Ştiu eu, mi le-a arătat prietena mea, Matsi, pe un fel de hartă! Dacă aşteptăm aici, îi întâlnim pe oamenii din Poporul Mării...

Romaric era impresionat.

– După părerea ta, câtă vreme ar trebui să aşteptăm?

Coralie se gândi.

– Sunt treizeci de triburi. Pot rezista în jur de trei săptămâni cu provizia de apă dulce. Nu vin niciodată toţi odată. Îţi imaginezi ce înghesuială ar fi, socotind douăzeci de plute de fiecare trib? Cu trei izvoare, deci... Să zicem că nu va trebui să aşteptăm prea mult! Va fi destul să-i rugăm pe primii care vor apărea să ne ia la bord şi să ne ducă la Tribul al Şaselea, cel al lui Wal şi Matsi!

Băiatul nu găsi un răspuns. De ce Coralie se dovedea a fi o fată excepţională doar când erau numai ei doi? I-ar fi plăcut să-şi savureze mândria în faţa altora!

Descoperiră deasupra izvorului, între două stânci, un cotlon destul de larg pentru a-i apăra de vânt şi care oferea, în plus, o panoramă superbă spre mare. Se aşezară.

– Pot să mă reazăm de tine? Ar fi mai confortabil pentru amândoi...

Fără să-i aştepte răspunsul, Coralie se ghemui la pieptul lui Romaric. Acesta rămase un moment nemişcat, pentru ca, în cele din urmă, s-o cuprindă cu braţele. Ea suspină de plăcere.

– E bine? întrebă el după ce suflă părul întunecat care îi gâdila faţa.

Primi ca răspuns un „da" care îl făcu să tremure din cap până-n picioare. Îşi făcu curaj şi depuse pe acelaşi păr, care îi mângâia obrazul, o sărutare pe furiş, pe care ea nu o simţi. Apoi, o strânse mai tare în braţe.

Seara se făcu mai răcoare. Îşi desfăcură păturile, pe care le luaseră de la părinţii lui Agathe odată cu proviziile, şi se strecurară cu totul sub ele.

– Crezi că Poporul Mării o să poată face ceva pentru Guillemot?

– Nu ştiu, spuse Coralie. Dar îi detestă pe preoţii din Yénibohor care, înainte, le furau copiii. Fără îndoială, vor fi fericiţi să ne ajute.

– Totuşi, duc o viaţă foarte ciudată, continuă Romaric, care se simţea extraordinar de vorbăreţ. Îşi petrec timpul pe plute, ocolind Meduzele de Foc din mare şi Gommonii de pe coaste!

– Ştii, înainte nu erau Gommoni în Lumea Incertă, răspunse Coralie, muşcându-şi buzele. Noi suntem cei care i-am gonit la ei! Când Confreria i-a alungat din Ys, la sfârşitul Evului Mediu... Altădată, Poporul Mării trăia în satele de pe coaste, ca pescarii

care ne-au găzduit în Insula de Mijloc. Apoi, n-au mai avut de ales: ori trăiau pe mare, ori mureau pe pământ...

– E îngrozitor! înţelese Romaric, devenind dintr-odată grav. Sunt sigur că nimeni din Ys nu ştie că noi suntem răspunzători de această nenorocire!

– La început, am reacţionat ca tine. Dar Wal, Paznicul Obiectelor, şi Matsi, fiica lui, m-au făcut să văd lucrurile altfel... De fapt, destinul nu le este potrivnic: li s-a înfăţişat doar foarte limpede şi le-a arătat că au de ales între două căi! Alegând-o pe cea mai puţin dificilă, au acceptat să-şi privească lumea cu alţi ochi. Meduzele de Foc, care stăpânesc marea cu acelaşi nume, erau duşmanii lor atunci când erau pescari; acum, ele au devenit protectoarele lor. Gommonii, ţinându-i departe de coaste, îi apără de ameninţarea celorlalţi oameni! Astăzi, nu mai au nevoie să muncească, nu depind de nici un stăpân, vin şi pleacă după pofta inimii! Vezi tu, au ştiut să transforme în libertate ceea ce era la început o constrângere...

Discursul înflăcărat al lui Coralie îl lăsă pe Romaric pe gânduri. Reperele lui proveneau din Ţara de Ys şi era uimit să vadă că prietena lui înţelege atât de bine nişte oameni atât de diferiţi...

– Ar trebui să facem de pază pe rând, îi sugeră Romaric, în timp ce se înfăşura mai bine în pătură. Dacă prietenii tăi vin la noapte, riscăm să-i pierdem!

– Ai dreptate, aprobă ea. Atunci, începi tu...

Romaric strânse mai tare brațele în jurul ei și zâmbi. Gărzile făcute pe meterezele din Bromotul erau totuși mai puțin plăcute decât cele de aici!

20

DRUMUL NEGUSTORILOR

Gontrand şi Agathe părăsiră Colinele Cenuşii în acelaşi timp cu tovarăşii lor. O luară imediat în direcţia sud-est, spre marea uimire a lui Agathe, pentru că ea crezuse că uriaşul Tofann trăia în stepele din Nordul Incert. Gontrand îi explicase că a reflectat mult şi că a ajuns la următoarele concluzii: Tofann, aşa cum îl ştia el, iubea prea mult pericolul şi luptele ca să se plictisească trăind prudent în stepă, iar Nordul Incert era, în orice caz, mult prea departe ca să facă drumul numai în şase zile! Băiatul credea că era mai înţelept şi mai inteligent s-o ia pe drumul care lega Virdu de Ferghână şi să îi întrebe pe negustorii pe care îi întâlneau despre mercenarii care puteau semăna cu Tofann...

Agathe n-avu nimic de comentat în legătură cu planul lui Gontrand şi merseră astfel până când, spre seară, întâlniră Drumul Negustorilor.

Nu era, de fapt, decât un drum lat de pământ, pavat din loc în loc, amintire a unor timpuri mai

fericite, când era încă întreţinut. Făgaşurile adânci dovedeau că rămăsese totuşi foarte frecventat, din diferite motive: lega Virdu, oraşul Omuleţilor, care extrăgeau din minele lor pietrele preţioase, folosite ca monedă în Lumea Incertă, şi Ferghânâ, principalul oraş comercial. Altădată, drumul se întindea până la Djaghataël – astăzi abandonat –, şi până la Yâdigâr, actualul punct de atracţie pentru cei mai temuţi tâlhari de pe acest pământ.

Gontrand şi Agathe ochiră un pâlc de copăcei piperniciţi, aproape de drum, şi se hotărâră să se instaleze acolo, în aşteptarea trecerii negustorilor, care ar fi putut să-i pună pe urmele lui Tofann. Când era vorba despre hoţi, era suficient ca tinerii să rămână ascunşi în spatele copacilor...

– Drumul ăsta m-a terminat!

– Nu eşti singura. Credeam că n-o să mai ajungem niciodată...

– Ciudată e totuşi viaţa, continuă Agathe, întinzând precaută pătura pe pământ. Să-mi fi spus cineva, cu o săptămână înainte, că o să dorm la marginea unui drum pe care colcăie bandiţii, în aşteptarea unui frumos războinic barbar, alături de un băiat pe care abia îl cunosc!

– Exagerezi, răspunse Gontrand. Ne cunoaştem de ceva vreme! Aminteşte-ţi: ne-am întâlnit pentru prima oară în palatul lui Thunku...

– Mă dezavantaja! îl întrerupse Agathe, amuzată, intrând în jocul lui. Murdară, pusă în lanţuri...

– Poate, dar unii au fost fericiţi să ne vadă poposind acolo când nimeni nu se aştepta!

Izbucniră în râs.

– A doua oară, reluă Gontrand, a fost la Dashtikazar, de Samain. Dansam cu o fată pe care am lăsat-o baltă ca să te fugăresc prin landă.

– Regreţi?

– Să zicem că... ne-am distrat pe cinste cu Korriganii!

– Tu numeşti asta distrat? Dacă mă gândesc... au fost momente destul de comice, e adevărat. Când Bertram a încercat să facă o magie, de exemplu: mutra pe care a făcut-o, când şi-a dat seama că nu merge!

– Da, şi când, sigură pe tine, i-ai dat regelui un răspuns greşit. Ar fi trebuit să te vezi, când ţi-ai dat seama că ai spus ceva anapoda!

– Oh, asta n-a fost deloc amuzant!

Râseră încă o dată din toată inima.

Evocarea acestor aventuri trăite în tovărăşia lui Guillemot îi făcu să se gândească la prietenul lor prizonier la Yénibohor...

– Sper ca Guillemot să fie în siguranţă, suspină Gontrand. Dacă Umbra este cea care l-a răpit, probabil că trăieşte momente groaznice! Numai când mă gândesc, şi îmi vine să distrug întreg pământul!

– Ai dreptate. Şi eu simt acelaşi lucru. Este atât de nedrept! Nimeni nu e mai bun ca Guillemot. Nici mai generos. Nici mai dotat. Nici...

– Nu cumva eşti îndrăgostită? o ironiză Gontrand.

– Eu? Nu! Ei, da, puţin, acceptă ea în cele din urmă. Dar ce fată n-ar fi îndrăgostită de Guillemot? Atât de delicat şi de puternic în acelaşi timp, atât de neîndemânatic şi de talentat...

– Destul! o opri Gontrand glumind. Bietele lui urechi probabil că-i ţiuie!

– Spune, îl taxă dintr-odată Agathe, n-oi fi, cumva, din întâmplare, gelos?

– Eu? Bineînţeles că nu!

– Da, da, văd, conchise Agathe, cu un zâmbet în colţul gurii, alunecând sub pătură. Bine, pe mâine, Gontrand. Vise plăcute!

– Da, mormăi el în loc de răspuns, şi ţie, nu visa prea mult!

Se culcă şi el, dar nu adormi imediat, cu toată oboseala de peste zi. Fetele erau cu adevărat incredibile! Te arătai drăguţ, înţelegător, atent şi, hodoronc-tronc, ele îşi imaginau că eşti îndrăgostit! Mai mult, Agathe nu era chiar frumoasă. Prea înaltă, prea slabă. Gura prea mare, ochii prea negri, părul prea întunecat. De acord, era inteligentă şi avea caracter. Emana şi un anume magnetism şi avea clasă, trebuia s-o recunoască. Dar asta era tot! Gontrand se strădui să-şi alunge gândurile. Greu: ea dormea alături şi putea să-i audă respiraţia regulată la câţiva centimetri de urechea lui. O pasăre de noapte scoase un ţipăt. Vântul făcu să foşnească frunzele copacilor

de deasupra. Băiatul surâse: notele unei melodii îi veniră în minte...

A doua zi, fură treziţi de zgomotul unui convoi care trecea pe drum. Săriră din pături, ieşiră dintre arbori şi se grăbiră spre căruţa din frunte. Un mercenar Hibrid, amestec de Ork şi om, mormăi de surprindere şi ridică lancea. O retrase imediat, dându-şi seama că sunt nişte copii şi abordă un aer dispreţuitor. Conducătorul, un individ aparent jovial, opri căruţa trăgând de hăţuri şi potolind cei doi boi uriaşi, galbeni, care erau înhămaţi.

Gontrand i se adresă în Ska, limba din Lumea Incertă. Îl întrebă dacă nu cunoştea un războinic care răspundea la numele de Tofann şi care, cândva, lucra ca mercenar pentru negustorii din Ferghânâ.

– Un uriaş originar din stepele din Nord? îi răspunse omul, scărpinându-se în cap. Cu nişte dragoni tatuaţi pe ţeastă? Ştiam unul, care a făcut acum câteva luni un grup de pază chiar pentru drumul ăsta. Conduce douăzeci de oameni, războinici de stepă, ca şi el. Grupul lui este cel mai bun de pe piaţa actuală. Dacă aş fi avut mijloacele necesare, aş fi apelat mai degrabă la ei decât la aceşti Hibrizi care nu se gândesc decât să se ghiftuiască la fiecare oprire!

– Şi unde aş putea întâlni grupul acesta? se interesă vesel Gontrand, care vedea că intuiţia lui se dovedea exactă.

– Pe drum, evident! Unde exact, nu ştiu. Dar, dacă nu eşti prea grăbit, te sfătuiesc să aştepţi: într-o zi sau alta, va trece în mod obligatoriu pe aici...

Gontrand şi Agathe mulţumiră călduros omului pentru informaţii. Îi smulseră promisiunea să-i spună lui Tofann, dacă îl întâlnea, că un băiat pe nume Gontrand îl căuta şi îl aştepta între copacii de la marginea drumului. Apoi se întoarseră la adăpostul copacilor.

– Negustorul are dreptate, spuse Agathe. Nu se ştie unde se află prietenul tău. Mergând înaintea lui pe un drum greşit, s-ar putea să-l pierdem... Cel mai bun lucru care poate fi făcut este să nu ne mişcăm şi să ne dovedim răbdători!

Gontrand recunoscu corectitudinea raţionamentului. Puteau aştepta: dispuneau de cinci zile, mai puţin una, pentru drumul de întoarcere. Cel mai greu era să-şi umple aşteptarea cu ceva. Măcar dacă şi-ar fi luat chitara cu el!

21

ÎN DRUM SPRE DEŞERTUL VORACE

În prima zi, Ambre şi Thomas se îndreptară direct spre sud. Trecură pe lângă Drumul Negustorilor, dar renunţară la el, pentru că se apropia prea mult de Yénibohor. Atunci o tăiară spre sud-est, pentru a evita blestematul de oraş, păstrând direcţia spre Deşertul Vorace. Prima noapte fără ceilalţi o petrecură în mijlocul câmpului ars, într-o fostă stână.

A doua zi, traversară Fluviul Adânc şi, mai departe, Râul Trist, înainte de a pune piciorul în iarba înaltă a nesfârşitei prerii a Sfinxului cu Două Capete. Aceste două traversări îi costară multe pietre preţioase. Mai întâi, pentru podarul care îi trecu de pe un mal pe celălalt al fluviului, apoi, pentru un om care pescuia în barca lui la malul râului. Ambre şi Thomas nu ar fi fost în stare să spună unde dormiseră în noaptea aceea: se prăbuşiră de oboseală la poalele unui tufiş mare cu fructe vineţii.

A treia zi, zăriră în depărtare întinderea galbenă şi scânteietoare a deşertului...

– Uf! Nu-mi pare deloc rău că am ajuns... spuse Thomas aranjându-şi sacul pe spate dintr-o ridicătură de şold.

– Şi eu sunt obosită, răspunse Ambre, aruncând un ochi pe busolă, instrumentul care îi ajutase să străbată acest traseu sălbatic. Am mers ca nebunii! Dar, asta e, n-am avut de ales: şase zile nu-i mult...

Nici unul, nici celălalt nu erau vorbăreţi de felul lor. Schimbaseră puţine cuvinte de la plecare. De-a lungul timpului, se mulţumiseră să se privească şi să-şi zâmbească.

Bertram fiind plecat spre destinaţia lui misterioasă, Ambre se temuse să rămână singură cu Thomas, un băiat, după părerea ei, impertinent şi cam din topor. Dar repede, datorită simplităţii cu care au rezolvat împreună problemele călătoriei, se stabilise între ei un fel de complicitate. Fata observase că Thomas avea un caracter integru şi deschis şi că grosolănia lui ascundea, de fapt, un fel de a fi direct şi o mare generozitate. A mai înţeles şi că Thomas nu ştia să fie singur: avea nevoie de cineva care să-i fie alături, de cineva faţă de care să-şi manifeste devotamentul şi prietenia. Era Agathe, era Guillemot. Astăzi era ea. Ambre simţi că are o nouă responsabilitate...

– Ce noroc că n-am întâlnit Sfinxul cu Două Capete! exclamă Thomas, scuturându-şi claia roşcată.

Apropiindu-se de ţintă, simţea nevoia să vorbească. Era felul lui de a se bucura.

– Eh, e mort de multă vreme, spuse Ambre. Ucis de ţăranii care erau sătui să-şi vadă copiii devoraţi când se duceau cu cirezile la păscut, în prerie! Guillemot mi-a povestit...

– Spunea şi ghicitori sfinxul ăsta? Poate două, pentru că avea două capete!

– Nu ştiu. Ar trebui întrebaţi cei pe care i-a mâncat.

Ambre tăcu dintr-odată. Pronunţase fără să vrea numele lui Guillemot şi asta fusese destul ca să-i facă rău. Continuară să meargă în tăcere.

– Îţi lipseşte mult? întrebă Thomas, văzând că faţa noii sale prietene se întunecă.

– Cine?

– Ei... Guillemot, cine altcineva?

– Bineînţeles că-mi lipseşte, îi mărturisi Ambre după un moment de ezitare. Într-un fel incredibil, că-mi este şi greu să-mi explic. Vezi tu, când nu este cu mine, am impresia că nimic nu mai are sare şi piper. Este groaznic... Oare şi el simte la fel?

– Oh, cu siguranţă.

– Eşti sigur? De unde ştii? Ţi-a mărturisit el?

– Nu mi-a spus nimic, încercă neîndemânatic să se justifice Thomas, dar sunt lucruri pe care fetele le văd şi băieţii nu le văd, şi altele pe care băieţii le văd şi fetele nu le văd. Eu sunt băiat. Şi pot să-ţi spun că am văzut foarte bine cum te privea Guillemot...

– E foarte drăguţ, Thomas, să-mi spui asta, murmură Ambre emoţionată, înainte să cadă într-o visare adâncă.

Puţin mai târziu, ajunseră la marginea Deşertului Vorace. Preria se sfârşea brusc, aşa cum pământul se termină în faţa mării. Cât vedeai cu ochii, era nisip, nisip mişcător, care părea că aşteaptă...

– Brrr! făcu Ambre tremurând. Când te gândeşti că deşertul ăsta te înghite şi te mănâncă dacă ai ghinionul să pui piciorul pe el!

– Ce-o să facem?

– Guillemot mi-a explicat că Oamenii Nisipurilor comunică între ei cu ajutorul fumului.

– Ca indienii din Lumea Reală?

– Da.

– Şi ştii semnalele Oamenilor Nisipurilor?

– Nu. Dar cred că, dacă zăresc un simplu foc, va fi suficient să-i facă curioşi şi să-i aducă aici.

Era inutil să se apuce să caute crengi, aşa că smulseră iarbă uscată pe care o adunaseră într-o grămadă.

– Este chiar mai bună decât lemnul, declară Ambre mulţumită, scăpărând un chibrit pe prima grămăjoară. Iarba face mai mult fum!

De fapt, iarba arse imediat, scoţând un fum gros, care îi obligă să se dea înapoi.

– Sper că aceia care vor veni să fie chiar Oamenii Nisipurilor, spuse Thomas, şi nu Orki sau tâlhari!

– Cu tălpile lor de piatră, Oamenii Nisipurilor sunt singurii în stare să traverseze Deşertul Vorace, îl asigură Ambre. Şi apoi, dacă se arată Orkii, o să-i ajuţi tu să-şi petreacă un sfert de oră de groază, nu?

Aluzia lui Ambre la actul său de vitejie din pădurea din Troïl făcu să apară un zâmbet pe buzele băiatului.

– Nu ştiu, dar sunt sigur că am apărat vieţile tuturor!

– Nu m-am îndoit nici o clipă, Thomas...

Se întoarseră şi începură să întreţină focul de iarbă uscată.

„Vă implor, lansă încet Ambre în direcţia Deşertului Vorace, veniţi! Guillemot are nevoie de voi! Şi noi avem atât de puţin timp..."

22

ȚESTOASA-LUME

În mod curios, se părea că Guillemot, de-a lungul orelor, poate chiar al zilelor – noțiunea timpului îi lipsea acum cu desăvârșire! – era mai puțin obosit decât la început, când fusese închis. Totuși, nu mâncase deloc și urciorul de apă era aproape gol.

De fapt, nu mai băuse de multă vreme. Nu-i era sete. O senzație de bine îl invadase de când se aprinsese în interiorul lui *Kénaz,* Grafemul focului care încălzește, *Ingwaz,* Bogatul, care ajută la concentrarea energiilor, și *Laukaz,* fluidul vital. Băiatul era acum sigur: Grafemele îl luaseră în grijă și se comportaseră ca niște prezențe autonome și binevoitoare.

Maestrul Qadehar îi spusese, într-o zi, în legătură cu Marele Maestru Charfalaq, că acesta a ajuns la nivelul la care trupul nu mai hrănește magia, ci magia hrănește trupul. Tocmai asta era pe cale să i se întâmple și lui...

Aşa că Umbra rămase din nou uimită când pătrunse pentru a patra oară în încăperea întunecoasă.

– Este impresionant... de-a dreptul impresionant... Ar trebui să te zvârcoleşti de foame şi de sete... să te tăvăleşti pe jos... şi să mă implori să pun capăt suferinţei tale... În schimb, te găsesc... liniştit şi sigur pe tine...

Guillemot nu-i răspunse. Era ascuns în spatele Armurii lui *Ægishjamur* şi *Odala,* încurajat de trosnetele lui *Hagal* şi de prezenţa în piatră a oului cosmic al lui *Mannaz. Teiwaz* bloca accesul în spiritul lui pentru orice magie perfidă venită din afară, iar *Ingwaz, Kenaz* şi *Laukaz* îl menţineau în viaţă. Umbra nu putea să-l atingă. Şi o ştia!

– În realitate, băiatul meu... mă exasperezi şi, din când în când, mă umpli de încântare... Nu am decât o dorinţă... aceea de a te distruge... totuşi, nu mă pot stăpâni să nu te admir... Mă obligi să caut ce e mai puternic în mine... şi te iubesc pentru asta... da, te iubesc...

Umbra se mişcă în jurul peretelui de energie.

– Am căutat în cartea mea de vrăji... un mijloc să te învinge... Şi am găsit soluţia... O soluţie veche de când lumea... veche de când lumea...

Atenţia lui Guillemot fu atrasă de un obiect ciudat, în apropierea Armurii lui *Ægishjamur.* Se străduí să vadă mai bine. De fapt, erau trei obiecte pe care Umbra le aşezase pe pământ: un vultur de lemn, cu aripile ridicate deasupra capului şi cu ciocul

amenințător, o broască-țestoasă din lut ars, încremenită într-o postură de suferință, și un disc de piatră acoperit de semne imposibil de înțeles. Ucenicul se mira. Ce însemnau toate astea?

– O să te las... cu o nouă prietenă... Aș rămâne cu plăcere, dar... mă tem că n-o să se manifeste la fel în prezența mea...

Umbra rânji și se apropie de ușă. În momentul când părăsi camera, îi aruncă câteva cuvinte, aspre și dure, pe un ton inuman. Instinctiv, Guillemot se întoarse spre obiecte.

Primul care se însufleți fu discul. Era de dimensiunea unei farfurioare și de grosimea unui biscuit. Și tremura. Guillemot închise ochii. Se înșelase încă o dată: nu discul era cel care mișca, ci semnele gravate pe el! Spre marea lui uimire, semnele alunecară pe pământ și înaintară în șir spre Armură, ca furnicile. Țintind peretele magic, semnele-furnici se făcură ghem și începură să-l roadă... Guillemot nu-și credea ochilor. Făcură repede o gaură la baza Armurii, iar vulturul de lemn prinse viață.

Era înalt de vreo cincisprezece centimetri; scoase primul țipăt, întinzând aripile, ca și cum ar fi stat nemișcat de o veșnicie. Se apropie de gaura săpată în Armură de semnele-furnici și trecu de obstacol. Așa cum făcuse și când Umbra forțase prima barieră, Grafemul lui *Hagal* se înconjură cu un halou roșiatic și îl puse pe Guillemot la adăpost cu un al doilea

perete de energie. Vulturul de lemn îşi luă atunci zborul şi se strecură pe deasupra. Scoase din nou un ţipăt şi începu să lovească puternic cu ciocul în vrajă. Guillemot tremură şi se ghemui, cu braţele în jurul genunchilor. Văzu cum protecţia magică se crapă şi se prăbuşeşte ca un perete de cristal, în zgomot de sticlă spartă. Atunci se trezi ţestoasa...

Era de dimensiunea unei ţestoase adevărate şi era la fel de lentă în mişcări. Mişcă, apoi clipi. Deschise gura şi atunci băiatul crezu că o să-şi piardă minţile: ţestoasa începu să geamă!

– Ahhhh... Mi-e rău, atât de rău! Mulţumesc că m-ai trezit... Ca să împărţim această durere!

Ţestoasa îşi fixă privirea în care se citea o infinită bătrâneţe asupra lui Guillemot, care imediat înţelese că n-ar putea face nimic împotriva acestei creaturi. O disperare profundă îi cuprinse inima.

Animalul monstruos se strecură prin gaură sub Armura lui *Ægishjamur* şi se apropie de el, încet. Imediat, *Mannaz* îl înveli cu oul protector şi îl plasă în grija Puterilor. Broasca se opri. Guillemot se rugă din răsputeri celor cinci elemente ca ea să nu roadă şi nici să nu atace învelişul Grafemului.

– Mi-e rău, Guillemot, atât de rău... Şi tu eşti bun, atât de bun! M-ai trezit din somnul meu... ca să-mi iei o parte din povară!

Băiatul se simţi dintr-odată cuprins de o teamă vecină cu panica. Privi spre ţestoasă. Şi înţelese. Înţelese că animalul era tot atât de bătrân cât lumea,

pentru că ERA chiar lumea! Sau măcar sufletul ei. Şi că ducea cu ea toate atrocităţile, toate suferinţele. Şi asta era ce avea de gând să facă: să treacă asupra lui o parte din suferinţele ei. Nici cu gândul nu le-ar fi putut suporta. L-ar fi cuprins pe loc nebunia... Urlă.

– Ai dreptate să-ţi fie frică... Dar frica nu înseamnă nimic, în comparaţie cu unele lucruri. O să ai vreme să-ţi dai seama... o grămadă de vreme!

Broasca-ţestoasă de pământ nu încercă să treacă prin oul stelar. Se mulţumi să închidă ochii. Imediat, Guillemot simţi cum ceva încerca să-şi facă loc în mintea lui. *Teiwaz* încercă să se opună intruziunii, dar bătu grăbit în retragere: era peste puterile lui.

Atunci, alte două Grafeme îi sărira în ajutor, din străfundurile fiinţei sale.

Primul era *Ansuz,* Fermentul şi Apa, care alunga teama de moarte şi deschidea ultimele resurse interioare. Al doilea era *Ehwo,* Calul şi Gemenii, vehiculul spiritual.

Ansuz începu prin a alunga teama din stomacul şi din inima băiatului. Apoi, sub stăpânirea plăcută, dar fermă a Grafemului, Guillemot căzu în starea de extaz pe care Vrăjitorii o numesc *Odhr,* fără ca totuşi cineva, până atunci, să o fi cunoscut cu adevărat.

În fine, cum ţestoasa insista cu încăpăţânare, pentru ca *Odhr* de care era cuprins Guillemot să nu fie supus altor asalturi, *Ehwo* se agăţă cu delicateţe de mintea băiatului şi îl aduse în regiunile sufletului unde nimeni, nici chiar Puterile nu au acces.

Ţestoasa gemu şi mai tare. Îl privi cu o durere imensă pe Guillemot, care adoptase în mod firesc poziţia lotusului cu ochii larg deschişi fixaţi pe tavan.

– E dus... Eşti dus, băiatul meu! Chiar dacă eşti aici... chiar dacă, aparent, eşti aici!

Animalul de lut făcu cale-ntoarsă, cu mersul lui încet, urmat de vulturul de lemn şi de semnele-furnici, care se întoarseră din nou la discul de piatră, unde se aranjară în formă de spirală.

Se făcuseră din nou stană de piatră în locul unde le lăsase Umbra. Vulturul era cu capul ascuns sub o aripă. Broasca se ascunsese în carapace.

În oul lui *Mannaz*, în spatele protecţiilor rupte şi sparte ale lui *Ægishjamur* şi *Hagal*, Guillemot stătea la fel de imobil precum cele trei obiecte.

23

ÎN JURUL FOCULUI

Tofann se afla pe culmile încântării. Era limpede, Gontrand cânta dumnezeiesc de bine! Iar melodiile plăcute pe care le interpreta la ţitera unuia dintre războinici îl purtau pe uriaş în Ţara de Ys, pe care n-o cunoştea, dar despre care ghicea o sumedenie de lucruri datorită notelor pe care le auzea. Cât despre bărbaţii cu cicatrice şi tatuaţi, care îl acompaniau pe Gontrand bătând din palmele lor groase, aceştia surâdeau atât de larg, încât atmosfera era chiar una de sărbătoare!

Întâlnirea dintre tânărul muzician şi prietenul său Tofann se petrecuse pe Drumul Negustorilor, în dimineaţa celei de a treia zile.

Până atunci, Gontrand şi Agathe îşi amăgiseră timpul pălăvrăgind şi jucând şah pe o tablă desenată

pe pământ, cu pietre şi beţişoare în loc de figurine, supraveghind în acelaşi timp drumul.

Aşa cum li se spusese, Gontrand observase în cele din urmă deasupra unui car bogat încărcat, care înainta leneş, silueta familiară a războinicului stepelor. Scosese un strigăt şi se aruncase în întâmpinarea lui, făcând gesturi largi de bucurie, spre uimirea lui Tofann, căruia îi venea greu să-şi creadă ochilor, şi spre dezaprobarea lui Agathe, care începea să aprecieze tot mai mult relaţia ei între patru ochi cu Gontrand.

Uriaşul îl prinse pe băiat în braţe, strângându-l să-l sufoce. Cei douăzeci de războinici din Nord, care alcătuiau garda convoiului, se regrupară în jurul şefului lor pentru a lua parte la bucuria lui, trăgându-i lui Gontrand ghionturi zdravene de bucurie.

Agathe se apropie timid, impresionată de aceşti războinici cu feţe de haiduci, îmbrăcaţi în piele ghintuită cu metal, care aveau corpul acoperit de tatuaje sălbatice. O sabie enormă era agăţată în spate. Tofann, mai ales, îi impuse respect cu talia lui de uriaş, cu ochii cenuşii, cu faţa brăzdată, cu craniul tatuat cu dragoni şi cu vocea lui profundă. Prezenţa tinerei fete îi aduse lui Gontrand câteva glume din partea lui Tofann, dar Agathe, regăsindu-şi îndrăzneala şi ironia, fu repede acceptată în mijlocul râsetelor şi al exclamaţiilor vesele.

– O să te ajut, spuse Tofann, după ce Gontrand îi explică motivele prezenţei lui în Lumea Incertă, pe

marginea Drumului Negustorilor. Ca şi tovarăşii mei, fără îndoială, dar trebuie să vorbesc cu ei şi să hotărască singuri: sunt oameni liberi, care au intrat de bunăvoie în serviciul meu, ca să facem un grup de strajă pentru drum. Nu sunt servitori! Dar, înainte, trebuie să-i conducem pe negustori, care ne-au plătit pentru asta, până la destinaţia lor. Aşteaptă-mă aici, în tufa aceasta: când o să terminăm, o să vin la tine...

Tofann se ţinu de cuvânt. Se prezentă a doua zi, seara, în faţa lui Gontrand şi toţi războinicii lui îl însoţeau.

Gontrand şi Agathe ajunseră primii, la mijlocul celei de a cincea zile, pe Colinele Cenuşii, unde îşi dăduseră întâlnire.

– Ah, muzicianule, îi scăpă lui Tofann la sfârşitul unei balade cântate de Gontrand, cât mi-ai lipsit! În lumea asta, n-am mai găsit pe nimeni atât de talentat ca tine!

– Vezi, Gontrand, îl ironiză Agathe, o carieră internaţională ţi se deschide în faţă!

– Bate-ţi joc, râzi, răspunse băiatul. Aşteaptă puţin şi las' că vezi tu. Prieteni, anunţă el adresându-se în Ska războinicilor, acum, cea care o să vă cânte o arie o să fie dulcea Agathe!

– Eşti nebun? se răzvrăti fata, în şoaptă, făcând ochii mari. În viaţa mea n-am...

– Ar trebui să dai drumu' la cântecel, o întrerupse Gontrand. Oamenilor stepei nu le place să aştepte. Şi

încă un sfat: sunt melomani. Dacă vei cânta fals, riști să treci printr-un moment neplăcut...

Agathe îl studie atent, dar nu putu să-și dea seama dacă glumește sau nu. Cu inima plină de îndoială, se hotărî să-i facă pe plac.

Oricum, nu fugise niciodată din fața unei încercări!

Îi ceru lui Gontrand să fie amabil și s-o acompanieze la țiteră, își drese vocea, apoi începu un cântec trist și melancolic, bine cunoscut în Țara de Ys.

– *Mama și fiica prin pădure mergeau. Iar fata se puse pe jelit; ce-i, Marguerite? Ziua sunt fată și noaptea albă căprioară...*

Vocea lui Agathe, puțin gravă, era limpede și pătrunzătoare, iar Gontrand fu plăcut surprins. Hotărât, fata asta era surprinzătoare! La sfârșitul cântecului, oamenii stepei aplaudară cu entuziasm.

Nu fuseseră singurii.

– Bravo, Agathe!

– Da, a fost nemaipomenit!

Toți se întoarseră în același timp spre cei care răsăriră din umbră.

– Romaric! Coralie!

Gontrand, abandonând țitera pe pământ, se grăbi să le iasă înainte prietenilor săi.

Deasupra izvorului care se vărsa în mare, adăpostiți de vânt între stânci, Romaric și Coralie așteptară multă vreme venirea unuia dintre Triburile Poporului Mării, în căutare de apă dulce. În cele din

urmă, apăruseră plutele Tribului al Patrulea şi se apropiaseră de ţărm, după două zile de aşteptare, care lor li se păruseră mai puţin de două ore, atât de multe avuseseră să-şi spună. Poporul Mării fusese atât de tăcut, încât fuseseră la un pas să-i piardă, fără să-i vadă. Din fericire, un strigăt de copil le atrăsese atenţia şi îi scosese din adăpostul lor, până deasupra izvorului, de unde descoperiră plutele mari.

Coralie, cu mâinile pâlnie, se adresase senină bărbaţilor şi femeilor, care rămăseseră cu gura căscată când îi văzuseră apărând deasupra capetelor lor. Din fericire, episodul şederii tinerei fete străine alături de Wal şi de Matsi făcuse înconjurul Triburilor, şi zâmbetele binevoitoare luaseră imediat locul expresiei de surpriză şi de teamă de pe feţele lor.

Toţi aveau trupurile aproape goale şi bronzate, părul decolorat de soare şi de sare; o membrană albă de pe ochi, care le dădea un aspect sticlos, le permitea să vadă pe sub apă.

Ghidul plutelor, cel care avea responsabilitatea de a conduce Tribul pe Marea Meduzelor de Foc, în mijlocul curenţilor şi al Meduzelor, îl informase că Tribul al Şaselea se afla departe de acel loc. Coralie întrebase dacă era posibil să-i transmită un mesaj lui Wal. Timpul trecea repede şi nu se mai punea problema să fie conduşi până la el... I se răspunsese că, imediat ce vor umple butoaiele, Tribul al Patrulea îşi va face o datorie din a pleca în căutarea lui, pentru

a-i transmite mesajul ei. Ea le explicase situaţia, şi Romaric le sugerase că, dacă Tribul al Şaselea accepta să le vină în ajutor, se puteau îndrepta direct spre unul dintre golfuleţele care se deschideau la poalele Colinelor Cenuşii, care coborau până în mare. De fapt, acolo era locul unde tinerii îşi dăduseră întâlnire cu prietenii lor...

Romaric şi Coralie îşi dăduseră seama că Poporul Mării era tulburat de poveştile lor în legătură cu Yénibohor, cu preoţii şi cu Guillemot. Ghidul Tribului le promisese că va face orice efort pentru a transmite mesajul lor. Apoi, constatând că nu puteau face nimic în plus, Coralie şi Romaric hotărâseră să pornească la drum spre Colinele Cenuşii, fără să se grăbească...

– Două zile întregi ca să ajungeţi aici de la izvor, îi spuse Gontrand lui Romaric, făcându-i cu ochiul. Trebuie să fiţi grozav de obosiţi!

– Ne-a luat ceva timp, e adevărat, răspunse el cu un zâmbet stânjenit. Dar am plecat repede la drum, şi Coralie s-a gândit că e mai bine să ne păstrăm forţele pentru întoarcere, ţinând cont de ce ne aşteaptă...

– Nu te justifica, Romaric, spuse Coralie măsurându-l pe Gontrand.

– Mai întâi să ne explice domnul zâmbetul nerod şi încântat pe care îl arbora când cânta Agathe!

– Oh! Oh! interveni Tofann râzând. Chiar şi oamenii stepei socotesc că până la Ferghânâ e un drum de o zi!

Gontrand îşi onoră prietenul cu un zâmbet recunoscător, iar Coralie luă mâna uriaşului cu un gest afectuos. Se întâlni cu ceilalţi în jurul focului. Se făcură prezentările, se schimbară păreri şi veghea îşi reluă aerul festiv. Tofann scoase din bagajul lui o tobă de piele întinsă pe un cerc de lemn şi războinicii intonară un cântec aprig şi sălbatic, care evoca asprimea şi frumuseţea stepei lor natale.

24

COLINELE CENUȘII

În luminișul din Pădurea Spânzuraților, Qadwan continua să vegheze lângă jarul roșu al focului.

Soarele se ridica încet și făcea să se destrame fuioarele de ceață agățate de copaci.

Yorwan și Gérald apărură, în cele din urmă, însoțiți de un personaj misterios, înfășurat într-o piele de urs.

Bătrânul Vrăjitor, fericit că putea să-și deznoade în sfârșit membrele anchilozate, îl îmbrățișă frățește pe Gérald și făcu un semn de bun venit siluetei rămase la distanță.

– Ne-am descurcat bine, anunță Gérald pe un ton satisfăcut. Șeful Societății Ursilor a acceptat să ne ajute!

Qadwan întoarse o privire nedumerită spre personajul care rămăsese în umbră.

– Să ne apropiem de foc, propuse bătrânul Vrăjitor, adresându-se direct acestuia: în zori, întotdeauna se

face mai frig! Şi apoi, o să fie mai uşor să discutăm şi să ne cunoaştem!

– De fapt, e o idee foarte bună, recunoscu invitatul misterios, cu o voce plăcută şi fermă în acelaşi timp.

Se apropie şi-şi scoase de pe cap căpăţâna de urs care îl acoperea. Gestul eliberă un păr lung şi descoperi o faţă frumoasă de femeie, luminată de ochi mari, verzi.

– Qadwan, îi spuse Gérald prietenului său înmărmurit, ţi-o prezint pe Kushumaï, Vânătoarea, şefa Societăţii Urşilor şi a rezistenţei împotriva Yénibohorului...

Acum, se aflau în plină zi, dar frigul era la fel de ascuţit. Yorwan, drapat în mantia lui largă şi roşie, părea îngrijorat.

– Ceva nu e în regulă?

– Simt o prezenţă.

– O prezenţă... ce fel de prezenţă? se nelinişti Gérald. Preoţi, Orki? Umbra?

– Nu, nu, nimic din toate acestea, îl asigură Yorwan.

– Să fie vorba despre întăririle pe care le aşteptăm? întrebă Kushumaï, apropiindu-se.

– Nu. Este doar ceva care mă nelinişteşte! O să lansez o vrajă de cercetare, pentru a-i localiza pe oamenii Urşilor, care întârzie să vină. În ce priveşte

întăririle, o vrajă mi-a indicat prezența unui mic grup, ciudat și amestecat, foarte aproape...

– Poți să stabilești unde se află grupul?

– Da. Se află... pe coline, care sunt la est de Pădurea Spânzuraților.

– Bine, să mergem, spuse simplu Vânătoarea, strângând sabia în jurul taliei. Dacă este o amenințare, trebuie să ne asigurăm. Și apoi, în așteptarea oamenilor, mișcându-ne, ne încălzim!

– Așadar, Romaric? Vezi ceva?

– Absolut nimic! Totuși, se vede până departe de pe coline! Dacă Bertram și Ambre ar urca, i-aș vedea imediat!

– Sper că nu li s-a întâmplat nimic, murmură cu îngrijorare Coralie.

– Hai, spuse Romaric cu voce blândă, luând-o pe fată în brațe. Am trecut prin atâtea! Nu văd de ce, de data asta, să fie altfel... O să vezi, sora ta va fi în curând aici, la fel și marele idiot care este Bertram!

Coralie se strădui să zâmbească și își lăsă capul pe pieptul prietenului său. Gontrand se apropie de ei.

– Îmi pare rău că întrerup un moment atât de romantic, dar Tofann ne-a anunțat că niște indivizi se apropie de tabăra noastră.

Îi invită să-l urmeze și le făcu semn să se grăbească. O întâlniră pe Agathe care, întinsă pe pământ în tovărășia războinicilor stepelor, urmărea din priviri

cum cei patru indivizi se apropiau de coline. Unul dintre ei era o femeie împopoţonată cu o blană de urs, celălalt purta o ciudată mantie roşie, iar ultimii doi erau îmbrăcaţi... ca Vrăjitori din Ţara de Ys!

– Gérald! Este Gérald! exclamă bucuroasă Coralie.

– Totul este în regulă, Tofann, spuse Gontrand uriaşului care îl privi întrebător. Sunt de-ai noştri!

Apoi se ridică, imitat şi de prietenii lui, şi făcu gesturi largi în direcţia micului grup care urca dealul.

Gérald crezu că este victima unui miraj. Totuşi, nu era cald şi nu se afla în deşert! Dar cum se explica faptul că i se părea că-i vede pe Gontrand, Romaric şi pe Coralie, agitându-se acolo, sus, în faţa ochilor lui, câtă vreme îi lăsase în Ţara de Ys, sub paza lui Bertram? Şi apoi, dacă erau adevăraţi, cine erau zdrahonii cu aer sălbatic care îi însoţeau?

– Uhu! Gérald! Suntem noi! Suntem aici!

Nu, nu era un miraj. Vrăjitorul rămase cu gura căscată...

Spre deosebire de primirea pe care Kushumaï, fericită de aceste întăriri neaşteptate, i-o rezervase lui Tofann şi oamenilor lui, cea pe care Gérald le-o făcu lui Gontrand, Romaric, Coralie şi prietenei lor, Agathe, nu fu foarte călduroasă! Mai ales atunci când Vrăjitorul află că Bertram, Ambre şi un alt băiat, Thomas, plecaseră să caute prieteni în Lumea Incertă şi nu dăduseră în nici un fel de ştire...

Gérald, roşu de furie, le aduse la cunoştinţă că, de acum înainte, era în interesul lor să se conformeze fără crâcnire tuturor ordinelor care le vor fi date.

– Să fim fericiţi că n-a vrut să ne trimită înapoi în Ys, mormăi Agathe.

– Poate ar fi fost mai bine, îi scăpă lui Romaric. Iată-ne din nou copilaşi cuminţi, trimişi la locul lor, după ce au fost dojeniţi!

– Aţi văzut? continuă Coralie. Nici un mulţumesc, nici un cuvânt de recunoştinţă pentru eforturile noastre! Când, totuşi, i-am adus lui Gérald războinicii din Nord! Şi apoi, vor sosi cei din Poporul Mării şi Oamenii Nisipurilor şi...

– Răbdare! o întrerupse Romaric. Cu prima ocazie, preluăm iniţiativa!

– Sunt cu totul de acord, aprobă Gontrand, la fel de jignit ca şi ceilalţi. Dar o să vină şi vremea asta?

– Dacă n-o să vină, o s-o provocăm!

În timp ce Gérald îi certa zdravăn pe tinerii din Ys pe Colinele Cenuşii, la Yénibohor, Urien de Troïl plângea cu lacrimi fierbinţi.

– Ce s-a întâmplat? se îngrijoră Comandorul.

– Valentin, spuse Qadehar cu voce stinsă. A murit... Îmi pare rău, n-am putut face nimic. Magia mea este complet blocată.

Vestea fu primită cu o linişte îndurerată, întreruptă de hohotele lui Urien. De la un capăt la altul al aripii

închisorii unde erau închişi Cavalerii, un cântec se înalţă din o sută douăzeci de piepturi. Un cântec trist, care aducea un omagiu camaradului căzut în luptă, un camarad pe care tovarăşii lui nu-l vor uita niciodată...

Urien se prăbuşi peste corpul neînsufleţit al celui care fusese fratele lui de arme. Respectându-i durerea, Cavalerii aflaţi în celulă se aşezară ceva mai departe. Qadehar îşi rezemă capul de o piatră udă din zid şi suspină. Ce nebunie! Ce haos... Mai mult decât înfrângerea, era sentimentul umilitor că trebuia să se supună evenimentelor care îi umpleau de mânie inima. De câtă vreme îi scăpase situaţia de sub control? De la atacul de la Djaghataël, unde văzuse murind, unul după altul, prietenii Vrăjitori? Poate înainte. De fapt, de când Guillemot avusese revelaţia propriilor puteri magice... O mulţime de lucruri pe care le considera de neclintit se prăbuşiseră atunci, aşa cum un obiect, despre care se crede că este bine ţinut în mâini, se transformă brusc în fum. Invincibila Confrerie tocmai suportase o înfrângere dură, Guilda fusese coruptă de Umbră, Valentin murise fără ca el să poată face nimic. Şi Guillemot? La gândul că, în acel moment, cineva îi putea face rău, Qadehar, pentru prima oară de multă vreme, simţi cum urcă ura în el. În vâltoarea incertitudinilor care îl tulburau pe Vrăjitor, afecţiunea pe care o purta băiatului era de nezdruncinat... O să-l salveze. Chiar de-ar fi ca

pentru asta să meargă în infern şi să-l sfideze pe însuşi Bohor! Îşi făcu promisiunea şi îşi recăpătă, oarecum, seninătatea.

25

ÎNGRIJORĂRI

Kushumaï luă hotărârea să pună bazele contraatacului pornind de la Colinele Cenuşii, ceva mai bine situate şi mai uşor de apărat decât Pădurea Spânzuraţilor.

Femeia-Vânător, sub atenta supraveghere a lui Gérald, care se simţea foarte stânjenit în pielea şefului, avea comanda în privinţa operaţiunilor. De când aflaseră că era femeie, războinicii stepelor îi dovediseră un respect imediat, amestecat cu un fel de teamă. În ceea ce-i priveşte pe Romaric, Gontrand şi Agathe, cu tot resentimentul lor împotriva acestor adulţi nerecunoscători, ei o studiară mai întâi pe femeia în blană de urs cu priviri curioase, apoi, după ce Qadwan le dezvălui identitatea ei, cu admiraţie.

– Această femeie, le destăinuise bătrânul Vrăjitor, este şeful Urşilor, o societate secretă căreia îi aparţine Seniorul Sha însuşi. O societate legată de *Cartea Stelelor,* însărcinată să protejeze cele Trei Lumi de

folosirea acesteia în scopuri malefice care ar fi putut face...

Bineînţeles că Agathe şi Coralie făcură imediat pentru prietenii lor remarca, nu fără un accent de ironie, că această organizaţie, atât de importantă, era condusă de o femeie...

Curiozitatea le fu imediat atrasă de misteriosul bărbat cu mantie roşie, acest Senior Sha, căruia i se mai zicea şi Yorwan, despre care Guillemot le spusese doar câteva cuvinte. De la el nu smulseră decât nişte zâmbete distante.

De fapt, Yorwan era preocupat de asaltul asupra Yénibohorului şi îi expuse lui Kushumaï planul lui de atac.

– Să aşteptăm mai întâi să vedem ce întăriri ne aduc oamenii mei! obiectă tânăra femeie.

– Chiar şi tu ai un aer îngrijorat, remarcă Yorwan. Crezi că nu vom fi în stare să luăm cu asalt acest blestemat de oraş?

– Ştii, Senior Sha, răspunse Kushumaï, încruntându-se, Societatea Urşilor a visat întotdeauna să pună capăt manevrelor şi intrigilor oamenilor din Yénibohor! De ce crezi că n-am făcut-o? Pentru că sunt puternici, foarte puternici! Bogăţia lor le-a permis întotdeauna să cumpere serviciile acestui mizerabil Thunku şi ale Orkilor. Şi apoi, mai sunt şi preoţii şi misteriosul lor Mare Maestru, care pare de temut...

– Dar nici noi nu suntem lipsiţi de atuuri, spuse Yorwan. Avem simpatia întregii Lumi Incerte, exasperată de teroarea pe care au instaurat-o preoţii! Armata noastră va fi numeroasă, nu există nici o îndoială că aşa va fi.

– Poate, recunoscu Kushumaï. Dar va face faţă? Nu uita că două sute de Cavaleri din Ys n-au rezistat prea multă vreme în faţa Orkilor lui Thunku! Şi sunt consideraţi printre cei mai buni luptători din cele Trei Lumi!

– S-au aruncat cu capul înainte într-o capcană, fără să aibă măcar grijă să se gândească la un plan de atac, suspină Vrăjitorul în mantie roşie. De data aceasta, va fi altfel.

– Bine, să presupunem că o să facem faţă mercenarilor din oraş, dar cum ne vom lupta împotriva preoţilor? Nu vom fi decât tu, Gérald şi cu mine, poate şi bătrânul Qadwan, care se târâie de ici-colo, pentru a ne opune! Nu pun la îndoială calităţile magiei tale, Senior Sha, nici pe cele ale lui Gérald, dar, chiar puse cap la cap, nu vom putea fi prea puternici în faţa acestor preoţi!

– Asta te nelinişteşte, pricepu dintr-odată Yorwan: ineficienţa mijloacelor noastre magice...

Şeful Urşilor nu răspunse şi se mulţumi să aprobe cu un semn din cap.

Instalară tabăra permanentă într-o vale apărată, în apropierea unei înălţimi de unde puteau observa câmpia, marea şi, în depărtare, oraşul Yénibohor.

Războinicii stepelor, asemănători unor fiare, se răspândiră de jur împrejur pentru a asigura o pază discretă şi eficientă.

Cei patru tineri îi lăsară pe Kushumaï şi pe cei trei Vrăjitori să discute despre şansele lor de succes şi se aşezară mai departe de ei.

– Mă întreb ce face sora mea. De ce nu este încă aici?

– Coralie... drumul este lung până în Deşertul Vorace, încercă încă o dată s-o liniştească Romaric. Lasă-i timp să se întoarcă!

– Romaric are dreptate, spuse Gontrand. Mai mult, Bertram este cel care ar trebui să ne îngrijoreze! Aţi înţeles unde s-a dus?

– Nu, şi eu sunt la fel de îngrijorată, aprobă Agathe. Bertram avea acel surâs idiot, de dincolo de catastrofele al căror secret îl ştie numai el...

– Ar fi trebuit să nu-l lăsăm niciodată să plece, spuse Coralie.

– Eh... să-i acordăm încredere, propuse Romaric. Ne-a dovedit cu vârf şi îndesat că este în stare şi de bine, şi de rău!

– Să sperăm că de data aceasta va fi bine! exclamă Gontrand cu un suspin.

Un nor de praf ridicat în câmpie anunţă sosirea unui grup numeros. Toată lumea intră imediat în alertă.

– Se vine dinspre est, spuse Gérald cu mâinile puse deasupra ochilor ca să nu-l orbească soarele.

– Nu, din sud, rectifică Maestrul Qadwan.

De fapt, două trupe înaintau în direcţia Colinelor Cenuşii.

– Să fie oamenii din Yénibohor? se îngrijoră Gérald.

– Yénibohor este la est, răspunse Kushumaï. Nu, cred că sunt întăririle aduse de Urşi. Seniorul Sha i-a prevenit mental în legătură cu schimbarea locului nostru de întâlnire.

Într-adevăr, trupele care se apropiau, deşi amestecate, nu păreau nici Orki, nici preoţi, ci oameni înarmaţi, echipaţi cu săbii, lănci şi arcuri, topoare, coase şi bâte...

– Cât de mulţi sunt? se miră Qadwan.

– Greu de spus... Poate o mie, îi răspunse Yorwan.

Kushumaï merse în întâmpinarea oamenilor înarmaţi. Aceştia o salutară cu respect.

– Dar... exclamă Gontrand remarcând în mulţime un individ. Îl cunosc pe blondul înalt din mijlocul oamenilor roşcovani! Este lutierul care mi-a vândut o ţiteră, într-o zi, într-un oraş din Est!

Se apropie de bărbat. Acesta nu îl recunoscu imediat. Dar, pentru că Gontrand se prezentă, îi strânse mâna cu căldură.

– Aşadar, sunteţi membru al Urşilor? îl întrebă Gontrand.

– Nu uita ce i-am spus într-o zi, în magazinul meu, unui băiat deghizat în Omuleţ de Virdu: fiecare are dreptul să aibă secretele lui!

Amintindu-şi de întâlnirea lor, începură să râdă.

Alte surprize de acelaşi fel îi aşteptau pe tinerii din Ys. Printre curajoşii ţărani din Est şi oamenii în armură, care purtau pe cap un craniu de animal sălbatic şi despre care se spunea că sunt garda personală a lui Kushumaï, vreo sută de briganzi, mulţi cu feţele aspre şi desfigurate de lovituri, împărţeau palme zdravene pe spinarea tovarăşilor lor de aventuri. Gontrand îl recunoscu pe tânărul brigand, Arcaşul, care îl înfruntase pe Tofann în timpul ambuscadei pe care el şi camarazii lui o provocaseră pe drumul spre Yâdigâr. Tofann îşi cruţase adversarul, mulţumindu-se să-l rănească. Regăsirea dintre Tofann şi Arcaş fusese, de altfel, prietenească, primul amintindu-şi de curajul brigandului, iar al doilea de generozitatea războinicului care îl lăsase în viaţă.

Alături de Arcaş se afla un băiat care îi privea cu ochi rotunzi, ca şi cum tocmai i-ar fi căzut cerul în cap...

– Tu! izbucni bucuroasă Coralie, care îl recunoscuse pe tânărul paj, prizonier în acelaşi timp cu ea în celulele lui Thunku, la Yâdigâr.

Se grăbiră spre prietenii lor, nevenindu-le să creadă, şi îi traseră deoparte. Pe măsură ce ajungeau pe coline, oamenii Urşilor îşi povesteau aventurile. Astfel, aflară că Toti era fratele Arcaşului şi că amândoi, unul aflat printre briganzi, celălalt infiltrat în palatul lui Thunku, erau informatori ai Societăţii

Urşilor. În ceea ce-l priveşte pe Toti, care se înfiora şi aplauda la aflarea faptelor de vitejie ale lui Guillemot în palatul Comandantului Thunku, a cărui prăbuşire rămăsese un mister, nu mai înceta să se bucure că-şi regăseşte prietenii astfel. Doar absenţa Ucenicului Vrăjitor şi a lui Ambre arunca o umbră asupra scenei.

– Oh, e adevărat, nici nu ştiţi cât sunt de mulţumit! Chiar mi-a fost frică să nu mă pomenesc complet singur printre brute şi soldaţi, ca ultima oară, în închisoarea palatului!

– Linişteşte-te, răspunse prietenos Romaric. Suntem aici şi suntem împreună. Şi îţi promit că n-o să ne plictisim deloc zilele astea, cum nu ne-am plictisit nici în Yâdigâr!

La căderea serii, aproape o mie de oameni hotărâţi să învingă armatele din Yénibohor îşi aşezaseră tabăra pe Colinele Cenuşii. Nu mai lipseau decât Bertram, Ambre şi Thomas...

26

CONSILIU DE RĂZBOI

– Coralie, hei, Coralie...

Qadwan o scutură uşor pe fata care dormea alături de prietenii ei, ghemuită sub pătură. Micul grup se retrăsese cuminte într-un colţ al văii, când focul taberei se aprinsese şi când oamenii începuseră să râdă, să cânte şi să discute...

– Ce s-a întâmplat? mormăi ea abia ridicând pleoapele.

– Te caută cineva, o persoană care vrea cu orice preţ să te vadă.

Coralie, cu părul zburlit şi clipind nedumerită, reuşi se trezească de-a binelea. Abia se lumina de ziuă printre norii care acopereau cerul. Se îmbrăcă repede, se ridică şi, după ce aruncă o privire plină de invidie asupra tovarăşilor ei încă adormiţi, îl urmă pe bătrânul Vrăjitor.

Qadwan o conduse până în vârful colinei, unde Kushumaï îşi avea instalat statul-major. Gérald se afla alături de tânăra femeie, în mantia întunecată a

Guildei, ca şi Yorwan, drapat în mantia de Senior Sha, Tofann, în haine de piele şi plin de ţinte. Femeia-Vânător din Violetul Irtych purta o armură uşoară, Lutierul era îmbrăcat în pânza groasă a ţăranilor din Est, iar Arcaşul, îmbrăcat cu haine pestriţe, luate de la victimele căzute în luptă. Toţi şapte se aflau faţă în faţă cu o siluetă micuţă, care nu părea deloc intimidată de cei din jur şi care se aruncă în braţele lui Coralie de cum o văzu.

– Coralie! Coralie!

– Matsi? Dar... dar... bâigui ea, strângând în braţe fetiţa cu părul şi ochii albi.

– Oamenii din Tribul al Patrulea ne-au transmis mesajul tău, explică Matsi mângâind cu încântare faţa singurei prietene adevărate pe care o avusese vreodată.

– Vrei să spui că tribul a venit să ne ajute? Oh, este minunat!

– Nu tribul meu, nu, o corectă ea. Tata a reuşit să convoace toate cele Treizeci de Triburi pentru o adunare extraordinară. Ştii, noi nu-i iubim deloc pe preoţii din Yénibohor. Multă vreme au răpit copiii Poporului Mării, atunci când ajungeau pe coaste...

– Ştiu, tatăl tău mi-a povestit. Şi atunci?

– Atunci, spuse calm Matsi, poporul meu a hotărât să trimită o sută dintre cei mai curajoşi oameni să vă ajute împotriva Yénibohorului. Sunt jos, în golf, pe plutele tatălui meu... Eu am insistat să-i însoţesc. Mi-era prea dor să te revăd!

– Se poate ca ajutorul poporului tău să fie esenţial, fetiţo, interveni Kushumaï, trecându-şi degetele prin ciudatul ei păr alb. O să mă duc personal să le mulţumesc şi să le vorbesc Oamenilor Mării! Până atunci, du-te şi spune-le să aştepte şi, mai ales, să rămână pe loc: încă n-am terminat de pus la punct planul de atac.

Matsi aprobă. Făcu semn cu mâna şi îi spuse lui Coralie, legănându-se pe picioarele goale:

– Pe curând, Coralie! Pe curând!

– Aşteaptă-mă, Matsi, se răzgândi fata. Vin cu tine!

– Fii atentă! nu se putu împiedica Qadwan să-i strige, văzând-o dispărând după coline.

Kushumaï se întoarse spre şefii armatei sale. Ochii ei verzi străluceau.

– N-am rezolvat încă problema puterilor magice ale preoţilor. Dar acum ştiu cum o să facem să intrăm în oraş.

– Îi vezi? îi şopti Gontrand lui Romaric, care se căţărase prin iarbă, cât mai aproape de locul în care Kushumaï expunea statului-major planul său de atac.

– Nu, răspunse el pe acelaşi ton. Dar îi aud! Şşt, acum, linişte!

Când se treziră, Agathe, Gontrand, Romaric şi Toti aflară de sosirea Oamenilor Mării, cu care Coralie se grăbise să se întâlnească. Încercară să se amestece cât mai discret posibil în adunarea de pe colină, dar fură cu fermitate respinşi. Dacă Kushumaï avusese delicateţea să le mulţumească pentru entuziasmul şi

bunăvoinţa lor, Yorwan îi sfătui „să meargă să se joace ceva mai departe".

Mai ales asta provocă furia micului grup. Aceşti adulţi erau absolut incorigibili! Ei, care aveau experienţa Lumii Incerte, care ieşiseră întotdeauna din cele mai dificile situaţii, ei, care avuseseră ideea convocării sălbaticilor războinici ai stepelor şi a devotatului Popor al Mării, ei erau cei cărora li se cerea politicos „să-i lase pe oamenii mari să-şi vadă de treabă şi să meargă să se joace mai departe". Ce nedreptate! Câtă nerecunoştinţă! O să le placă ce-o să vadă...

Culcat în iarbă, făcându-se cât mai mic cu putinţă, Romaric îşi încorda auzul, în speranţa că va surprinde ce se punea la cale. Kushumaï arăta cu o nuia pe un desen făcut pe pământ un punct pe care, bineînţeles, el nu putea să-l vadă.

– Odată porţile deschise, spunea ea, trebuie ajuns cu orice preţ la turnul acesta. Acolo trăieşte Marele Maestru din Yénibohor, acolo este, fără nici o îndoială, ţinut prizonier Guillemot.

– Şi, după tine, unde sunt închişi Cavalerii care au supravieţuit primului atac? se nelinişti Gérald.

– Cu siguranţă că aici, răspunse Kushumaï, arătând un alt loc pe desen, în celulele subterane ale oraşului. Avem tot interesul să ne folosim de bătălia generală, pentru a încerca să-i eliberăm. Cavalerii supravieţuitori reprezintă o forţă în plus, deloc de neglijat.

– Şi preoţii? întrebă Yorwan. Cum facem cu ei?

– N-am nici o idee, recunoscu Kushumaï. Dar cercetaşii au reperat opt sute de Orki şi o sută optzeci de preoţi. În ceea ce ne priveşte, noi suntem mai mulţi de o mie, dar ştim că e greu să faci faţă monştrilor! Şi mă tem că trei Vrăjitori şi o Vrăjitoare nu sunt suficienţi să învingă puterea malefică a preoţilor...

Propunerile şefului Urşilor îi copleşiră.

Tofann reacţionă primul:

– Să ne luptăm plini de curaj! Bătăliile şi jertfele contribuie la bunul mers al Lumii Incerte!

– Împărtăşesc modul vostru de a vedea lucrurile, prieteni din stepe, aprobă Femeia-Vânător. Moartea nu este decât o etapă în dansul etern al elementelor!

– Oh, ce frumos sună toate acestea! rânji Arcaşul, a cărui faţă era brăzdată de o cicatrice adâncă. Eu sunt de acord să mă lupt, dar nu vreau să mă sinucid! Ar fi mai bine să găsim o soluţie prin care să-i nimicim pe preoţii-vrăjitori.

– Arcaşul are dreptate, spuse Lutierul. Oamenii din Est sunt curajoşi şi, pentru a trăi liberi pe pământurile lor, fără să plătească birurile ucigătoare pe care le cere Yénibohorul, sunt gata să se bată. Dar ar fi nedrept să li se ceară un sacrificiu inutil...

– Problema, interveni Gérald, este că nu prea avem de ales. Fiecare dintre cei de aici pare să aibă un motiv pentru care să lupte. Dar rămâne un motiv personal. Or, miza aflată în joc zilele acestea la Yénibohor depăşeşte interesele noastre. Dacă cel care se ascunde în spatele acestor ziduri, Umbra, Marele

Preot sau oricine altcineva reuşeşte să combine puterile cărţii de vrăji pe care a furat-o cu cele ale băiatului pe care l-a răpit, consecinţele vor fi teribile pentru întreaga lume!

Kushumaï încercă să potolească oamenii, pe care cuvintele Vrăjitorului îi neliniştiseră.

– Avem toată ziua pentru a găsi o soluţie, spuse ea. În orice caz, plănuim atacul pentru mâine, în zori. Gérald are dreptate: nu avem de ales. Şi, mai ales, nu putem aştepta...

Romaric raportă celorlalţi, în limba Ska, pentru ca să înţeleagă şi Toti, tot ce prinsese din conversaţie.

– Nu ştiam că situaţia este atât de disperată! se plânse Agathe. Ce avem de făcut?

– N-am înţeles totul, răspunse el. Iată ce vă propun: mâine ne prefacem că ne-am resemnat să rămânem la adăpostul Colinelor Cenuşii, în timp ce ceilalţi vor ataca Yénibohorul. Ne strecurăm apoi discret şi încercăm să pătrundem, la fel de discret, în oraş. Acolo, trebuie să descoperim turnul în care este închis Guillemot, să ne facem cât mai mici cu putinţă şi să intrăm. Apoi, nu mai ştiu...

– Nu e rău deloc, îl ironiză Gontrand. O să avem destul timp să stabilim la faţa locului, dacă rămânem în viaţă!

– Ar putea să meargă, dacă ne facem suficient de mici, riscă Toti.

– Aveţi vreo altă idee? întrebă Romaric, enervat. Nu? Bine, atunci...

– Şi Coralie? întrebă Agathe.

– O să vină acolo.

– Dar Thomas şi Ambre? mai întrebă Gontrand.

– Am încredere că Ambre o să vină la timp, spuse calm Romaric. Nu l-a abandonat niciodată pe Guillemot, o ştiţi la fel de bine ca şi mine.

27

SPERANȚA MOARE ÎNTOTDEAUNA ULTIMA

A doua zi, așa cum prevăzuseră, Romaric, Gontrand, Coralie, Agathe și Toti fură amabil rugați să asiste de pe Colinele Cenușii la bătălia care se pregătea...

– Dar n-o să vedem nimic! protestă cu candoare Coralie.

După ce își petrecuse ziua cu Wal și cu Matsi, spre seară își reîntâlnise prietenii, și aceștia o puseră imediat la curent cu ce se întâmplase. Qadwan înaintă spre ei: se pare că ceilalți adulți îl desemnaseră, în mod tacit, o dată pentru totdeauna, ca mediator pe lângă mica bandă.

– Deci, copii..., spuse el. Războiul este o treabă pentru cei mari! Știu că sunteți îngrijorați pentru Guillemot. Dar ați făcut deja multe pentru el! Acum, trebuie să fiți înțelegători.

Lăsară capetele în jos, cu un aer posomorât, dar nu se opuseră. Bătrânul Vrăjitor luă atitudinea lor

drept resemnare şi le întoarse spatele, mulţumit, fără să vadă ocheadele care se aruncau pe la spatele lui...

Kushumaï, flancată de Yorwan şi de Gérald, asista la pregătirile armatei sale, pe care o supranumise „Armata Colinelor". Pusese la punct un plan de atac îndrăzneţ, care revenea în întregime, în prima fază, Poporului Mării, cu care discutase îndelung în ajun. Îi studie pe războinicii stepelor, care îşi amăgeau plictiseala şi se luptau între ei ca să se distreze. Le admiră forţa, supleţea, arta de a lupta, devenite un mod de viaţă. Ar fi schimbat oricând o sută de oamenii roşcaţi cu câteva zeci dintre aceşti războinici! Nu se îndoia de curajul oamenilor din Est, dar ei erau nişte oameni ai câmpului, mult mai priceputi la mânuirea căruţelor decât a sabiei. Chiar dacă eforturile Lutierului, trimis de Urşi în această regiune deosebit de ostilă Yénibohorului, pentru a-i învăţa pe aceşti ţărani să se lupte, avuseseră un succes neaşteptat, asta nu era destul pentru a face din ei adversarii de temut de care aveau nevoie... Kushumaï miza mai mult pe briganzi; dacă supravieţuiseră tuturor încăierărilor cu mercenarii Orki, o să supravieţuiască şi acestei noi confruntări! În ceea ce-i privea pe Vânătorii din Violetul Irtych, aceştia erau curajoşi, experimentaţi şi înfruntaseră în pădure creaturi la fel de feroce ca şi Orkii. Dar nu erau decât o mână de oameni! Kushumaï suspină. Dacă ar fi dispus măcar de câţiva magicieni care să-i contracareze pe preoţi. Cei din Lumea Incertă nu erau decât şarlatani sau laşi care tremurau de frică

numai la simpla evocare a Marelui Maestru din Yénibohor...

– La ce te gândeşti, Kushumaï?

– Nu mă gândesc la nimic, Senior Sha. Asta este! Este singurul lucru care a mai rămas de făcut...

În aceeaşi clipă, un murmur străbătu rândurile oamenilor din Est, care, dintr-odată, începură să alerge în toate direcţiile, scoţând ţipete de frică.

– Ce se întâmplă? se nelinişti Gérald.

Vânătorii se regrupară instinctiv în jurul lui Kushumaï, pentru a o proteja.

– Mirgi, Mirgi! urlă un om, în loc de orice alt răspuns.

Mirgii erau, în legendele din Lumea Incertă, spirite malefice, care luau forma unor gnomi dezagreabili...

– Hei, tăcere! Eu sunt! Noi suntem! strigă cineva pentru a se face înţeles în toiul vacarmului.

– Bertram? întrebă Gérald neîncrezător.

– Da, este Bertram! Spune-le oamenilor să-şi lase topoarele şi să pună jos lăncile. O să sfârşească prin a răni pe cineva! E o nebunie!

Gérald avu nevoie de un moment pentru a-i convinge pe oamenii din Est că nou-veniţii le erau aliaţi, şi nu duşmani. Îi fu la fel de greu să-i facă să accepte că acele creaturi care îl însoţeau pe tânărul Vrăjitor nu erau Mirgi...

– Bertram!

Atraşi de ţipete, Romaric, Agathe, Gontrand şi Coralie, urmaţi de Toti, o luaseră la fugă ca să-i

dovedească prietenului lor bucuria de a-l revedea, dându-i zdravene lovituri de palmă şi îmbrăţişându-l. Când zăriră creaturile care îl însoţeau pe Bertram, rămaseră cu gura căscată...

– Prieteni din Dashtikazar! Eu foarte fericit să vă văd!

– Kor Hosik!

Era vorba chiar de Kor Hosik, tânărul Korrigan care fusese folosit ca traducător pentru regele Kor Mehtar, când grupul de prieteni se aflase prizonier în palatul acestuia din Bouléagant.

Korriganii, mici fiinţe de nici optzeci de centimetri, sfrijiţi şi zbârciţi, negricioşi şi păroşi, trăiau sub landele din Ţara de Ys, unde locuiau în bună înţelegere – se putea spune... – cu oamenii.

În spatele lui Kor Hosik se înşirau vreo zece alţi Korrigani, care păreau şi mai turtiţi şi, pe deasupra, cocoşaţi. Părul de pe cap şi de pe corp era cenuşiu sau chiar alb. Pălăriile mari, vesta şi tradiţionalii pantaloni de catifea bufanţi nu erau negri, ca de obicei, ci roşii. În ceea ce priveşte saboţii de fier, aceştia erau extraordinar de lustruiţi şi de uzaţi.

– Când Ambre a vorbit despre prietenii pe care fiecare îi are şi care trebuie aduşi aici, m-am simţit inutil, mărturisi Bertram prietenilor lui şi şefilor Armatei Colinelor, care se apropiaseră şi care îi cercetau cu o privire uimită pe trimişii Poporului Landei. Atunci, mi-a venit o idee!

– Te-ai întors în Ys şi te-ai dus să-i vezi pe Korrigani? exclamă Coralie copleşită. E ceva drum!

– Şi mai ales, e foarte lung! Am alergat tot timpul sau aproape tot timpul până la Coasta Urlătoare şi apoi am avut norocul să dau peste un pescar care a avut bunătatea să mă ducă până la Insula de Mijloc!

– Ai alergat la fel şi la întoarcere?

– Bineînţeles! Korriganii sunt foarte rezistenţi. Chiar când sunt foarte bătrâni... Mie mi-a fost greu să mă ţin după ei.

– Continuă, Bertram, interveni Gérald. Suntem cu toţii curioşi să-ţi auzim povestea până la capăt. Şi tu, Coralie, încetează să-l mai întrerupi cu întrebările tale!

– Aşadar, continuă Bertram, cunoscând puterea preoţilor din Yénibohor, mi-am zis că Vrăjitorii ar putea să ne fie de mare ajutor. Din nenorocire, Guilda, fiind sub supravegherea unui spion al Umbrei, nu intra în calcule. Atunci, unde să găseşti magicieni? La Korrigani, bineînţeles! M-am întors în Ys şi m-am îndreptat imediat spre Landă. În cele din urmă, am găsit faimosul dolmen prin care am coborât până la caverna din Bouléagant. Am aşteptat ca un Korrigam să se apropie şi am cerut să fiu primit de Kor Mehtar. Cunoaşteţi curiozitatea Korriganilor: mi-a acordat o audienţă imediat! I-am explicat situaţia, făcându-l să înţeleagă foarte clar că, dacă Umbra devenea prea puternică, asta va avea urmări şi asupra poporului său. S-a lăsat convins şi mi i-a încredinţat pe cei mai savanţi dintre magicienii lui, precum şi un traducător, pentru a simplifica raporturile noastre cu ei! Iată toată povestea!

– Zici că s-a lăsat convins? repetă Gérald sceptic.

– De ce el are dreptul să-l întrerupă? mormăi Coralie încet.

– Taci! mârâi Romaric. Lasă-ne să ascultăm.

– Da, răspunse Bertram, roşind fără să vrea. Am ştiut să găsesc argumentele... argumentele care...

– Prietenul vostru a făcut promisiune regelui meu, interveni Kor Hosik bucuros. Prietenul vostru promis ceva în schimb de ajutorul nostru!

– Asta nu ne priveşte decât pe mine şi pe Kor Mehtar! protestă Bertram, fulgerându-l cu privirea pe Korrigan. În fine, esenţial este că am ajuns la timp, cu prieteni care să ne ajute, nu?

– Ai dreptate, tinere Bertram, confirmă Kushumaï, mulţumindu-i cu un zâmbet larg. Acest ajutor pe care ni l-ai adus ne va salva pe toţi, poate! Am auzit vorbindu-se despre magia Oghamelor, se spune că este puternică. Mai mult, este necunoscută în această lume... Preoţii nu vor fi pregătiţi!

Se întoarse spre Yorwan şi spre Gérald.

– Iată! Avem, în cele din urmă, grupul nostru de magicieni. Nu trebuie să vă pierdeţi speranţa niciodată!

Spre marea uşurare a oamenilor din Est, cărora le venea greu să nu vadă în aceste creaturi ciudate nişte Mirgi, Kushumaï îi invită pe Korrigani s-o urmeze pe colină, unde organiză o ultimă întrunire a statului-major.

Bertram rămase cu prietenii lui, care îi făcură, la rândul lor, un rezumat al celor întâmplate în zilele

trecute. Îi satisfăcură curiozitatea în legătură cu Kushumaï şi cu Seniorul Sha. Îl informară despre absenţa lui Ambre şi a lui Thomas, precum şi despre ultimele decizii, fără a-i împărtăşi proiectul lor de a se opune acestora.

– E foarte neplăcut că sunteţi consemnaţi pe coline, spuse Bertram, marcând, printr-o încruntare a sprâncenelor şi un ton sigur, apartenenţa lui la lumea adulţilor. O să mă gândesc la voi când o să fiu în miezul acţiunii, între două înfruntări cu Orkii şi două pase magice împotriva preoţilor! De altfel, încheie, observându-l pe Gérald îndreptându-se spre el, au venit să mă caute: să fiţi cuminţi! În ceea ce mă priveşte, o să mă străduiesc să nu vă fac de râs!

– Bertram?

– Vin, Gérald. Adio, prieteni, adio...

– Bertram, îi spuse Gérald pe un ton agasat. E nevoie de cineva care să-i supravegheze... să-i protejeze pe prietenii tăi. Qadwan e mai bine. Are mai multă experienţă şi o să ne fie mai de folos decât tine în faţa Yénibohorului.

– Ce? urlă Bertram. Dar Qadwan e ramolit, o să vă încurce! Gérald, nu poţi să-mi faci una ca asta... te rog!

– Destul, hotărârea mea este luată, spuse vrăjitorul pe un ton care nu admitea replică. Încearcă să ai ceva mai multă grijă de aceşti tineri decât în Ys!

Bertram îl privi îndepărtându-se, distrus şi prăbuşit. Gérald plecă să se întâlnească cu Femeia-Vânător Kushumaï, cu Qadwan, cu Yorwan şi cu magicienii

Korrigani. Armata Colinelor se pregătea să pornească la drum.

– Haide, Bertram, îl consolă Gontrand, glumind, nu e o tragedie! Când o să fii mare, totul se va schimba...

– Foarte hazliu! Când mă gândesc, gemu el, la tot ce am făcut pentru ei! Nu au dreptul să mă lase deoparte. Meritam să particip la lupte!

– Aşa gândim cu toţii, aprobă Romaric, punând o mână pe umărul tânărului Vrăjitor. De altfel, avem un plan.

– Un plan? Nu-mi spuneţi că, din nou, contaţi pe faptul că n-o să-l ascult pe Gérald şi că... Oh, nu!

– Ei, da, Bertram, ei, da!

28

APA ŞI AERUL

Apropierea Armatei Colinelor provocă o mare fierbere în oraşul Yénibohor, vizibilă până la meterezele unde Orkii, înarmaţi până-n dinţi, alergau să-şi ocupe poziţiile. Kushumaï dădu ordine; oamenii îşi opriră înaintarea şi rămaseră cu arcurile în poziţie de tragere, în faţa porţii de la intrare, care era zdravăn închisă şi părea în stare să reziste tuturor asalturilor.

– Nu ne rămâne decât să aşteptăm, îi anunţă Kushumaï pe Gérald, Yorwan şi Qadwan, ca şi pe Tofann, pe Vânători, pe Lutier şi pe Arcaş, care abia sosiseră. Şi, mai ales, să sperăm că Poporul Mării va reuşi!

Una dintre particularităţile oraşului consta în faptul că era traversat de un râu care se vărsa în Marea Meduzelor de Foc. Canalizat pe tot traseul care trecea prin oraş, avea multe întrebuinţări zilnice şi aducea singura boare de prospeţime în oraş. Fluviul Adânc intra şi ieşea din Yénibohor trecând pe sub metereze, printr-o boltă dotată cu gratii. Apa

fluviului şi cea a mării găzduiau, de fapt, peşti carnivori uriaşi, pe care ar fi fost neplăcut să-i întâlneşti când făceau curăţenie în acele ape!

Ousnak, un vânător de excepţie, care fusese desemnat de adunarea Triburilor să conducă ciudata expediţie, se opri o clipă din înotul lui pe sub apă şi se întoarse. Părul lui lung şi alb pluti o clipă în jurul capului său. Cei o sută de oameni ai Poporului Mării, trimişi în ajutorul Armatei Colinelor, îl urmară în grup compact, stăpânind la perfecţie înotul şi scufundările. Tocmai se pregăteau să-şi facă o nouă provizie de aer, ştiind că pot rezista minute lungi cu cât mai puţine mişcări. Calm, Ousnak îşi reluă scufundarea.

Zări imediat gratiile care îi împiedicau pe monştrii marini să urce pe fluviu până în oraş. Datorită membranelor care îi protejau ochii, ca o mască de scufundător, distingea cele mai mici detalii aflate în jurul său. Astfel, observă barele de metal roase de rugină, foarte jos, la contactul cu pământul acoperit de alge, care aveau să le permită să intre. Ousnak făcu un semn: trei oameni îi veniră în ajutor ca să răsucească barele ruginite. Se strecurară apoi, unul după altul, prin deschiderea astfel făcută. Urcând cu prudenţă la suprafaţă, îşi umplură din nou plămânii cu aer şi se scufundară iarăşi până la fundul apei. Scoţând capul ca să respire, îşi dădură seama că atenţia Orkilor şi a preoţilor era îndreptată spre câmpia unde se aflau atacatorii. Kushumaï avea dreptate! Comandorul care va reuşi să pătrundă în

oraş le dădea certitudinea că o să-i ia prin surprindere pe apărători.

Ousnak verifică dacă pumnalul, care, în timpuri normale, folosea la tăierea peştilor pe care îi prindea, se afla tot la brâul care îi strângea şoldurile. Îşi făcu curaj, mângâindu-l, şi făcu semn oamenilor să înainteze. Ajunseră astfel la podul lat care se afla în prelungirea porţii principale şi se termina dedesubt. Poarta, la câteva zeci de metri, era păzită doar de Orki. Ceilalţi erau pe metereze... Având în vedere uriaşa bârnă ce bloca cele două panouri metalice ale porţii, încrederea lor era justificată.

– Ne vom împărţi în trei grupuri, şopti Ousnak. Unul care îi va neutraliza pe monştri, al doilea care va deschide poarta şi al treilea care ne va acoperi retragerea...

Oamenii Mării ieşiră în linişte pe mal. Ousnak scoase de la brâu un obiect pe care i-l încredinţase Kushumaï în ajun, când fusese să-i vadă, pe plutele lor, ca să-l folosească în planul de atac. Desfăcu legăturile etanşe care îl protejau şi ridică tubul de metal spre cer. Aşa cum îi explicase femeia cu ochi verzi, apăsă un buton. Imediat, o bulă de foc ţâşni spre cer şi explodă fără zgomot, într-o lumină albastră, scurtă şi intensă.

– Semnalul! strigă Kushumaï, care era de cealaltă parte a zidurilor, şi, de un timp, cerceta neliniştită cerul. Au reuşit! O să încerce să deschidă poarta. Fiţi pregătiţi!

În interiorul oraşului, primul grup de Oameni ai Mării, urmat imediat de al doilea, năvăli în direcţia Orkilor, în timp ce al treilea se desfăşură între poartă şi pod. Orkii fură atât de surprinşi să vadă oameni aproape goi răsăriţi ca din pământ, învârtind deasupra capetelor nişte simple cuţite, încât nu se mai apărară la fel de bine ca de obicei. Primul căzu pe dată. Dar al doilea se redresă, trimise doi oameni la pământ şi urlă chemându-şi în ajutor tovarăşii. Prea târziu: bârna fusese ridicată şi porţile se deschiseră larg.

– La atac! strigă Kushumaï fericită. La atac!

Ţăranii din Est, briganzii, Vânătorii şi războinicii din Nord se năpustiră pe urmele ei.

În acest timp, oamenii lui Ousnak care, în sfârşit, îi veniseră de hac celui de al doilea Ork, se repliară spre râu, ducând trupurile celor doi nefericiţi, răniţi de monştri.

– Nu a fost chiar aşa de rău, comentă Wal, tatăl lui Matsi, ţinându-se de braţul pe care se vedea o rană sângerândă.

– Da, aprobă Ousnak. Dar noi nu mai avem ce face aici. Poporul Mării şi-a respectat angajamentele: restul le revine celorlalţi. Noi nu suntem războinici...

Oamenii cu părul alb plonjară în linişte în fluviu şi plecară din nou spre mare.

Primii ajunşi în oraş fură războinicii stepelor, urmaţi de Vânătorii din Violetul Irytch, conduşi chiar de Kushumaï. Se ciocniră de vreo zece Orki care se chinuiau să închidă din nou poarta.

– În sfârşit, puţină acţiune! urlă Tofann, lovind cu sabia lui uriaşă în capul unuia dintre monştri, mirat să aibă în faţă un om de înălţimea lui.

Războinicii îi nimiciră pe Orkii de lângă poartă, chiar înainte de venirea Vânătorilor.

– Aţi putea să ne mai lăsaţi şi nouă, glumi unul dintre ei, care ţinea într-o mână o lance şi un topor scurt, în cealaltă.

– Staţi liniştiţi, răspunse Tofann, arătând cu bărbia spre ciorchinele de Orki care coborau de pe metereze: vor fi pentru toată lumea...

– Ceilalţi n-ar trebui să întârzie, se nelinişti Kushumaï. Ce fac?

– Cred că s-a ivit o problemă, spuse un Vânător.

De fapt, la o sută de metri de ziduri, briganzii şi oamenii din Est, care formau grosul trupelor, ţopăiau, strigând de uimire şi de furie! Se împiedicaseră de ceva mişcător şi lăptos, care îi răsturnase ca pe popice, un fel de val magic uriaş, care îi aruncase la pământ pe îndrăzneţii ce intenţionau să intre în oraş.

Kushumaï ridică ochii spre înaltul meterezelor: preoţii ţesuseră o puternică vrajă, care îi împiedica pe prietenii lor să le vină în ajutor!

– Curaj! strigă ea celor vreo cincizeci de oameni care strânseră rândurile. Yorwan şi Gérald sunt afară cu magicienii Korrigani. Vor găsi o soluţie!

– Sper că o vor face repede, spuse calm Tofann. Pentru că Orkii care sosesc par să fie foarte, foarte mulţi!

Yorwan şi Gérald nu mai stătură pe gânduri, când îşi dădură seama că Femeia-Vânător Kushumaï era prinsă în capcană în oraş, ajutată doar de o mână de oameni. Oricât de curajoşi ar fi fost, nu puteau rezista mai mult decât Cavalerii în faţa hoardelor de Orki care se aflau în Yénibohor! Cei doi Vrăjitori aruncară o privire furioasă spre preoţii în alb, care, de sus, de pe ziduri, formau un lanţ prin care îşi transmiteau magia. Apoi, în tovărăşia lui Qadwan şi a Korriganilor, se îndepărtară.

– Gérald, Qadwan şi cu mine ne vom uni puterile, îi explică Yorwan lui Kor Hosik. Magia voastră este prea diferită ca să ne putem alia cu voi: Korriganii să facă tot ce pot ca să ne ajute să spargem valul alb!

Kor Hosik transmise propunerile lui bătrânilor înţelepţi. Aceştia aprobară din cap. Vrăjitorii se prinseră de mâini şi adoptară *Stadha* Incertă, elaborând o vrajă potrivnică, Korriganii trasară un cerc pe pământ şi începură să danseze în mijlocul lui.

– Prin puterea Bourului şi a Mâinii, a Lebedei şi a Anului, Uruz care aleargă pe zăpada îngheţată, Naudhiz care merge gol în frig, Elhaz care trosneşte când arde, Yéra cea generoasă, adormiţi spiritele rele şi desfaceţi ceea ce magia a făcut! UNEY!

– Gar! ca un şarpe muşcător,
de văduve grabnic făcător,
prin puterea monedei de argint,
şi a sângelui sorbit,
răstoarnă piedica ce creşte,
şi pe copii batjocoreşte!

Vraja chemată prin magia stelelor se aruncă asupra vrăjii preoţilor din Yénibohor. Ceaţa aurie atacă valul translucid şi încercă să-l oprească ca un zăgaz improvizat, ridicat împotriva furtunii. Dar, după ce sé luptă, cedă şi explodă într-o jerbă de steluţe galbene.

Apoi, ivită din invocarea Oghamelor, magia pământului şi a lunii lovi la rândul ei valul cu o izbucnire roşie, intensă. Aerul se tulbură în jurul vrăjii lăptoase care înţepeni, înainte de a se întoarce, uşor, de unde venise. Dar, deşi foarte slăbită, protecţia preoţilor rezista bine.

– Magia noastră mai tare ca magie oameni în alb pe marile ziduri, se plânse Kor Hosik. Dar ei foarte mulţi! Un pic mai puţini oameni în alb şi Oghame sparge vraja!

– Ai dreptate, Kor Hosik, spuse Gérald trist. Dar ce putem face?

Răsună pocnitura seacă a unei explozii. Un preot se legănă pe metereze şi apoi căzu în faţă şi se zdrobi de temelia zidului...

29

FOCUL ŞI PĂMÂNTUL

– Ce-a fost asta? întrebă Gérald, care asistase la scenă fără să înţeleagă.

O altă explozie se făcu auzită şi un al doilea preot se prăvăli peste ziduri, ţinându-se de burtă.

– Acolo! exclamă Yorwan, arătând cu degetul aglomerarea de stânci de pe care îşi ţinuse discursul Urien de Troïl în faţa Confreriei, cu câteva zile înainte.

Cu ţevile armelor sprijinite de pietre, ochind cu grijă, Oamenii Nisipurilor îi luau pe preoţi drept ţintă...

Cei trei Vrăjitori alergară înaintea lor. Nimeni nu mai văzuse încă arme de foc în Lumea Incertă şi puştile lungi, pe care le arborau oamenii drapaţi în pânză groasă bleumarin, alb-murdar şi roşu-sângeriu, provocau briganzilor şi ţăranilor din Est o uimire extraordinară.

– Gérald! strigă Ambre cu un zâmbet, mergând în întâmpinarea lui.

– Ambre? exclamă Gérald când o zări. Ai reuşit?

– Da, confirmă fata, agitată. Ajungând la marginea Deşertului Vorace, am aprins un foc mare împreună cu Thomas, pentru a atrage atenţia Oamenilor Nisipurilor. Au venit, dar a trecut ceva timp! Apoi, a trebuit să-l găsim pe prietenul lui Guillemot, Kyle, să-i spunem toată povestea noastră. Apoi, Kyle a trebuit să reunească cele trei clanuri ale poporului său şi să le convingă să ne dea ajutorul. După aceea, a trebuit să se întoarcă! Toate astea au luat timp! Prea mult timp! De aceea am ajuns atât de târziu. Şi apoi...

– Prietenul tău, Thomas, este teafăr? se nelinişti dintr-odată Qadwan. Este cu tine?

– Da, hm... el... este acolo! E bine.

– Thomas? strigă Qadwan, pe care ezitarea lui Ambre îl făcuse să se îngrijoreze. Unde te ascunzi?

– Nu mă ascund, mormăi Thomas.

În aceeaşi clipă, ieşi de după pietre, urmat de Romaric, Gontrand, Bertram, Coralie, Agathe, Toti şi de un băiat de vârsta lor, cu privirea albastră, cu părul negru şi cu pielea arsă de soare.

– Nu! exclamă Gérald, zărind banda cu efectivul complet. Bertram, nu te-am rugat eu să...?

– Am încercat! se apără el. Dar sunt mai încăpăţânaţi decât nişte asini!

– Am avut nevoie de călăuze care să ne aducă până la voi, interveni băiatul cu părul negru. Mă cheamă Kyle şi sunt fiul şefului celor Trei Triburi ale Deşertului!

– Kyle, bun venit ţie şi curajoşilor Oameni ai Nisipurilor, răspunse Yorwan în locul lui Gérald. Se poate spune că armele cu care trag Oamenii Nisipurilor, deşi neobişnuite, sunt providenţiale!

– Poporul meu le are dintotdeauna, de când s-au trezit izolaţi în Deşertul Vorace, începu el să explice. Firește, ele provin dintr-o altă lume, de unde le-am dobândit pe vremea când trăiam ca nomazi în afara Lumii Incerte. De generaţii, fiii moştenesc arma de la tatăl lor. Avem mare grijă de ele, pentru că aceste puşti ne apără atât de briganzi şi de musafirii din Yâdigâr, cât şi de teama de Deşert!

– Ceea ce mă miră, interveni Gérald, este că gloanţele puştilor nu sunt respinse de valul magic, cum suntem noi...

– Cred că sunt prea rapide pentru magia lansată de preoţi, răspunse Yorwan după un timp de gândire. Important este că îi alungă! Cu cât vor fi mai puţini preoţi, cu atât vraja va fi mai puternică... Să ne întoarcem la Korrigani şi să fim pregăti să forţăm trecerea.

Gérald fu de acord. Înainte de a porni la drum, Yorwan se întoarse spre tineri, se încruntă şi luă un aer sever.

– Vă interzic categoric să părăsiţi aceste stânci! Dacă prind pe vreunul dintre voi că a nesocotit ordinul meu, vă promit o pedeapsă de care vă veţi aduce aminte toată viaţa! Sper că m-am făcut bine înţeles...

În acest timp, Kushumaï, Vânătorii ei şi războinicii stepelor rezistau atacului Orkilor coborâţi de pe metereze.

Tânăra femeie scoase sabia din teacă şi o îndreptă cu un gest sigur spre monştrii care atacau. Vânătorii se adunară în jurul ei, gata s-o apere cu preţul vieţii. Războinicii, la rândul lor, se împrăştiară pentru a avea o rază mai mare de acţiune.

– Primii sosiţi în Stepele Luminilor, aşteptaţi-i şi pe ceilalţi! strigă aproape bucuros Tofann către tovarăşii săi.

Un Ork se aruncă asupra lui, agitând o măciucă mânjită de sânge. Uriaşul strânse cu amândouă mâinile sabia lui enormă şi pară cu uşurinţă atacul. Apoi, se aplecă, se răsuci şi îl lovi în pântece, înainte de a se ridica pentru a-i tăia capul. Evită sprinten atacul unui alt monstru din spatele lui, îi dădu o lovitură de picior care îl făcu să se îndoaie şi, urlând de efort, îi zbură capul dintr-o mişcare a tăişului. Fâşia de pânză unsuroasă care ţinea legat părul cenuşiu şi ţepos al Orkului zbură, odată cu capul, care se rostogoli pe pământ.

– Întotdeauna am spus că Orkii sunt mai puţin periculoşi când se află în aer! spuse Tofann care părea că se distrează.

Nu era şi părerea Vânătorilor, care ţineau cu greu piept monştrilor, a căror forţă de temut ucisese trei dintre ei. Din fericire, deprinşi cu lupta în grup, Vânătorii formaseră o linie de apărare, alcătuită din

purtătorii de lance, care, de bine, de rău, îi ţineau la distanţă pe Orkii furibunzi.

– Dacă Vrăjitorii tăi nu le vin mai repede de hac preoţilor, o preveni unul dintre Vânători, o să fim învinşi.

– Ştiu, răspunse Kushumaï, recăpătându-şi suflul. Unde or fi războinicii Nordului?

– Se pare că le dau din nou de furcă atacanţilor noştri! răspunse un Vânător, cu admiraţie.

Femeia-Vânător se felicită pentru prezenţa lor. Erau luptători remarcabili. O sută dacă ar fi vrut, ar fi putut cuceri Lumea Incertă. Din fericire, aveau un comportament de singuratici, iar modul lor de a vedea viaţa era profund poetic...

Luciri de groază străbăteau ochii mici şi cruzi ai Orkilor care-i înfruntau pe puternicii războinici. Mulţi dintre ei fuseseră puşi la pământ, în timp ce uriaşii din Nord erau încă în picioare.

– *Şi, hop, burta i-o tai-tralala, şi, hop! Ochii-i scot!* începu să cânte Tofann cu vocea lui puternică.

Răsturnă un Ork şi îşi înfipse sabia în pieptul altuia.

– *Şi, hop, sââângele-i storc, şi, hop! Diiinţii-i fac poc!* continuă într-un glas cu tovarăşii săi, tăind membre şi zdrobind capete.

Erau cu toţii atât de absorbiţi de bătălia ce se dădea în interiorul zidurilor, încât nimeni nu remarcă faptul că preoţii se prăbuşeau la picioarele meterezelor.

Oamenii Nisipurilor trăgeau metodic, ţintind atent, şi fiecare lovitură îşi nimerea ţinta. Preoţii

cocoţaţi pe zidurile înalte ale oraşului schimbau priviri îngrijorate. Dar de teama de a nu distruge vraja care ţinea Armata Colinelor la distanţă de oraş, nu puteau să se mişte! Aşa că, pălind, îşi vedeau tovarăşii căzând unul după altul.

– Magia noastră ar trebui să funcţioneze acum, spuse Yorwan cu un aer mulţumit, numărând siluetele albe de pe metereze. Haideţi, să încercăm încă o dată!

Dar Kor Hosik interveni:

– Înţelepţii Korrigani a spune că lăsaţi să facă magia pământului. Val alb nu are greutate acum!

Yorwan, Gérald şi Qadwan ezitară, dar, în cele din urmă, acceptară, ca să nu le rănească orgoliul. Şi, pe deasupra, dacă magia prietenilor lor se dovedea insuficientă, aveau timp să apeleze şi la magia stelelor!

Bătrânii Korrigani reîncepură să danseze, fredonând o vrajă în korrigani, sub ochii intrigaţi şi atenţi ai Vrăjitorilor.

Stann! Osul pământului,
forţa tăriei şi a eternului,
prin puterea călăuzei cereşti
şi a dragonului de piatră,
ca marea să te dezlănţui
împotriva mării ce nu iartă!
Piedicile să le răstorni, să le roteşti!

Magia roşie se prelinse peste marginea cercului trasat pe pământ.

La rândul ei, se strânse ca să formeze un val uriaş care se aruncă în direcţia celui care proteja oraşul. Deşi slăbit de dispariţia a numeroşi preoţi, valul de energie albă se ridică în faţa magiei korrigane. Dar când tăişul Oghamelor îl lovi cu o explozie ca de tunet, se sparse şi se împrăştie în mod jalnic.

– La atac! urlă Arcaşul, năpustindu-se spre Yénibohor.

Briganzii o luară pe urmele lui.

– La atac, strigă la rândul lui Lutierul, pentru a-i îndemna pe oamenii din Est la luptă.

– Pornim? îi întrebă Yorwan pe tovarăşii lui.

– Pornim! răspunseră într-un glas Gérald şi Qadwan.

Din spatele stâncilor unde erau consemnaţi de Gérald, Romaric, Gontrand, Ambre, Coralie, Agathe, Thomas, Bertram, Toti şi Kyle îi văzură cum se avântă să ia cu asalt Yénibohorul. Chiar şi Korriganii se alăturaseră grupului. Cu toate că erau mici de înălţime, alergau mai repede decât ceilalţi. Curând, Oamenii Nisipurilor se amestecară printre briganzi...

Cei nouă tineri se priviră.

– Rămânem cuminţi aici? întrebă Gontrand pe un ton sarcastic.

– Visezi! răspunse Kyle.

– Yorwan spuse că nu vrea să-l vadă pe vreunul dintre noi că părăseşte stâncile, reaminti Romaric. Dar... dacă plecăm cu toţii, cum va fi? Nu înseamnă chiar nesupunere!

– Corect, Romaric are dreptate! aplaudă Coralie.

Curios, Bertram nu încercă să-i facă mai înţelegători. Părea chiar mai nerăbdător decât ceilalţi.

– Atunci, ce mai aşteptăm?

– Ultimul ajuns în oraş este un papă-lapte! strigă Ambre.

Se grăbiră s-o ia la fugă spre zidurile înalte, urlând ca nişte sălbatici.

30

SE STRÂNGE LAȚUL

– Maestre? Maestre? Armata de afară se pregăteşte să invadeze oraşul...

Silueta formată din umbre stătea în picioare în faţa unei mese din stejar masiv, în mijlocul camerei ce-i servea de laborator, situată în vârful turnului. O carte groasă, cu coperta presărată de stele, era deschisă în faţa ei, iar ea citea febril, murmurând cuvinte care nu puteau fi auzite.

Se întoarse furioasă spre preotul care o întrerupsese.

– Îndrăzneşti... să mă deranjezi... pentru fleacuri...

Omul cu craniul ras şi tunică albă se aplecă adânc.

– Dar, Maestre... bâigui el.

– Discută amănuntele astea cu Lomgo... şi cu Thunku... Îi plătesc destul de mult... pentru asta... Acum, este de ajuns... Interzic să mai fiu deranjat... Chiar şi dacă oraşul... e pe cale să se scufunde în mare...

Preotul rămase tăcut şi ieşi din cameră, fără să mai insiste. Cu atât mai rău cu cât Maestrul habar nu

avea că Lomgo era de negăsit de când oraşul era asediat...

Umbra se întoarse la vraja din *Cartea Stelelor.* Era una dintre ultimele pe care reuşise să le dezlege, folosindu-şi toate puterile. Ultimele pagini ale cărţii refuzau cu încăpăţânare să se lase citite...

Cartea Stelelor, din care Guilda îşi însuşise arta magiei, avea, într-un fel, voinţa ei proprie. Era una din particularităţile ei. Cu toată strădania Vrăjitorilor şi cu toată încăpăţânarea Umbrei, cartea îl împiedica pe cititor să treacă de o anumită pagină! Aşa era de secole. Umbra se luptase cu *Cartea Stelelor* pentru a-i smulge, în cele din urmă, câteva frânturi de vrajă... şi pe care, acum, doar ea le deţinea.

Dar ce însemnau câteva vrăji în comparaţie cu toate promisiunile pe care le conţineau paginile? Cel care va reuşi să descifreze integral *Cartea* va pune stăpânire pe întreaga lume – pe toate lumile! Cel care va subjuga *Cartea Stelelor* va fi în stare să supună atotputerniciei sale Ţara de Ys, Lumea Incertă şi, mai ales, Lumea Reală.

Mai era puţin până acolo. Era nevoie doar de un copil, cu *Önd* mai dezvoltat decât ar fi fost normal, mai receptiv decât alţii faţă de puterea Grafemelor! Şi acesta era chiar puştiul care îi ţinea piept, într-un fel enigmatic, într-o celulă a turnului, la etajul de jos...

Umbra lovi cu pumnul în masă, apoi se strădui să se concentreze din nou asupra vrăjii.

Ştia cum să învingă rezistenţa lui Guillemot! Îi venise o idee care, de la eşecul Ţestoasei-Lume, îi ocupa tot timpul şi îl seca de puteri...

Înfruntându-l pe băiat, nu făcea altceva decât să-i întărească puterile. Umbra se hotărî să-l atace pe neaşteptate, pe la spate. Fără ca el să-şi dea seama. Ţesu astfel o vrajă complicată, pe care o răspândi prin pereţii turnului, de la masa lui, Grafem cu Grafem. Primele rezultate începeau să se facă simţite cât se poate de limpede. În celula lui Guillemot, împietrit în mijlocul oului cosmic în poziţia care îl îndepărta de lumea exterioară, strălucirea albăstruie a lui *Odala* nu mai lumina Armura lui *Ægishjamur,* iar flăcările roşii erau stinse în trei dintre cele opt braţe ale lui *Hagal*...

Forţa asaltului făcu trupa Orkilor să dea înapoi, până la podul care trecea peste fluviu. Kushumaï rămase în mijlocul mulţimii, căutându-i din priviri pe şefii armatei Colinelor, pentru a-i organiza pentru operaţiunile din oraş. Ochii ei verzi străluceau. Era frumoasă ca o zeiţă a Războiului.

– Vânători! strigă ea, adresându-se oamenilor ei. Spre închisoare! Eliberaţi Cavalerii închişi acolo!

Oamenii din Violetul Irtych părăsiră câmpul de luptă şi se avântară imediat în direcţia clădirii care, după spusele spionilor Urşilor, adăpostea temniţa din Yénibohor.

– Arcaş! Lutier! continuă ea. Puneţi mâna pe Orki!

Bătălia devenea înverşunată. Oamenii din Est se străduiau să facă faţă monştrilor. Briganzii se descurcau mai bine, dar se vedea că raportul de forţe le era defavorabil.

– O să facem tot ce se poate! urlă Arcaşul.

Kushumaï, care nu pierduse din vedere ţinta acestui asalt, se asigură că Yorwan, Gérald şi Qadwan, însoţiţi de Korrigani, o urmau îndeaproape. Turnul avea pază proprie, care nu era alcătuită din Orki, ci din preoţi!

– Tofann! strigă ea. Noi mergem la turn! Deschide-ne calea cu ajutorul războinicilor tăi!

– Eşti sigură că ai spus „deschide"? răspunse uriaşul, ironic. Foarte bine!

Se năpusti şi despică un Ork din cap până la picioare.

Războinicii stepelor, mânuind imensele lor săbii, îşi croiră drum prin mijlocul câmpului de luptă. Vrăjitorii, Korriganii şi Oamenii Nisipurilor, cu puştile lor antice, furişaţi ca nişe umbre, se strecurară în urma ei.

– Turnul! Chiar despre turnul acesta vorbeai? îl întrebă Agathe pe Romaric.

– Nu văd altul, oricum...

Micul grup reuşi să se strecoare în oraş şi, profitând de agitaţia generală şi de norii de praf care înconjurau câmpul de bătălie, reuşi să se refugieze pe o străduţă, la adăpost.

– Să mergem, propuse Ambre. N-are rost să pierdem timpul.

– De acord! aprobă Bertram.

Cei nouă tineri porniră în direcţia turnului întunecat, care se profila pe cer. Avură grijă să meargă numai pe străduţe şi să se strecoare pe lângă ziduri.

Erau pe punctul de a ajunge la picioarele turnului, când Coralie ţipă speriată. Ieşind de pe o stradă, un Ork începu să-i urmărească, învârtind măciuca deasupra capului.

– Oh, nu! gemu Ambre.

– Nu credeţi că toate acestea ne sunt oarecum cunoscute? exclamă Gontrand cu un suspin.

Tocmai îşi amintise de episodul din pădurea din Troïl, când nimeriseră într-o ambuscadă pusă la cale de Orki.

– De fapt, replică Thomas, o să vedeţi ce n-aţi mai văzut!

Scoase din teacă cuţitul de vânătoare împrumutat de la tatăl lui Agathe şi făcu un salt înainte. Apoi se năpusti spre Orkul care nu se aştepta să fie atacat. Creatura monstruoasă abia avu timp să ridice arma asupra lui: se prăbuşi la pământ, târât de propriul avânt. Thomas, lovit la umăr şi la picior, urlă de groază. Lacrimi de durere i se iveau sub pleoape, dar găsi forţa de a lovi Orkul de mai multe ori, înainte de a leşina. Sub el, Orkul se zbătu câteva clipe, se încordă, apoi încetă să mai mişte.

– Thomas!

Agathe alergă spre prietenul ei. Restul trupei o urmă. Mai întâi se asigurară că Orkul era pe lumea cealaltă, apoi se ocupară de Thomas, care zăcea fără cunoştinţă, ameţit de lovitura de măciucă a monstrului. Observând încurcătura şi neîndemânarea tovarăşilor săi, Toti se grăbi să aşeze rănitul pe o parte, într-o poziţie în care nu risca să se sufoce.

– Ştii să dai primul ajutor? întrebă Agathe, aruncând spre băiat o privire plină de speranţă.

– Eu îi îngrijesc pe tovarăşii fratelui meu când sunt răniţi, răspunse Toti, înroşindu-se uşor.

– În cazul ăsta, dacă vrei, propuse Agathe, rămâi cu mine să avem grijă de Thomas şi să mă ajuţi să-l duc la adăpost, într-una dintre casele pustii. Prieteni, plecaţi la turn. Este la doi paşi!

Ceilalţi, Romaric, Coralie, Ambre, Gontrand şi Bertram, se întrebară dacă îi pot lăsa acolo, dar, după un timp de gândire, recunoscură că Agathe avea dreptate. Trebuia să ducă acţiunea până la capăt. Dacă nu o făcea, toate eforturile de până atunci erau zadarnice.

– Succes, Agathe, spuse Ambre şi o îmbrăţişă.

– Salvează-l pe Guillemot şi pentru mine! răspunse fata, emoţionată. Şi apoi, adăugă ea cu voce joasă, dacă vrei, ai grijă de Gontrand...

Ambre o privi pe Agathe cu surprindere, apoi schiţă un zâmbet care însemna că înţelesese bine mesajul. Împotriva a ceea ce credeau băieţii, existau secrete pe care fetele nu le trădau...

Merse în fruntea grupului compus acum din şase persoane. Câteva minute mai târziu, pătrunseră în turn printr-o uşiţă secretă, întredeschisă.

31

ÎN CARE SE VORBEȘTE DIN NOU DESPRE CAVALERI

Vacarmul bătăliei nu le scăpase Cavalerilor prizonieri în subsolurile Yénibohorului. Se cățărară unul pe spinarea celuilalt, încercând să vadă ce se petrece, privind prin gurile de aerisire ce dădeau spre stradă.

– Nu se vede nimic, spuse Ambor, pe care Comandorul îl ridicase pe umeri.

– Zgomotul pare să vină dinspre intrarea în oraș, adăugă Qadehar, de pe umerii lui Urien, în celula vecină. După părerea mea, continuă el cu o urmă de speranță în glas, sunt întăririle pe care Gérald și Yorwan le-au adus din Ys!

Exclamații de bucurie străbătură de la un capăt la altul culoarul care separa cele două rânduri de celule.

– Dacă Maestrul Qadehar spune adevărul, anunță Comandorul cu vocea lui puternică, trebuie să fim

pregătiţi: tovarăşii noştri ne vor căuta şi ne vor elibera!

Recomandarea şefului Confreriei era de prisos: Cavalerii, nerăbdători, erau cu toţii în picioare şi îşi aşteptau plini de speranţă salvatorii.

O hărmălaie însoţită de strigăte înăbuşite se auzi curând de lângă sala unde stăteau paznicii. Cavalerii, care se aşteptau să vadă alţii de-ai lor, aduşi din Ys de către Gérald, rămaseră uimiţi când descoperiră, venind pe un coridor, oameni îmbrăcaţi într-o ciudată armură violet şi cu coifuri împodobite cu cranii de animale. Mirarea lor ajunse la culme când aceşti oameni, deschizând uşile cu gratii ale celulelor cu ajutorul cheilor smulse de la paznici, li se adresară în limba din Lumea Incertă...

– Câţi sunteţi? întrebă unul dintre eliberatori.

– O sută douăzeci, răspunse Comandorul, prezentându-se, o sută douăzeci de Cavaleri, dintre care patruzeci sunt uşor răniţi.

– Dacă pot ţine o armă în mână, chiar şi răniţii vor fi bineveniţi, afirmă Vânătorul. Trebuie să-i ajute pe nefericiţii care se luptă la intrarea în oraş. Orkii sunt pe cale să-i nimicească!

– Nefericiţi? se miră Bertolen.

– Briganzi şi ţărani veniţi din toate colţurile Lumii Incerte! Oameni obişnuiţi să secere mai degrabă grâu decât capete, obişnuiţi să fure decât să înfrunte monştri sângeroşi!

– Aţi înţeles? urlă Comandorul către oamenii lui. O să-i lăsăm pe bieţii oameni să fie ucişi, oameni care au avut curajul să vină în ajutorul locuitorilor unei lumi străine?

– Nu! strigară Cavalerii într-un glas.

– Unde putem găsi arme? întrebă Comandorul, întorcându-se spre Vânător.

– În sala gărzilor sunt săbii ale Orkilor şi topoare de război.

– Cred, spuse Ambor cu un zâmbet larg, cred că asta o să rezolve lucrurile...

În acest timp, aproape de intrare, prinşi între poartă şi Fluviul Adânc, oamenii din Est şi briganzii aveau pierderi grele. Pe feţele luptătorilor care parau loviturile, ripostând fără să mai spere, se citea disperarea.

În schimb, Orkii grohăiau satisfăcuţi, văzând rărindu-se rândurile Armatei Colinelor. Sperau că, în scurt timp, aveau să spulbere această armată nepricepută. Dar, dintr-odată, la auzul unei cavalcade, Orkii cei mai apropiaţi de oraş se întoarseră. Ochii lor mici se holbară de groază: ieşind de pe o stradă care ducea la închisoare, o întreagă companie de Cavaleri, fluturând săbii tăioase şi topoare ascuţite, se pregăteau să se arunce asupra lor.

– Suntem salvaţi! urlă Arcaşul.

– Cavalerii din Ys! Sunt Cavalerii din Ys! strigă Lutierul.

Încurajaţi de sosirea acestor întăriri neaşteptate, briganzii şi ţăranii porniră la luptă cu forţe noi.

Aruncându-se cu arma ridicată chiar în mijlocul Orkilor înmărmuriţi, Cavalerii dădură frâu liber furiei, aţâţate de umilinţa îndurată în timpul prizonieratului. Înfruntarea luă o nouă turnură şi Orkii începură să dea înapoi pas cu pas...

Urien şi Qadehar, care purtau cu ei armura zdrobită a lui Valentin, ieşiră ultimii din clădirea care adăpostea închisoarea oraşului. Uriaşul îşi imploră tovarăşul să mărească pasul; Cavalerii erau departe şi, după strigătele pe care le auzeau, primii dintre ei se luptau cu Orkii. Dar Vrăjitorul privea în altă parte. Spre turnul înnegurat care se înalţa în centrul oraşului.

– Să-i lăsăm, sunt destui! Noi avem ceva mai bun de făcut.

– Ceva mai bun de făcut decât să ne luptăm? protestă Urien. Dar, Qadehar...

– Ascultă-mă, Urien! interveni sec Vrăjitorul. Nu crezi că ai făcut destule greşeli asemănătoare?

Colosul privi în pământ, cu un aer trist. Amintirea nesăbuinţei lui care provocase moartea lui Valentin îl rănea dureros. Umerii i se lăsară şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Iartă-mă, Qadehar, se scuză Urien, cu voce abia auzită. Nu sunt decât un biet nebun.

– Regretele nu folosesc la nimic. Trebuie să ne ducem la turn! Sunt sigur că Guillemot este închis acolo.

Fără un cuvânt, Qadehar făcu un salt înainte şi se îndreptă spre construcţia neliniştitoare, trăgându-l după el pe Seniorul din Troïl.

– Care e planul? îşi întrebă Kyle prietenii, imediat ce ajunseră în turn.

– Îl căutăm pe Guillemot şi îl scoatem de aici! răspunse Bertram.

– Chiar aşa, aprobă Gontrand.

Camera în care se aflau semăna cu o bucătărie. Se pare că o luaseră pe intrarea de serviciu! Din fericire, era goală, poate se plecase în grabă de acolo, aşa cum se putea presupune după scaunele răsturnate şi după uşa care încă se mişca. În partea opusă, se deschidea un culoar spre o scară în spirală, care ducea spre subsol şi spre etaj.

În momentul când se pregăteau să urce, zgomotul unor paşi îi făcu să dea înapoi.

– Vine cineva! exclamă Coralie încet.

– Trebuie să ne ascundem! spuse Romaric.

– Unde? întrebă disperată prietena lui, privind în jur.

– Acolo! În dulap! propuse Kyle.

Înaintară grăbiţi spre un dulap imens, lung cât un perete, şi se îngrămădiră înăuntru. Din fericire, dulapul era complet gol. Avură grijă să lase uşa întredeschisă.

Vreo cincizeci de Orki pătrunseră în fugă în bucătărie. Mai înspăimântători decât toţi cei pe care îi văzuseră până atunci, erau conduşi de un uriaş în armură neagră, cu ochii strălucitori de furie. Trei preoţi, cu capetele rase, îmbrăcaţi în inconfundabilele lor tunici albe, îi urmau.

Cei refugiaţi în dulap nu-şi putură reprima un frison de groază.

– Thunku! murmură Coralie.

– Şt! făcu Ambre, fulgerând-o cu privirea.

Orkii şi şeful lor, care nu era altul decât Comandantul Thunku, ieşiră din turn. Preoţii închiseră cu grijă poarta principală, făcând repede o vrajă ca s-o blocheze, apoi se îndepărtară în linişte.

Tinerii, cu inima bătând să le spargă pieptul, aşteptară un timp până să îndrăznească să-şi părăsească ascunzătoarea.

– Pe toţi dracii! Ce înseamnă asta? se miră Urien descoperind perdeaua de flăcări negre ce îngreuna accesul în turn.

– O barieră magică, pusă de preoţi, îi explică Maestrul Qadehar, cercetând cu atenţie vraja. O barieră solidă, pe care n-o să reuşesc s-o distrug singur!

Îşi strânse pumnii de furie.

– Mare prostie! clocoti Vrăjitorul. Guillemot este aici, la câţiva paşi, iar eu sunt neputincios! Eu, cel mai bun Vrăjitor din Guildă! Este ridicol...

– Chiar aşa, mereu gata să se laude, nu-i aşa?

Qadehar se întoarse. Gérald se afla în faţa lui. Un grup ciudat îl însoţea.

– Nu te îngrijora, continuă Gérald, în timp ce Qadehar se grăbea emoţionat spre el. Nu eşti singur. Îţi promit că o să-l scoatem de acolo pe Ucenicul tău.

Smulgându-se din îmbrăţişarea Vrăjitorului, Gérald făcu prezentările:

– Alături de Yorwan şi de Qadwan, iată-i pe Tofann şi pe războinicii stepelor. Fără aceşti oameni curajoşi, am fi fost cu toţii morţi până acum!

Privirea lui Urien se lumină descoperindu-i pe mândrii războinici.

– Şi iată-i pe Kor Hosik, trimis de Kor Mehtar, regele Korriganilor din Ys, şi pe marii magicieni ai Micului Popor, continuă Gérald care se străduia să facă prezentările aşa cum se cuvenea.

– *Sunt profund onorat,*

Să fiu prezentat

Unor magicieni reputaţi!

Şi atât de respectaţi..., spuse Qadehar în korrigani cu o înclinare respectuoasă a bustului, ceea ce provocă murmure de mulţumire printre Korrigani.

– În spatele nostru, înarmaţi cu puşti, modeşti şi discreţi, sunt Oamenii Nisipurilor. În ceea ce o priveşte pe tânăra femeie, care se ascunde după Yorwan, ea este cea ca e comandă armata noastră şi care, în primul rând, conduce Societatea Urşilor despre care o să-ţi vorbesc mai târziu...

Kushumaï făcu un pas înainte şi îl privi pe Qadehar. Ochii verzi se întâlniră cu cei cenuşii. Primii, strălucitori de emoţie, ceilalţi, holbaţi de surpriză.

– Tu? exclamă Vrăjitorul, consternat.

– Bună ziua, Azhdar, sau Qadehar, pentru că acesta este adevăratul tău nume, se pare. Sunt fericită să te revăd. E atât de mult de când...

32

LA PICIOARELE ZIDULUI

– Vă... vă cunoaşteţi? întrebă Yorwan vizibil uimit.

Nu era singurul. Gérald şi Qadwan făcură ochii mari.

– Hm... da, bâigui Qadehar, înroşindu-se uşor şi potrivindu-şi armura. Ne-am întâlnit, acum mulţi ani, într-o tavernă din Ferghânâ...

– Eşti roşu ca racul, pe cuvânt! exclamă Gérald. Este pentru prima oară când te văd în starea asta!

– Trebuie să fie din cauza căldurii, glumi Qadwan, cu un aer răutăcios.

– Aşadar, te numeşti Azhdar? întrebă Urien.

– Azhdar este numele pe care prietenul nostru îl foloseşte când călătoreşte în Lumea Incertă, răspunse Gérald. Pentru a putea face cercetări în cea mai mare discreţie...

– Şi pentru a duce o viaţă dublă, îl tachină încă o dată Qadwan.

– Oh, vă rog, interveni Qadehar, sâcâit. Am avut ocazia să petrecem câteva zile împreună, asta e tot!

– Câteva zile şi câteva nopţi, pentru a fi mai exacţi, interveni Kushumaï, pe care încurcătura Vrăjitorului părea că o amuză.

– Eram tineri... Întâlnirea a fost acum... cincisprezece ani!

– Paisprezece ani, rectifică tânăra femeie. Azhdar, de ce încerci să te justifici? Trecutul aparţine trecutului, şi-atât. Astăzi, eu sunt Kushumaï, Femeia-Vânător, Vrăjitoare în exil în Violetul Irtych, şeful Societăţii Urşilor şi al armatei care este pe cale să cucerească acest oraş. Tu eşti Qadehar, Vrăjitor al Guildei. Dacă ne-am întâlnit din nou, nu am făcut-o pentru a evoca întâlnirea noastră din trecut, ci pentru a salva un copil din Ys! Şi pentru a pune capăt uneltirilor preoţilor şi terorii pe care au instaurat-o în această lume.

Qadehar o privi pe Kushumaï. Îşi aminti de tânăra fată îndrăzneaţă, care dansa pe mesele tavernei şi de care se îndrăgostise nebuneşte, pe vremea când era tânăr Vrăjitor. O întâlnise în timpul unei misiuni pe care o îndeplinea pentru Guildă, în Lumea Incertă. Tânăra fată devenise o femeie superbă, impresionant de sigură şi de îndrăzneaţă.

Qadehar făcu un efort ca să-şi revină.

– Ai dreptate, aşa este, răspunse el. Să revenim la bariera de flăcări: cum o distrugem?

Yorwan arătă cu un gest al mâinii spre grupul de preoţi rămaşi neclintiţi în vârful turnului, confirmând

faptul că magia din Bohor lucra în continuare împotriva lor.

– O să acţionăm aşa cum am făcut şi când am intrat în oraş! răspunse Qadehar.

Oamenii Nisipurilor se instalaseră pe poziţii la temelia turnului, îşi scoseseră armele şi începuseră să pună la pământ, sistematic, oamenii în alb.

În acest timp, Korriganii trasaseră un cerc în praf, iar războinicii stepelor se pregătiseră să sară prin spărtura pe care magia roşie o făcuse destul de repede...

În aceeaşi clipă, în laboratorul ei, Umbra exulta. În cele din urmă, protecţiile din jurul lui Guillemot începeau să cedeze! Vrăjile ţesute cu o răbdare infinită, inspirate din *Cartea Stelelor,* învinseseră Grafemele de care Ucenicul Vrăjitor era înconjurat...

Umbra închise din nou cartea de farmece. Târând umbrele după ea, se îndreptă spre scara pe care o coborî repede, până la etajul unde Guillemot era închis. Deschise uşa: toate barierele ridicate între ei erau distruse şi băiatul zăcea pe pământ, în locul unde oul stelar era spart.

– În fine... în fine, pun mâna pe putere... împlinesc Marea Operă...

Umbra se apropie de Guillemot, care mişcă uşor.

– Te trezeşti... Cu atât mai bine, băiatul meu... Asta o să mă scutească s-o fac... prea brutal...

– Gra... Grafemele? bâlbâi Guillemot, cu voce spartă.

– Dispărute... au zburat... distruse... Ţi-am spus... că vei sfârşi prin a fi al meu...

Ucenicul Vrăjitor încercă să se ridice, să se opună adversarului. Dar era mult prea slăbit şi căzu pe dalele de piatră ale celulei. Umbra îl prinse. Guillemot simţi un fior îngheţat invadându-i tot corpul.

– Te duc... spre destinul tău... Spre destinul nostru...

Guillemot îşi dădu seama că Umbra îl lua cu ea, îl târa afară din cameră. Îşi adună puţinele forţe care îi rămăseseră şi scoase un urlet de protest, un urlet disperat.

În sfârşit, tinerii se hotărâseră să părăsească locul unde stătuseră ascunşi şi porniră spre scări. Pe moment, şovăiră: să urce sau să coboare?

– Propun să coborâm, spuse Bertram. Guillemot a fost luat prizonier, deci se găseşte într-o celulă. Or, toată lumea ştie că celulele sunt la subsol.

Nimeni nu găsi nimic de replicat argumentului tânărului Vrăjitor.

Romaric se înarmă cu o torţă care ardea pe un zid şi o luă înainte. Se adâncirăîn măruntaiele turnului.

– Coralie, ce tot faci? se nelinişti Ambre. Ceilalţi au plecat!

– Bine, vin, dacă nu arde, spuse ea încheindu-şi calmă şireturile.

În acelaşi moment, auziră un urlet.

– Ai auzit?

– S-ar zice că e vocea lui Guillemot!

Ambre şi Coralie încremeniră, încercând să audă mai bine. Nu se mai auzeau decât pocnete seci, regulate. Zgomotul puştilor care trăgeau afară.

– Sunt sigură că era Guillemot! repetă Ambre. Să mergem!

– Ambre, aşteaptă! Trebuie să-i prevenim pe ceilalţi.

Dar curajoasa fată pornise deja spre scară, în sus, spre etaj.

– Mereu acelaşi lucru, mormăi Coralie mergând după ea.

Trecură prin faţa primei camere, care era goală, urcară în continuare şi ajunseră, în sfârşit, într-o cameră mare, plină de instrumente necesare vrăjitoriei.

Ambre, nemişcată, arătă cu degetul, tremurând, ceva din mijlocul camerei.

– Acolo... uite! Este Guillemot şi...

– Umbra!

Văzându-i, Coralie scoase un ţipăt.

Guillemot era lungit pe o masă masivă, alături de o carte groasă, cu coperta înstelată; părea să mişte uşor. În faţa mesei se afla o siluetă înconjurată de umbre. În mişcarea pe care o făcuse ca să se întoarcă spre intruşi, fâşiile de întuneric se destrămară şi alunecară pe pământ într-un mod înspăimântător. Străpungând valul de întuneric, ochii săi ardeau ca o văpaie.

– Zău că e emoţionant... Aceste tinere trebuie să fie prietenele tale, băiatul meu... E bine... foarte bine... Orice spectacol, în cele din urmă... are nevoie de spectatori... Orice moment istoric cere martori...

Umbra vorbise cu glas mângâietor, aproape blând, dar şuşotelile înşelătoare făcuseră să îngheţe sângele celor două surori. Îngrozite, incapabile să bată în retragere, simţiră cum li se înmoaie picioarele şi cum inima li se topeşte. Umbra râmji.

– Durează prea mult, prea mult, se plânse Qadehar, debarasându-se de armură.

– Răbdare, prietene, îi răspunse Gérald. Oamenii Nisipurilor acţionează cât pot de repede!

În acelaşi moment, ca şi cum i-ar fi confirmat spusele, doi preoţi căzură de pe turn. Considerând numărul de apărători destul de mic, magii Korrigani îşi începură vraja. Dintr-odată, aceasta izbucni din cerc şi luă cu asalt perdeaua de flăcări roşii şi negre. Uimiţi, ultimii preoţi se prăbuşiră, ca trăsniţi.

– În sfârşit! exclamă Qadehar.

Războinicii stepelor se pregătiră să ia cu asalt turnul, când un Vânător, cu răsuflarea tăiată, apăru de pe o străduţă.

– Avem probleme la intrare! Thunku a venit cu întăriri, şi Cavalerii nu mai fac faţă. Avem nevoie de ajutorul războinicilor din Nord. Fără să mai punem la socoteală că preoţii şi-au revenit. De pe metereze, trimit vrăji care ne paralizează oamenii!

Kushumaï evaluă rapid situaţia. Dacă Armata Colinelor ceda în faţa Orkilor, nu mai aveau timp să încercuiască turnul. Se hotărî:

– Tofann şi războinicii lui te vor însoţi, ca şi Oamenii Nisipurilor şi Korriganii, dacă sunt de acord. Aici, eu am nevoie de altcineva. Sper că forţa unora, abilitatea şi puterile celorlalţi vor fi de ajuns să facă balanţa să se încline în favoarea noastră.

Tofann aprobă, la fel ca şi Kor Hosik, care îi reprezenta pe Korrigani. Oamenii Nisipurilor se mulţumiră să aprobe cu un simplu semn din cap. Apoi plecară toţi în fugă, pe urmele Vânătorului.

În acea clipă, Urien făcu un pas înainte.

– Kushumaï, Qadehar, vă cer să-mi oferiţi onoarea de a-i însoţi pe aceşti viteji şi să le vin în ajutor tovarăşilor mei. Daţi-mi ocazia să-mi răscumpăr greşeala. Lăsaţi-mă să mă alătur lor!

– Du-te, bătrâne Cavaler, acceptă tânăra femeie, după un moment de ezitare. Eşti făcut pentru război, pentru lupta dreaptă, cea care se dă corp la corp, cu lovituri de sabie! Cine ştie ce ne aşteaptă în acest turn, ce vrăjitorii, pe care nu le-ai înţelege? Du-te!

Urien de Troïl o privi recunoscător şi se grăbi să ajungă pe câmpul de luptă.

– Iată că acum dăm cu capul în zid, spuse ea solemn, dacă-mi pot permite să glumesc pentru ultima oară!

– Eh! De obicei, se zice că zidarul se cunoaşte după tăria zidului, spuse Gérald oferindu-i un zâmbet

convenţional. Dar în donjon se va cunoaşte cu adevărat Vrăjitorul!

Qadehar, Gérald, Qadwan, Kushumaï şi Seniorul Sha se îndreptară cu pas hotărât spre poarta principală a turnului.

33

NEPUTINCIOȘI!

Așa cum se așteptau Vrăjitorii, poarta principală era închisă și ferecată de o vrajă. Qadehar își încercă norocul pe o intrare de serviciu, pe care o zări ceva mai departe.

– La fel, anunță el întorcându-se.

– Cu atât mai rău, o să încercăm s-o deschidem pe aceasta, spuse Yorwan.

Își uniră puterile în jurul lui *Elhaz,* Grafemul care deblochează. Poarta ceda mai ușor decât s-ar fi crezut.

– Ne descurcăm toți cinci! glumi Gérald.

– Mai exact, cred că preoții care au făcut vraja erau grăbiți, răspunse Kushumaï. Să mergem...

În același moment, auziră strigăte în spatele lor: mai mulți preoți veneau în fugă spre turn.

– De unde au mai răsărit și ăștia? mormăi Qadehar.

– De pe metereze, fără nici o îndoială, răspunse Kushumaï. Se grăbesc să-și ajute colegii!

– Dați-i drumu', spuse dintr-odată Seniorul Sha. Răscoliți turnul! Încerc să-i reții.

– Eşti sigur?

– Da. Plecaţi.

Seniorul Sha luă o postură înspăimântătoare şi îi primi pe preoţi cu Grafeme *Thursaz* foarte puternice. Atacatorii urlară de furie, dar fură nevoiţi să se oprească, pentru a construi o vrajă de apărare.

– Plecaţi! repetă Vrăjitorul.

Fără să mai aştepte, Qadehar, Kushumaï, Gérald şi Qadwan pătrunseră în clădire.

În vârful turnului, în camera din piatră cenuşie, plină de mobile şi de instrumente ciudate, Ambre îşi reveni cea dintâi. Odată trecută clipa de groază, înghiţi câteva guri de aer, apoi, fără să-şi dea seama de forţa neobişnuită care o mâna, înaintă spre masa pe care zăcea Guillemot.

– Stai pe loc... Am vorbit de spectacol... Şi nici tu, nici prietena ta... nu faceţi parte dintre actori... Sunteţi simpli spectatori... Am spus simpli spectatori... Următorul care încearcă să se apropie... care îmi deranjează ritualul... va fi transformat în broască râioasă...

Şoaptele cavernoase ale Umbrei răsunară autoritar. Guillemot depindea de el... Fata se opri. Sentimentul de neputinţă şi de profundă nedreptate îi umplu ochii de lacrimi.

În spatele ei, Coralie simţea acelaşi lucru.

Se retraseră, pas cu pas, până la primele trepte ale scării. Erau atât de fascinate de cele văzute, încât nici o clipă nu le trecu prin cap să fugă.

Dintr-odată, Umbra renunţă să le mai acorde vreo atenţie, ca şi cum n-ar fi existat niciodată, şi se concentră din nou asupra ritualului pe care se pregătea să-l ducă la capăt. Ambre şi Coralie se străduiră să-şi recapete calmul şi să-şi potolească tremurul de teamă care le străbătea.

– Priveşte, Ambre! Ce vrea Umbra să-i facă lui Guillemot?

Umbra deschidea *Cartea Stelelor* şi încerca să-şi învioreze prizonierul.

– Se pare că-l consideră pe Guillemot prea slăbit pentru ritualul lui.

– Nu crezi că am putea să ne apropiem fără să bage de seamă?

Dintr-odată, Umbra îşi întoarse spre ele ochii de jar. Fetele se ghemuiră lângă uşă.

– Linişte... linişte, copii blestemaţi... Mă împiedicaţi... să mă concentrez...

– Cu atât mai bine! comentă Ambre printre dinţi.

Tăcură. Fără a mai sta pe gânduri, puseră în practică ideea lui Coralie şi înaintară foarte încet în direcţia lui Guillemot.

– Credeţi că sunt... imbecil... începu Umbra să mormăie. Poate, e cineva... care vrea cu orice preţ... să se transforme în broască râioasă...

Fetele se opriră, la câțiva pași de ușă, conștiente că merseseră prea departe.

– Și dacă ne întâlnim cu Umbra? îl întrebă Bertram pe Romaric, care înainta prudent, ținând torța în față.

– Îi cădem în spate și o tragem de urechi! îl ironiză Gontrand.

– Ți-e frică? se miră Kyle. Totuși, tu ești cel care a propus s-o luăm spre subsol.

Bertram mormăi ceva de neînțeles și tăcu.

Scara continua să coboare, la nesfârșit. Pereții musteau de umezeală. Prin colțuri, păianjeni enormi stăteau nemișcați în mijlocul pânzelor lor.

– Brr! făcu Gontrand. Ăștia se hrănesc cu șobolani! E ciudat că n-am auzit-o încă urlând pe Coralie! Coralie?

Nimeni nu-i răspunse. Neliniștit, Gontrand făcu o scurtă oprire.

– Cine a văzut-o pe Coralie ultima oară?

Nu primi ca răspuns decât o liniște stânjenită. Fiecare fusese preocupat doar de el, tot timpul cât coborâseră, cu atât mai mult cu cât treptele erau alunecoase, iar teama unei întâlniri neplăcute era prea puternică. Romaric îi dădu torța lui Bertram, care încheia șirul. Nu erau decât ei patru.

– Ambre? Coralie? strigă încă o dată Gontrand.

– Poate ceva le-a făcut să întârzie, sugeră Kyle.

– Sau, mai degrabă, li s-a întâmplat ceva, îl corectă Gontrand, pe un ton lugubru.

– Să urcăm! spuse Romaric, preluând conducerea grupului.

Preocupată de ritualul ei, Umbra luă de pe o etajeră o fiolă conţinând un lichid gros şi închis la culoare. O deschise şi strecură o picătură între buzele lui Guillemot, palid ca un mort.

– Bea... prinde puteri... am nevoie de un băiat viu pentru ritual... nu de un cadavru...

Guillemot tuşi şi scuipă puţin lichid. Dintr-odată, simţi, ca pe o lovitură de bici, viaţa care îi invada trupul. Regăsi suficientă forţă pentru a reuşi să se aşeze cumva pe marginea mesei de lemn.

– Bine... Foarte bine, băiatul meu... Putem trece... la lucruri serioase...

Dintr-odată, se auzi zgomot de paşi. Umbra aruncă o privire îngrozitoare spre cele două fete. Ele îl priviră şi ridicară mâinile în semn că nu erau vinovate de nimic...

În prag apăru o siluetă, urmată curând de alte două. Umbra scoase un strigăt de furie. Qadehar, Gérald şi Kushumaï se pregăteau să pătrundă în laborator. Mai jos, pe scări, Qadwan tuşea şi îşi recăpăta suflul.

Umbra făcu un gest larg în direcţia intrării şi strigă câteva cuvinte, cu voce guturală...

– Maestrul Qadehar! exclamă Coralie.

Ambre, mirată, fără vlagă, o privi pe Kushumaï, femeia care nu înceta să apară în visele sale! Ochi

verzi, păr deschis, craniul de urs de pe coif... Era chiar ea? Ce însemna asta? Tânăra femeie o privi la fel, cu un surâs enigmatic pe buze.

– Voi? exclamă Qadehar, descoperind fetele lipite de perete, la câțiva pași de ei.

– Ce faceți voi aici? Unde sunt ceilalți? se miră la rândul lui Gérald.

– Au văzut lumină și au intrat, răspunse Kushumaï în locul lor, ridicând din umeri. Nu credeți că putem pune aceste întrebări mai târziu?

Ca și cum ar fi încuviințat, Qadehar se grăbi spre masa din mijlocul camerei, pe care se aflau Guillemot și *Cartea Stelelor.* Nu merse prea departe: se lovi de un perete de energie pe care Umbra îl ridicase chiar în fața ușii. Un perete transparent ca sticla, dar solid ca oțelul.

Ambre și Coralie alergară spre bariera invizibilă și se ciocniră de ea. Erau prizoniere! Separate de Vrăjitor prin magia Umbrei! Degetele lui Qadehar se aflau la doar câțiva centimetri de ale lor, dar erau mai inaccesibile decât dacă ar fi fost la câțiva kilometri...

Vrăjitorii și Vrăjitoarea se apropiară unul de altul.

– Îndepărtați-vă de acest perete! le porunci Qadehar fetelor.

Se supuseră imediat.

În acest timp, indiferentă la manevrele vrăjitorilor, Umbra reluă ritualul care ar fi trebuit, datorită puterilor lui Guillemot, să înfrângă opoziția *Cărții Stelelor* și să-i permită să-i descopere toate tainele...

Kushumaï, Qadehar şi Gérald încercară mai multe vrăji împotriva barierei. Toate dădură greş, în mod lamentabil.

– Este de necrezut, recunoscu Gérald. Cel mai slab *Galdr* pe care l-am lansat împotriva acestui perete ar fi fost suficient pentru a deschide toate porţile de la Gifdu!

– Puterea Umbrei este fenomenală, şuieră Qadehar. N-am mai întâlnit niciodată o vrajă ca asta!

– După părerea mea... spuse Qadwan cu voce extenuată, construcţia acestui perete de protecţie... i-a luat multă vreme chiar şi Umbrei. Trebuie să fi fost mai de demult acolo şi ea doar l-a activat când am ajuns noi...

Bătrânul Vrăjitor, încă epuizat de eforturile pe care le făcuse pentru a urca treptele până în vârful turnului, se rezemă cu spatele de un perete. Deşi explicaţiile lui nu schimbară situaţia, îi încurajară totuşi pe tovarăşii lui, care, astfel, înţeleseră mai bine eşecurile repetate ale încercărilor lor. O vrajă ţesută îndelung, puternică, nu se rupe atât de uşor!

– Şi dacă am încerca să fabricăm *Sigiliul lui Lindorm?* propuse Gérald.

– Vraja Dragonului? exclamă Qadwan. Eşti nebun? Nu suntem siguri că va reuşi să distrugă peretele! Dacă ne scapă de sub control, nu va fi bine!

– Qadwan are dreptate, confirmă Qadehar. *Lindorm* este puternic, dar periculos, şi ne cere tot

atât de multă energie ca să-l creăm, cât să-l controlăm. Trebuie să găsim altceva.

– După părerea voastră, întrebă brusc Kushumaï, peretele este la fel de rezistent din interior, ca şi din exterior?

– Posibilitatea e destul de mică. Un asemenea perete este ridicat întotdeauna ca să reziste agresiunilor din afară. Dar asta nu ne foloseşte prea mult; noi suntem de cealaltă parte a protecţiei!

– Am o idee, murmură Kushumaï.

Se apropie de bariera invizibilă şi îi făcu un semn lui Ambre.

34

GEMENELE

– Ambre? Apropie-te...

Fata ezită, apoi se apropie de Kushumaï.

– Cine sunteţi? Tot mai visez?

– Nu, eşti complet trează, şi nu e vorba despre un vis. Îţi promit că îţi voi răspunde curând la toate întrebările. Dar timpul trece! Vrei să mă ajuţi să-l salvăm pe prietenul tău?

Arătă spre Guillemot, pe masă.

Ambre se întoarse: Ucenicul Vrăjitor era cuprins de fiori şi tresărea la fiecare cuvânt pe care Umbra îl pronunţa. Ochii fetei se umplură din nou de lacrimi, imaginându-şi ce îndura el.

– Marele Preot al lui Bohor stoarce din el forţa de care are nevoie ca să învingă opoziţia cărţii de farmece, continuă Kushumaï, calmă.

– Şi... şi atunci? întrebă fata cu voce tremurătoare.

– Prietenul tău o să moară. Doar tu poţi să-l ajuţi...

– Cum? Spune-mi, te rog!

– Lăsându-mă să acţionez. Şi abandonându-te voinţei mele, micuţă Hamingja! Dar te previn, poate fi dureros.

– Nu contează, spuse Ambre, înghiţindu-şi lacrimile. Sunt gata de orice, numai să trăiască Guillemot.

– Mă aşteptam la asta. Eşti curajoasă, ştiam. Am ştiut-o întotdeauna...

Vrăjitoarea închise ochii şi începu să fredoneze o melopee plină de Grafeme. De partea cealaltă a barierei, Ambre scoase un ţipăt răguşit şi lăsă capul pe spate. Privirea i se pierdu şi păli. Din gât îi ieşi un mormăit. Îşi lipi palmele întinse pe peretele de energie.

La contactul cu mâinile fetei, peretele începu să crape. Pe faţă i se scurgeau picături grele de sudoare. Mormăia neîncetat şi vocea devenea, clipă de clipă, tot mai neomenească.

– Este pentru prima dată când iau parte la un asemenea fenomen! exclamă Gérald.

– Ceva îmi scapă, fu de acord şi Qadwan, care îşi recăpătase forţele. Este limpede că a vrăjit-o pe fată şi a făcut din ea o Hamingja, o creatură supusă voinţei sale. Totuşi, se văd pentru prima oară!

– N-aş fi atât de sigur de asta... interveni Qadehar, gânditor. N-aţi remarcat expresia lui Ambre când a văzut-o pe Kushumaï? S-ar fi zis că a mai întâlnit-o cândva. Din ultima călătorie în Lumea Incertă, Ambre s-a întors cu nişte migrene teribile. Le-am pus pe seama călătoriei, dar...

– Este simptomul cel mai evident al unei vrăji de condiţionare! urmă Qadwan.

– Da, îmi amintesc că în legătură cu ultima şedere a lui Ambre în Lumea Incertă există numeroase lacune, cum ar fi momentele de rătăcire, adăugă Qadehar.

– Pierderi de memorie, o altă caracteristică a acestui fenomen, conchise bătrânul Vrăjitor.

În jurul mâinilor lui Ambre, pe care le ţinea lipite de bariera de energie, crăpăturile apăreau acum mult mai clar. Kushumaï, cu ochii închişi, gâfâia, în timp ce intona cuvinte magice, care o ţineau în legătură cu tânăra fată. Dintr-odată, Ambre se legănă şi căzu în genunchi, fără să înceteze să atingă peretele. Tremura şi părea epuizată.

– Nu, gemu Kushumaï, nu! Încă un efort, micuţo! Suntem aproape!

Coralie o văzu pe sora ei prăvălindu-se spre peretele invizibil. Fără să se gândească, se grăbi şi, pentru a o susţine, se lipi strâns de ea.

– Ambre? Eşti bine? Ce-ţi face?

Dar Ambre era incapabilă să-i răspundă. Tremura îngrozitor, scuturată de frisoane. Coralie încercă s-o tragă de umeri şi s-o întindă pe jos, când se simţi invadată de un fel de arsură. Deschise gura şi strigă de uimire şi de durere. În acelaşi timp, Ambre părea că îşi revine. Peretele începu din nou să se fisureze în jurul mâinilor sale.

– Ce se petrece? se miră Gérald de partea cealaltă a peretelui magic.

– Un fenomen rarisim, dacă nu mă înşel, răspunse Qadehar. Fără să ştie, Coralie tocmai îi transmite puteri surorii sale gemene, care se află la capătul puterilor.

– Poate fi periculos? se nelinişti Qadwan.

– Da, aprobă brutal Qadehar. Dar, orice ar fi, Ambre ar muri dacă sora ei nu i-ar veni în ajutor...

De fapt, Coralie simţea cum viaţa i se scurge din trup şi cum se transmite în cel al lui Ambre. În acelaşi timp, îşi dădea seama că Ambre tremură mai puţin. Se convinse că-i face bine şi că o ajută să îndure mai uşor suferinţa de nesuportat, întipărită pe faţa şi pe trupul ei. Instinctiv, îşi privi braţele. Unde, cu câteva clipe înainte, era o piele moale şi frumos bronzată, nu mai era decât o carne tumefiată, acoperită de plăgi şi de răni respingătoare...

Înnebunită, îşi duse o mână la faţă. Chipul ei de porţelan, care stârnea atâtea pasiuni băieţilor. Ceea ce atinse nu mai avea nimic în comun cu ceea ce ştia. Degetele i se umplură de sângele care picura din carnea vie... Urlă. Nu era posibil! Trebuia să înceteze, înainte să fie complet desfigurată!

Se smulse de lângă sora ei şi, imediat, durerea i se potoli. Dar Ambre începu din nou să tremure, mai tare, şi grohăiturile de animal care ţâşneau dintre buzele ei deveniră tot mai jalnice, ca acelea ale unei fiare rănite.

Auzind văicărelile ei, Coralie începu să plângă încet. Ambre o să moară? Se apropie şi, din nou, îşi apucă sora în braţe şi o strânse din toate puterile, cu

toată afecţiunea şi cu toată iubirea. Ce importanţă mai avea frumuseţea ei dacă Ambre nu mai exista ca s-o vadă?

Qadehar, Gérald şi Qadwan, emoţionaţi, rămaseră tăcuţi şi serioşi. Liniştea era sfâşiată doar de incantaţiile Umbrei care, concentrată asupra infernalului său ritual, chema puterile lui Guillemot să deschidă cartea de farmece, ca şi de cele ale lui Kushumaï, care chemau puterile lui Ambre pentru a distruge peretele de energie.

Dintr-odată, cu un zgomot de sticlă spartă, o bucată întreagă din peretele magic se zdrobi, lăsând liberă intrarea în laborator. În acelaşi moment, Ambre, Coralie şi Kushumaï se prăbuşiră, epuizate şi fără cunoştinţă. Qadehar şi Gérald păşiră dincolo de perete.

– Ocupă-te tu de ele, Gérald! spuse Qadehar.

Apoi dădu ochii cu Umbra.

Aceasta scoase un strigăt de furie când auzi peretele cedând. Era mult prea devreme! Îi văzuse că se împotrivesc protecţiei magice, dar îşi închipuise că e mai rezistentă şi crezuse că are timp să ducă ritualul până la capăt! Îi zădărniciseră toate eforturile... Fie blestemaţi!

Umbra luă *Cartea Stelelor* şi îl înhăţă pe Guillemot, prea slăbit ca să meargă. Lăsa impresia că vrea să fugă.

– Stai! porunci Qadehar. Oricine ai fi, bărbat, femeie sau demon, îţi poruncesc să-mi dai copilul şi cartea de farmece!

– Să vedem... rânji Umbra. Speri să mă învingi... Vrăjitor prăpădit...

Cu un urlet de furie, Qadehar proiectă un *Thursaz* împotriva ei. Umbra opri Grafemul şi îl făcu să dispară într-o cută a mantiei sale uriaşe, la fel de uşor de parcă fi fost vorba de o simplă pietricică. Qadehar elaboră rapid un *Lokk* în jurul Grafemului imobilizării, *Ingwaz;* vraja lui dispăru în acelaşi mod. În spatele lui, Gérald şi Qadwan se priviră rapid.

– Repede! spuse Gérald, abandonând cu părere de rău fetele leşinate. Trebuie să-l ajutăm pe Qadehar! Sunteţi gata pentru *Sigiliul lui Lindorm?*

– Eu sunt gata.

Vocea lui Qadwan tremura...

35

VRAJA DRAGONULUI

În viaţa lui, Qadehar nu înfruntase un adversar atât de puternic. Nu numai că vrăjile pe care le trimitea spre Umbră rămâneau fără efect, dar trebuia să-şi folosească toată ştiinţa pentru a le contracara pe cele lansate de ea.

În ceea ce o privea, Umbra era stânjenită de Guillemot, pe care trebuia să-l susţină.

Văzându-l astfel, ascuns parţial de mantia de umbre, la bunul-plac al teribilului său adversar, Vrăjitorul fu şi mai hotărât. Niciodată nu va renunţa! Nu-şi va abandona încă o dată Ucenicul.

– Lasă băiatul să plece! urlă el. Să rezolvăm lucrurile între noi!

Umbra râmji şi aruncă o vrajă care înroşi obrazul lui Qadehar.

În acest timp, Qadwan şi Gérald pregăteau temuta vrajă a *Sigiliului lui Lindorm.*

Când fiecare terminase în gând vraja complicată, schimbară din nou o privire. Apoi se prinseră de mână. Invocară imediat puterea Dragonului:

– Laukaz, Isaz, Naudhiz, Dahaz, Odala, Raidhu, Mannaz, Mare şi Gheaţă, şi Mână, Lumină a zilei, Pământuri posedate, Carul soarelui luminând Strămoşul, Talisman, Thurses, Skadi, Cavaleri, Vulturi, Nerthus şi Mani, faceţi să crească, vegheaţi şi conduceţi, apăraţi de spirite, eliberaţi locuri de neeliberat, prin care energia în spirală stabileşte legătura cu Puterile! Dispăreţi şi lăsaţi locul Dragonului Pământului, ca să ne scape de Fiinţa de Tenebre! LINDORM!

La început, nu se întâmplă nimic. Apoi, pământul începu să se zguduie în faţa Vrăjitorilor, care aşteptau, cu inimile bătând. Cu un bubuit surd, praful se ridică şi începu să se învârtească, din ce în ce mai repede, până se transformă într-un şarpe care, repede, deveni gigantic. Imediat ce se formă, se lumină puternic din interior, transformându-se într-o coloană de lumină. La unul din capete, apăru o gură monstruoasă, iar deasupra ei se aflau doi ochi de gheaţă. Luptătorii încremeniră. Creatura fantomatică urlă, şi strigătul ei îi împietri pe toţi de groază. Umbra însăşi păli. Dragonul şovăi. Îşi plimbă privirea infernală peste cei doi Vrăjitori care îndrăzniseră să-l cheme şi care erau îngheţaţi de spaimă. Părea furios. Apoi, brusc, se îndreptă spre fereastră şi dispăru...

La intrarea în oraş, bătălia era la fel de încrâncenată. Sosirea războinicilor stepelor restabilise echilibrul dintre forţe, un echilibru ameninţat mai devreme de apariţia neaşteptată şi vijelioasă a Comandantului Thunku, însoţit de vreo cincizeci de Orki, mult mai puternici şi mai bine antrenaţi decât ceilalţi. Oamenii din Est şi briganzii plătiseră un tribut greu înfruntării şi puţini rămaseră în luptă, preferând să-şi îngrijească răniţii, lăsându-i pe aliaţii lor, a căror meserie era războiul, să-şi facă treaba.

Vânătorii din Violetul Irtych, învăţaţi cu şiretlicurile vânătorii, le ţineau în mod onorabil locul în bătălie. Cavalerii făcură cinste reputaţiei lor de luptători extraordinari, iar monştrii care îi înfruntau încasară mai multe lovituri decât dăduseră. Războinicii stepelor se păstrară pentru Orkii de elită ai lui Thunku şi îşi găsiră, în sfârşit, adversari pe măsură. În tot acest timp, îngrămădiţi în casele învecinate, Oamenii Nisipurilor continuau să tragă în preoţi, în timp ce Korriganii se distrau teribil contracarând vrăjile lansate de pe metereze asupra armatei Colinelor.

Doi oameni atrăgeau atenţia, dominând bătălia şi provocând murmure de admiraţie şi invidie tuturor luptătorilor.

Cu sabia lui mare, asemenea unui zeu al Războiului, îmbrăcat în platoşa de piele cu ţinte de metal, înroşită de sânge, Tofann para şi fanda,

eschivând şi spintecând, blocând şi zdrobind, în mijlocul urletelor de furie şi de durere.

Nu departe, ca un titan dezlănţuit, cu un topor gigantic strălucind în soare, Urien de Troïl punea la pământ adversarii, aşa cum un ferăstrău doboară arborii unei păduri. Spumegând de furie, cu ochii holbaţi, cu barba cenuşie năclăită, bătrânul Cavaler îi aducea un ultim omagiu lui Valentin...

Dintr-odată, grohăind uimit, un Ork arătă spre vârful turnului care se înălţa în centrul Yénibohorului. Preţ de o clipă, toţi putură vedea un şarpe de lumină enorm, urcând spre cer, oprindu-se scurt şi scoţând un horcăit dureros, apoi urcând din nou, cu toată viteza, şi năpustindu-se printr-o fereastră.

Dispariţia dragonului dură doar câteva secunde. Când reveni în camera pe care tocmai o părăsise, rămase nemişcat, se cabră, deschise gura şi urlă din nou. Apoi sări pe Umbră, pe care o străbătu din cap până-n picioare.

Umbra scoase un strigăt şi se prăbuşi, iar Guillemot şi cartea de farmece căzură la pământ. Umbra se ridică clătinându-se: era încă vie!

Dragonul păru surprins. Îşi plimbă privirea de gheaţă pe silueta ciudată pe care trebuia să o fi ucis. Nu înţelegea. Fusese trimis pe lume pentru a lua o viaţă. Aceasta i se refuzase. Se întoarse încă o dată spre Vrăjitorii care îl chemaseră. Îl privi pe bătrân şi descoperi frica în ochii lui. El era soluţia. Afară, unde încercase să fugă de noii lui stăpâni, dragonul fusese

rănit de lumina zilei. Neantul era mai odihnitor. Pentru a se întoarce, trebuia mai întâi să-şi îndeplinească, într-un fel sau altul, misiunea încredinţată... Lovi deci ca un fulger şi dispăru imediat într-o jerbă de scântei aurii.

– Qadwan! urlă Gérald.

Neputincios, Vrăjitorul văzu Dragonul Pământului aruncându-se pe vechiul lui prieten. Qadehar i-o luase înainte: se grăbi şi îl prinse pe Qadwan în braţe. Bătrânul nu suferi. Murise pe loc. Plecase cu Dragonul. Faţa lui, destinsă, surâdea. Qadehar puse încet trupul pe piatra rece. Privirile tuturor se îndreptară spre Umbră.

Ea supravieţuise atacului *Sigiliului lui Lindorm.* Era extraordinar. Din câte îşi amintea Vrăjitorul, era pentru prima dată când cineva îi scăpa Dragonului! Dar orice rezistenţă are un preţ, iar Umbra ieşise destul de slăbită din confruntarea neomenească. Se mai clătină o dată. Mantia de umbre care o acoperea şi o ascundea se destrămă. Deghizarea Umbrei se risipi pe pământ, fâşie cu fâşie, alunecând.

Când Umbra se arătă sub adevărata ei înfăţişare, Vrăjitorii scoaseră un strigăt de surpriză...

– Credeţi că aţi învins? I-aţi venit de hac Umbrei, dar pe mine nu m-aţi învins încă!

Drapat în mantia întunecată a Guildei, un bătrân, care nu era nici slăbit, nici cocoşat, îi săgetă pe Vrăjitorii stupefiaţi cu privirea ascuţită a unui om care nu fusese niciodată orb. Rânjetul lui, pe care nu-l

întrerupea nici un acces de tuse, îi scoase pe toţi din moleşeală.

– Charfalaq!

Umbra tocmai lăsase locul Marelui Maestru de la Gifdu.

36

ADEVĂRURI ASCUNSE ÎN MANTIA DE UMBRE

În cele din urmă, Seniorul Sha le venise de hac preoţilor de pe metereze. Nici unul nu trecuse de poarta turnului. Li se împotrivise fără încetare, vrajă contra vrajă, Grafem contra formulă tenebroasă. Îi învinsese unul după altul.

Fără suflu, obosit de eforturile pe care trebuise să le depună, urcă pe scara ce ducea la laborator.

Prima dată zări trupurile neînsufleţite ale lui Kushumaï şi ale celor două fete. Îi zări apoi pe Qadwan, zăcând pe pământ, apoi pe Gérald şi pe Qadehar, care stăteau în faţa unui bătrân ce nu-i era necunoscut.

„Umbra... aşadar, el este?“ se miră Yorwan în sinea lui când se alătură prietenilor lui Vrăjitori.

Gérald îi vorbi lui Charfalaq, cu lacrimi în ochi:

– Dar, Maestre... de ce? De ce?

Bătrânul îl măsură cu dispreţ pe Vrăjitorul informatician.

– Ca să nu fiu ca tine, care nu ai altă ambiţie decât să ştergi calculatoarele de praf!

Mânia împurpură obrajii lui Gérald, dar nu scoase un cuvânt. Umbra sau, mai degrabă, Charfalaq, încerca să-i zăpăcească, să le ia orice speranţă şi să-i aducă la disperare. Nu trebuia să intre în jocul lui.

Marele Mag se întoarse apoi spre Seniorul Sha.

– Ascultă! Yorwan, tinere Vrăjitor strălucit şi promiţător, prea devreme plecat din Gifdu! S-ar zice că ai pierdut bătălia. Dezertarea este una dintre specialităţile tale! Spune-mi, acum, când suntem în clipa mărturisirilor: cine te-a îndemnat să fugi cu *Cartea Stelelor?*

– Un strigăt de ajutor, pe care *Cartea* însăşi mi l-a trimis, răspunse Yorwan care, având ocazia să se justifice pentru totdeauna în faţa tovarăşilor lui, nu luă în seamă insinuările jignitoare ale lui Charfalaq. Presupun că aţi încercat să descifraţi paginile interzise: aţi declanşat, fără să ştiţi, o alarmă magică care i-a avertizat pe oamenii Societăţii Urşilor. Eram de puţină vreme corespondentul în Ys al acestei foarte vechi societăţi. Eu am fost cel căruia i s-a încredinţat sarcina de a pune cartea de farmece la adăpost. Ameninţarea nu era clară, *Cartea* nu a transmis nimic precis. Am ales, totuşi, pentru a nu risca nimic, să mă exilez în colţul cel mai pierdut al Lumii Incerte...

– Ce emoţionant! rânji Charfalaq. Şi eu, care credeam, ca şi acest imbecil de Urien, că ai fugit de căsătoria cu toanta de Alicia!

Gérald îl calmă pe Yorwan, punându-i o mână pe umăr. Nu trebuia să răspundă provocărilor bătrânului ticălos!

Marele Mag îşi încercă norocul cu Qadehar:

– Şi tu, Qadehar, cel mai mare Vrăjitor pe care Guilda l-a avut vreodată în rândurile ei! Atât de onest, atât de drept, atât de cinstit! Dar asta nu ţi-a folosit şi ai fost considerat trădător!

– Tu ai înscenat povestea asta ciudată, mormăi el. Tu ai organizat ambuscada în faţă la Djaghataël! Tu m-ai numit şef al expediţiei, pentru a mă găsi ţap ispăşitor, în cazul în care scăpam. Fii blestemat! I-ai trimis pe toţi Vrăjitorii care mă însoţeau la o moarte sigură!

– Sunt de acord că planul meu a fost bine pus la punct. Îmi lipseau două lucruri: *Cartea Stelelor,* pe care Seniorul Sha mi-a luat-o şi de care nu s-a despărţit niciodată, şi Guillemot, acest puşti faimos, cu mari puteri, despre care se pomenea în cartea de farmece şi pe care l-am căutat atât de multă vreme în Lumea Incertă, unde era scris că se află, când, de fapt, era în Ys, sub ochii mei! Trimiţându-te într-o capcană, Qadehar, în tovărăşia celor mai buni Vrăjitori ai Guildei, îl izolam pe Guillemot. Prevenindu-l printr-o scrisoare anonimă pe Seniorul Sha că un copil, care putea fi al lui, era singur la Gifdu, l-am îndepărtat de cartea de farmece. Astfel, am putut recupera prima piesă a jocului meu. În ceea ce o priveşte pe a doua, deşi mi-a dat ceva bătaie de cap, am reuşit să pun mâna pe ea!

În timp ce vorbea, Charfalaq se apropiase din nou de *Carte* şi de băiat. Prea preocupaţi să-l asculte, Vrăjitorii nu observaseră.

– Dar de ce? repetă Gérald, căruia îi era greu să accepte groaznicul adevăr. De ce? Nu era suficient că erai Maestru al Guildei, unul dintre oamenii cei mai influenţi şi mai respectaţi din Ys?

– Te înşeli, Gérald: sunt singurul personaj important din Ys! se lăudă Charfalaq. Datorită expediţiilor Umbrei – adică ale mele! – care, speriind oamenii, a permis Guildei să obţină prerogative din ce în ce mai importante, în detrimentul Confreriei Cavalerilor. Sunt, de asemenea, adevăratul Maestru al Lumii Incerte peste care domnesc, datorită preoţilor mei...

– O să plăteşti pentru toate acestea! ameninţă Qadehar.

Dar Charfalaq, cu o iuţeală şi cu o putere care, după înfăţişarea lui, nu puteau fi bănuite, puse stăpânire pe *Carte* şi înhăţă băiatul rămas pe jos.

– Dacă te apropii, îl omor! ameninţă el cu voce calmă.

Qadehar se opri imediat.

– Iată cine e înţelept, comentă ironic Marele Mag. De fapt, am nevoie de băiat ca să deschid ultimele pagini ale *Cărţii* şi să descopăr vrăjile care mă vor ajuta să adaptez Grafemele la cerul Lumii Reale. Când lucrul acesta se va îndeplini, magia va pune stăpânire pe întregul multivers şi nimic nu mă va

împiedica să-mi măresc puterea la infinit şi să domnesc ca stăpân absolut peste cele Trei Lumi!

– O să te împiedic eu! urlă încă o dată Qadehar, strângând din pumni.

– Oh, nu, n-o să faci nimic! Doar n-ai vrea să-i fac vreun rău fiului tău?

Un timp, uimirea puse stăpânire pe cei aflaţi în laborator. Nimeni nu-şi credea urechilor...

– Vezi? îl ironiză bătrânul. Nu ştiai! Sau nu voiai să o ştii... Ţţ... ţţ! N-ai avut niciodată curiozitatea să-i cercetezi spiritul? Nu te acuz: şi eu a trebuit să aştept, înainte de a putea să-i scotocesc prin minte, pentru ca Grafemele să se potolească. Totuşi, este limpede că epoca noastră produce taţi nereuşiţi! Ca să începem cu tine, Yorwan, care ocroteşti cu atâta dragoste o carte de farmece, dar care-ţi abandonezi propriul fiu în deşert...

– Minţi! strigă Qadehar.

– Ce vrei să spui, bătrân blestemat? se miră copleşit Yorwan.

– Mai bine întrebaţi-o pe Femeia-Vânător!

Întreţinând conversaţia şi captivând interesul Vrăjitorilor, Charfalaq reuşise să se apropie de o piatră lată, diferită de cele care alcătuiau pardoseala camerei. Era acoperită de semne gravate adânc. În cele din urmă, Qadehar pricepu pericolul. Sări înainte, dar prea târziu. Charfalaq pronunţă câteva cuvinte şi dispăru instantaneu, luându-i cu el pe Guillemot şi *Cartea Stelelor.*

– O vrajă de dislocare! gemu Gérald, înţelegând brusc manevra abilă a Marelui Mag.

– Poate n-are importanţă unde s-a dus, îi încurajă Yorwan.

– Va fi foarte greu să le luăm urma, suspină Qadehar, copleşit.

O linişte apăsătoare, plină de disperare şi de o resemnare neaşteptată se aşternuse în cameră. Totul era terminat, o ştiau: jucaseră şi pierduseră...

În aceeaşi clipă, abia mai respirând, Romaric, Gontrand, Bertram şi Kyle îşi făcură brusc apariţia în laborator.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bertram.

– Guillemot! Unde e Guillemot? strigă Romaric.

Vrăjitorii, distruşi, nu scoaseră nici un cuvânt: o simplă privire de jur împrejur le dezvălui tinerilor întreaga dimensiune a dezastrului.

37

TEMPLUL

Marele Mag se materializă împreună cu Guillemot şi cu *Cartea Stelelor* într-o încăpere mult mai spaţioasă decât cea pe care tocmai o părăsiseră. Pereţii gălbui erau acoperiţi cu tapiserii brodate care evocau viaţa demonului Bohor. Lămpi cu ulei, cu picior, răspândeau o lumină portocalie şi, într-un colţ, pe un gheridon, erau aşezate obiecte de cult. Vraja de dislocare îi condusese până într-un templu al lui Bohor, mai exact, în Yâdigâr. Charfalaq se felicită că avusese ideea de a grava vraja pe o dală din laboratorul lui. Un zâmbet de mulţumire îi flutură pe buze. Se felicită, mai ales, că îl trimisese pe Lomgo, sub identităţi diferite, pe lângă mai-marii Lumii Incerte: consilier al Comandantului Thunku, majordom al Seniorului Sha... Datorită acestuia, putuse, în cele din urmă, să recupereze preţioasa carte de farmece din Djaghataël. Dacă tentativele lui Thunku de a-l răpi pe Guillemot din Ys eşuaseră, una după alta, totuşi, graţie acestui Thunku, băiatul se

afla astăzi în siguranţă în oraşul Yâdigâr! Marele Mag se încruntă o clipă: de altfel, unde dispăruse Lomgo? Nu îl mai văzuse de când aceşti idioţi îndrăzniseră să atace Yénibohorul! Ridică din umeri. De-acum, nimic nu mai avea importanţă, în afară de *Carte* şi de băiatul care avea să-l ajute s-o deschidă. Curând, el va fi stăpânul, stăpânul celor Trei Lumi!

Se opri atât cât să-i dea să bea lui Guillemot câteva înghiţituri de apă vie, apoi îl târî după el afară.

Oraşul era pustiu. Doar câteva grupuri de ostaşi beţi bântuiau pe străzi. În acel moment, armata Orkilor lui Thunku se afla la Yénibohor, ca şi preoţii care oficiau de obicei la templu. Marele Mag urcă scara exterioară, care ducea în vârful templului în formă de piramidă.

Încă o dată, Guillemot fu readus la viaţă de poţiunea Magului. După episodul cu înspăimântătoarea ţestoasă, era, într-un fel, rupt de lumea înconjurătoare. Îşi revenise un timp, pe pământul rece al celulei sale, apoi pe suprafaţa dură a unei mese, în mijlocul unui laborator. Amintirea torturii îl înfioră. Alături, Umbra părea aproape un prieten! Umbra... Marele Mag, de fapt! Nu se simţise niciodată bine în preajma acestui bătrân, care îl speriase de la prima lor întâlnire din Ys, în palatul Înaltului Magistrat. Această impresie îi fusese apoi confirmată, după ce surprinsese conversaţia Magului cu Maestrul Qadehar, conversaţie care îl determinase să evadeze de la Gifdu... Ce mincinos, ce ipocrit! Acest om, pe care toată lumea îl respecta în loc să-l

iubească, juca teatru când şchiopăta şi tuşea ca un suferind. Lăsând impresia că este pe jumătate orb şi senil! În timp ce toată lumea îl plângea, pretextând că se odihneşte în apartamentele lui din mănăstire, el dispărea în Lumea Incertă şi se transforma în Umbră, pentru a teroriza şi a martiriza oamenii.

Guillemot aruncă o privire răzbunătoare bătrânului foarte viguros, care urca scările, târându-l după el. Ar fi încercat să fugă, dar ştia, văzându-şi picioarele tremurând, că n-ar fi ajuns foarte departe. Se hotărî să păstreze ceva din puterile pe care i le redase poţiunea, pentru a încerca să-i ţină piept Magului, când acesta va reîncepe ritualul de deschidere a *Cărţii Stelelor*...

Ajunseră pe acoperişul în formă de terasă al templului care domina o parte din oraş. Guillemot zări în depărtare Drumul de Piatră şi, dincolo de el, Deşertul Vorace, unde trăia prietenul lui, Kyle.

– Guillemot, spuse Charfalaq aproape vesel, pentru că eşti din nou conştient şi pentru că nu avem prea mult timp pentru politeţuri, te întreb pentru ultima oară: vrei, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, să mă ajuţi să sparg vraja care protejează această carte de farmece sau va fi nevoie să te constrâng, ca să mă ajuţi?

– Aveţi dreptate, răspunse Guillemot ridicând bărbia sfidător, sunt din nou conştient. Încercaţi să mă forţaţi prin orice mijloace! O să vă opun rezistenţă cât timp voi fi în stare!

– Ţţ, ţţ, se amuză Marele Mag. Un cocoş tânăr, iată ce eşti! Un cocoş tânăr care încearcă să ascundă sub tăria ţipătului slăbiciunea trupului... Ce va putea face tânărul cocoş împotriva vulpoiului bătrân care sunt eu?

Ridică un braţ şi compuse o suită de *Mudras,* acele gesturi ale mâinii care reproduc, pentru a le chema, forma Grafemelor. Guillemot se prăbuşi, covârşit de magia Marelui Mag. Încercă în zadar să opună puterea altor Grafeme vrăjii care îl imobiliza şi care îl lipea dureros de pământ. Dar, acestea dormeau, poate, încă în el, ca urmare a ultimului atac perfid al Umbrei sau el îşi supraevaluase forţele: rămase complet neputincios.

„Maestre! Maestre Qadehar! Vă implor! începu să se roage în sinea lui. Nu mă lăsaţi aşa! Nu vreau să fiu un instrument al răutăţii Marelui Mag! Vă rog, nu mă părăsiţi!"

În mintea lui, în spatele ochilor inundaţi de lacrimi, apăru chipul maestrului. Era imaginea pe care o iubea cel mai mult dintre toate, imaginea în care Qadehar îi zâmbea afectuos, înainte de a-l strânge la piept cu un gest protector. Se închipui cu capul pe umărul lui, închizând ochii, fără să se mai gândească la nimic. Maestrul lui îl mângâia pe păr lui şi îi repeta că e un bun Ucenic, înţelegător. Şi înţelept...

Un gând înviorător îl smulse pe Guillemot din visarea sa. Înţelept, înţelepciune... O idee îi trecu prin minte. O idee fulgerătoare! Exista o şansă infimă pentru ca ideea să prindă viaţă. Dar era singura, cea

din urmă, ultima! Era o idee nebunească. Încântător, înspăimântător de nebunească! Totuşi, pentru a o pune în practică, trebuia să câştige o oarecare libertate de mişcare.

– Aţi câştigat! spuse el, ca şi cum ar fi renunţat să mai lupte. Nu mai pot! Vreau să vă ajut, dacă încetaţi să-mi mai faceţi rău...

Charfalaq îl cercetă uimit. Puştiul ceda acum, după ce îi ţinuse piept zile la rând? Ce însemna asta? Îi aruncă o privire neîncrezătoare. Era o viclenie din partea lui? În faţa lui, sub ochii săi, Guillemot suferea cu adevărat şi lacrimile care îi inundau faţa nu erau prefăcute. Mai mult, băiatul se ştia pierdut, nu mai avea speranţă. Prietenii lui erau departe, nu putea spera să-i vadă apărând. În cele din urmă, era firesc să abandoneze lupta. Suferinţa nu poate fi suportată fără un dram de speranţă! Un zâmbet triumfător înflori pe buzele descărnate ale Marelui Mag. Dacă puştiul ar accepta de bunăvoie, lucrurile ar fi mult mai simple. Cu un gest, făcu asupra lui Guillemot vraja care îl desprindea de pietre.

La Yénibohor bătălia era pe sfârşite. Orkii, demoralizaţi la vederea preoţilor care căzeau unul după altul sub gloanţele Oamenilor Nisipurilor şi descurajaţi de curajul inepuizabil al Cavalerilor şi al războinicilor stepelor, se predaseră pe capete. Erau dezarmaţi şi duşi în închisorile oraşului, pe care, în sfârşit, venise rândul lor să le ocupe, după ce trimiseseră acolo nenumăraţi nefericiţi. Câţiva preoţi

încă în viaţă lăsau şi ei braţele în jos şi, cu profundă amărăciune, se lăsau închişi, fără a rosti un cuvânt.

– Trebuie să ne punem întrebarea de ce Bohor, demonul lor atotputernic, nu le-a venit în ajutor! comentă ironic Lutierul, care îi condusese în luptă pe ţăranii din Est.

– În cele din urmă, vor afla că Bohor al lor nu era decât invenţia unui om, care se ascundea el însuşi sub aparenţa unui demon, pentru a comite acte pe care nici un demon n-ar îndrăzni vreodată să le facă, răspunse cu voce slabă Kushumaï.

Femeia fusese scoasă din turn, susţinută de doi Vânători.

– Nu înţeleg cum preoţii puteau inspira o asemenea teamă!

– Frica sălăşluieşte chiar în spiritele şi inimile oamenilor, spuse din nou Kushumaï. E de ajuns să-i dai acestei frici un chip...

Tofann şi Comandorul se apropiară, gâfâind încă din cauza eforturilor făcute în bătălie.

– Gata, Kushumaï, anunţă un războinic. Ultimele puncte de rezistenţă cedează încet, încet. Controlăm aproape tot oraşul.

– Foarte bine! se bucură tânăra femeie. Aţi pus mâna pe Thunku? Cred că sunt printre noi unii cărora le-ar plăcea să-i spună câteva cuvinte...

Comandorul se înflăcără din nou.

– Vai, doamnă, nu există nici urmă de Thunku, pentru moment. Nicăieri.

– Eh... Când o să luăm Yénibohorul la puricat, va ieşi până la urmă din gaură.

Tofann ridică ochii spre turn.

– Cum a mers acolo, sus?

– Prost, răspunse Kushumaï. Umbra a reuşit să fugă, luându-l pe Guillemot şi cartea de farmece. Tinerii care se aflau în turn sunt teferi. În acest moment, Qadehar, Yorwan şi Gérald încearcă să deblocheze vraja pe care Umbra a folosit-o pentru a scăpa. Dar am şi o veste tristă pentru voi: bătrânul Vrăjitor Qadwan n-a rezistat confruntării...

– Şi Arcaşul care i-a condus pe briganzi este grav rănit, anunţă Comandorul lăsând privirea în jos.

– O să le aducem un omagiu când toate acestea se vor sfârşi, declară Tofann cu pumnii strânşi.

– Sper ca acest sfârşit despre care vorbeşti, spuse Kushumaï pe un ton sumbru, nu va fi la fel pentru toţi cei pe care îi iubim...

38

POEMUL ÎNȚELEPCIUNII

Marele Mag deschise *Cartea Stelelor,* pe care până atunci o ţinuse sub braţ, iar Guillemot se apropie ca să poată, în sfârşit, s-o vadă mai de aproape. Era o carte mare, de dimensiunea unui catalog şcolar, dar mai groasă. Coperta, moale, era din piele neagră, o piele crăpată de timp şi pe care generaţii întregi de mâini o tociseră şi o subţiaseră. Părea presărată de miriade de stele care o făceau să pară vie. În interior, un scris îngrijit acoperea paginile îngălbenite de ani, cu rânduri de semne şi de simboluri, scrise cu cerneală albastru-închis.

Charfalaq încetă să răsfoiască lucrarea şi o lăsă deschisă la două treimi înainte de sfârşit. Îi era imposibil să înţeleagă ultimele pagini! Cartea făcea o vrajă al cărei sens îi scăpa...

– Pentru că accepţi să fii asistentul meu în ritualul deschiderii, va trebui să urmezi în amănunt instrucţiunile mele.

– Sunt asistentul dumneavoastră numai pentru ritual? spuse Guillemot, prefăcându-se decepţionat, pentru că fusese păcălit. Mi-aţi propus, dacă nu mă înşală memoria, o veritabilă alianţă şi împărţirea puterii. Sunt cuvintele dumneavoastră!

– Da, da, de acord, făcu Charfalaq agasat. Uite, o să fii prim-ministrul viitorului meu imperiu! continuă el pe tonul celui care nu crede un cuvânt din cele ce spune. Dar, înainte de toate, trebuie să convingem cartea de farmece să ne dezvăluie toate secretele. Fii pregătit...

Guillemot lăsă impresia că este mulţumit de promisiunile ridicole ale Marelui Mag şi ascultă atent instrucţiunile. În cele din urmă, era destul de simplu: era suficient ca, ţinând cartea şi concentrându-se foarte tare, să repete formulele pe care Charfalaq le recita.

Ucenicul aşează mâinile pe *Cartea Stelelor.* Imediat, o furnicătură plăcută îl invadă şi simţi cum se trezesc şi vibrează în el Grafemele adormite.

– Bine! Văd după roşeaţa din obraji că eşti pe cale să-ţi revii, iar cartea de farmece îţi apreciază prezenţa. Cu atât mai bine!

Marele Mag îşi începu incantaţia. Era foarte lungă. Din fericire, se oprea adesea pentru a-i permite lui Guillemot să repete ceea ce trebuia să spună.

Guillemot îşi dădu toată osteneala. Se străduí cu atât mai mult cu cât Grafemelor se pare că le făcea mare plăcere ritualul ciudat care era pe cale de a se

împlini. Curând, toate erau acolo: *Féhu, Uruz, Thursaz, Ansuz, Raidhu, Kenaz, Gebu, Wunjo, Hagal, Naudhiz, Isaz, Yera, Ehiwaz, Perthro, Elhaz, Sowelo, Teiwaz, Berkana, Ehwo, Mannaz, Laukaz, Ingwaz, Dagaz şi Odala.* Cele douăzeci şi patru de Grafeme ale alfabetului stelelor se aflau toate în pântecele, în pieptul şi în mintea lui, strălucind şi vibrând ca întotdeauna. Grafemele învăţate de la Maestrul Qadehar erau întipărite mult mai adânc în el şi încolţiseră şi crescuseră datorită celui mai puternic şi celui mai bogat *Önd* pe care îl avusese vreodată o fiinţă umană! Grafemele hrănite de o asemenea forţă deveniseră entităţi separate, autonome şi capabile să-şi substituie propria voinţă voinţei celui care le purta, când se dovedea necesar! Acum, toate stăteau aliniate în faţa *Cărţii* care le născocise, care le crease...

În timp ce Charfalaq asuda din greu de efortul de a conduce ritualul, iar Grafemele rămâneau fascinate de apropierea cărţii de farmece, Guillemot, tot repetând mecanic cuvintele Magului, recita în gând vechiul Poem al Înţelepciunii Ucenicilor Vrăjitori, de care Maestrul său era atât de legat:

„Ştii cum trebuie să gravezi? Ştii cum trebuie să interpretezi? Ştii cum trebuie să colorezi Grafemele? Ştii cum să verifici? Ştii cum trebuie să întrebi? Ştii cum trebuie să sacrifici? Ştii cum trebuie să oferi? Ştii cum trebui să aperi? Mai bine nu întrebi decât să sacrifici; un dar este întotdeauna recompensat. Mai bine nu oferi decât să aperi prea mult..."

Maestrul său nu încetase să-i spună că, într-o zi, o să înţeleagă aceste fraze. Ei bine, această zi sosise! N-ar fi putut explica de ce, dar, cu cât se gândea mai mult la aceste fraze, în care găsise numeroase soluţii pentru problemele sale, cu atât mai mult era urmărit de faptul că aveau o semnificaţie mult mai adâncă decât cea pe care le-o dădea toată lumea. Acest poem apărea în primele capitole ale *Cărţii Stelelor*, după textul numit *Învăţătura Vestitorului,* un text fundamental, care povestea cum fusese creată cartea de farmece. Trebuie să fie o legătură: *Cartea* începea prin a da o cheie oricui voia s-o folosească! O cheie putea deschide, dar, la fel de bine, putea şi închide o poartă...

Într-un moment al incantaţiei, cartea de vrăji lansă un semnal de alarmă – în felul în care anunţase Societatea Urşilor că era în pericol – şi Grafemele se neliniştiră. Guillemot le simţi cum tremură în el. Le potoli imediat, cerându-le să aibă încredere în el. Grafemele se liniştiră.

Dintr-odată, Charfalaq începu să vorbească mai repede şi mai tare. Guillemot ghici că era pe punctul de a atinge momentul culminant al ritualului. Ceea ce însemna că, în curând, va reuşi... Guillemot închise ochii şi se alătură exaltării Magului. Chemate de o forţă uriaşă, Grafemele din interiorul lui se ridicară din nou şi încremeniră. Guillemot se strădui din răsputeri să-l împiedice pe al şaisprezecelea dintre

ele, *Sowelo,* să facă acelaşi lucru. Avea absolută nevoie de el pentru a-şi pune planul în aplicare!

„Ştii cum să aperi? Mai bine nu oferi decât să aperi... Un dar este întotdeauna recompensat!" îşi repetă, pentru a-şi da curaj.

Când înţelese că incantaţia ajunsese la paroxism, când simţi *Cartea* tremurând sub degete, când văzu Grafemele devenind incandescente sub pleoapele sale, chemă încet *„Sowelo, Sowelo"*, Grafemul puterii şi al soarelui, al focului care îngrozeşte şi al victoriilor devastatoare...

„Prin puterea Roţii şi a Rădăcinii, mare crescător, energie puternică care spargi barierele, mă înclin în faţa sacrului şi chem voinţa ta! Eliberează-ne şi redă-ne pe fiecare destinului nostru. SOWELO!"

Grafemul zbârnâi, începu să vibreze, apoi explodă. Guillemot urlă. Marele Mag întrerupse incantaţia. Fără să-i vină să creadă, cu ochii mari, văzu cum Guillemot se luminează din interior şi ia foc, cuprins de flăcări reci. O coloană de lumină izbucni din interiorul băiatului, care nu înceta să urle, şi urcă spre cer. Apoi, focul se transmise *Cărţii Stelelor,* şi Charfalaq sughiţă de uimire. O a doua coloană de energie topi paginile cărţii de farmece.

– NUUU!

Dar Marele Mag nu mai avu timp să se îndepărteze de *Carte* şi flăcările ţâşniră spre el. Magul mormăi şi glasul i se transformă într-un strigăt de durere, de disperare şi, în cele din urmă, de agonie,

când izbucni o a treia coloană luminoasă, care se uni cu celelalte două, în drumul lor spre stele.

Când, în sfârşit epuizată, extraordinara cantitate de energie magică începu să se împrăştie în spaţiu, Guillemot se lăsă încet pe pământ. Se putea crede că îşi pierduse încă o dată cunoştinţa, dar respira regulat, cu trăsăturile relaxate: dormea.

Cartea Stelelor căzu şi ea pe pământ, şi vântul serii, care se stârnise, îi răsfoi paginile. Paginile ultimei treimi din lucrare erau albe, complet goale, ca şi cum n-ar fi cunoscut niciodată cerneala.

Chiar alături, în locul în care, cu câteva minute înainte se afla Magul Charfalaq, şeful Guildei şi Marele Maestru al cultului lui Bohor, era o grămăjoară de praf, care dispăru încet, încet, măturată de acelaşi vânt. Qadehar avusese dreptate să-i spună într-o zi elevului său că magia se hrăneşte mai puţin din corpul fizic, decât se hrăneşte corpul fizic din magie! Grafemele erau duse, bătrânul prăbuşit, dezagregat, volatilizat...

În sfârşit, dincolo, pe cerul nopţii care se umplea de stele, două noi constelaţii începură să scânteieze, născute din magia care se întorsese în cer.

39

DUPĂ BĂTĂLIE

Noaptea se lăsa peste Yénibohor. Din taberele improvizate, instalate de Armata Colinelor în oraşul cucerit, se înălţau gemetele răniţilor. Oamenii răscoleau casele cu speranţa de a găsi mese, scaune şi mai ales saltele care să le facă noaptea mai confortabilă, după această bătălie încrâncenată. În închisoare, destul de mare, de altfel, fuseseră înghesuiţi preoţii care scăpaseră de gloanţele Oamenilor Nisipurilor şi de Orkii din armata lui Thunku care rămăseseră în viaţă. Morţii fuseseră înşiraţi, unul lângă altul, pe drum, în faţa intrării în oraş. Se auzeau şi câteva râsete lângă focurile care începuseră să se aprindă, dar peste tot domnea un sentiment de profundă oboseală.

Romaric, Gontrand, Bertram şi Kyle, descoperindu-le pe Coralie şi pe Ambre fără viaţă pe podeaua laboratorului, săriră imediat în ajutorul lor. În cele din urmă, îşi recăpătară cunoştinţa şi Gérald, lăsându-i pe Qadehar şi pe Seniorul Sha să se ocupe

de vraja de fugă folosită de Umbră, veni să le spună câteva cuvinte de îmbărbătare. Când fetele se ridicară, Vrăjitorul îi însoţi pe toţi şase la poalele turnului. Pe drum, cedând insistenţelor lor, le povesti, în cele din urmă, în amănunt, ce se întâmplase. Apoi, îi încredinţă pe tineri unui Cavaler, care îi conduse într-o casă din apropierea turnului.

Acolo îl găsiră pe Thomas, culcat pe nişte paie şi vegheat de Agathe şi de Toti, aşezaţi lângă el. Ambre, încă foarte slăbită, se sprijinea de Bertram, care n-ar fi lăsat această grijă nimănui altcuiva. Coralie, al cărei chip avea, când se trezise, spre marea ei uşurare, un aspect normal, era susţinută de Romaric. Doi Cavaleri, Ambor şi Bertolen, vlăguiţi şi cu armura găurită de lovituri, primiseră ordin de la Comandor şi de la Kushumaï să rămână alături de ei şi să le acorde o atenţie pe cât de vigilentă, pe atât de prevenitoare.

– Cum merge, Thomas? întrebă amabil Gontrand, apropiindu-se de rănit.

– Umărul şi piciorul mă dor îngrozitor, răspunse băiatul pe un ton ursuz. Dar se pare că încă le simt, ceea ce e un semn bun!

– Un semn bun este faptul că încă eşti în stare să glumeşti, se strâmbă Agathe, jucând rolul de infirmieră pe care, fără să vrea, şi-l asumase.

– Mulţumesc, Agathe, că ai rămas alături de el, spuse Gontrand punând o mână pe braţul ei.

– Lui Toti trebuie să-i mulţumeşti, nu mie: el este cel care s-a ocupat de Thomas.

Agathe, în timp ce vorbea, îşi pusese mâna peste cea a lui Gontrand, care nu şi-o retrase.

– Oh, ştiţi, n-a fost mare lucru, se apără stânjenit Toti.

– Vino aici, Toti, îi spuse Kyle. Sunt mândru de tine, continuă el, strângându-l la piept, cu oarecare duritate, pentru că era un băiat din Deşert şi pentru că unul ca el nu trebuia să-şi arate emoţiile. Ai făcut cinste Lumii Incerte!

Ambor şi Bertolen stăteau la distanţă ca să nu deranjeze întâlnirea copiilor care, după puterile lor, se comportaseră în această bătălie ca nişte adevăraţi eroi.

– Şi Guillemot? se hazardă să întrebe Agathe.

– Dispărut. Luat de Umbră. Vrăjitorii n-au putut face nimic. Sunt pe urmele lui..., răspunse Ambre, a cărei bărbie tremura, ca şi cum era gata să plângă.

– Haide, Ambre, o încurajă Coralie, ştii foarte bine că s-a făcut tot ce a fost posibil! Iar tu ai făcut chiar mai mult decât noi.

– Nu-i adevărat, suspină ea. Am fost vrăjită, influenţată de femeia cu ochii verzi! Am făcut ce a vrut ea să fac. În timp ce, pe tine, Coralie, nu te-a obligat nimeni să vii să mă ajuţi! Ţi-a fost foarte rău, am simţit. Şi ai rămas, mi-ai salvat viaţa!

Începu să plângă pe umărul surorii ei şi o strânse în braţe cu putere. Coralie îi mângâie părul şi începu să plângă şi ea. Nimeni nu îndrăzni să spună nimic. Era pentru prima oară când prietenii o vedeau pe Ambre plângând. Chiar dacă nu asistaseră la scena

din turn, ştiau: Coralie dovedise un curaj de care, fără îndoială, ei n-ar fi fost în stare niciodată...

Deodată, în cameră îşi făcu apariţia Urien de Troïl. Era răvăşit şi avea faţa încă plină de sânge. Mirosea puternic a transpiraţie. Ambor şi Bertolen se ridicară, salutându-l respectuos. Bătrânul Cavaler se luptase ca un leu... Urien se apropie de tineri. Bătu afectuos obrazul lui Romaric, nepotul lui, apoi întrebă cu vocea lui gravă:

– Care dintre voi este Toti?

– Eu sunt..., răspunse timid băiatul.

– Ai un frate căruia toată lumea îi spune Arcaşul şi care a comandat trupele de briganzi?

– Da. De... de ce?

Urien îl privi drept în ochi.

– Fii tare, micuţule. Fratele tău este mort. Căzut în luptă. Pe câmpul de onoare.

Toti plecă privirea. Lacrimile îi străluceau în ochi. O luă pe urmele lui Urien ca un automat şi părăsi casa. Prietenii lui, în afară de Thomas, care făcu semn că poate rămâne singur, îl urmară.

Corpul Arcaşului fu depus, de vreo zece briganzi, în faţa casei, la lumina torţelor. Când Toti apăru în prag, înaintară ceremonios şi îi strânseră mâna cu seriozitate. Toti rămase mult timp nemişcat, înaintea trupului fratelui său. Apoi se aruncă peste el şi dădu frâu liber durerii, plângând şi lovind cu pumnii în pieptul nemişcat.

– M-ai lăsat... singur... M-ai părăsit... Acum sunt singur!

– Încetează, micuţule, spuse Urien, ridicându-l. Fratele tău nu se mai întoarce. Trebuie să te arăţi demn de sacrificiul lui.

Toti se calmă încet, încet. Întoarse privirea de la corpul Arcaşului, se apropie de Urien şi îi luă mâna. Bătrânul Cavaler se arătă surprins.

– Bietul Toti, murmură Romaric spre ceilalţi. Trebuie să-i spunem ceva încurajator...

Zarva produsă împiedică micul grup să meargă şi să-l consoleze pe nefericitul băiat. Trei bărbaţi tocmai ieşeau din turn! Unul dintre ei purta pe braţe un copil...

În timp ce Qadehar, care îl purta pe braţe pe Guillemot, urmat de Yorwan şi de Gérald, care ţinea strâns la piept marea *Carte* neagră înstelată, îşi făcură apariţia din turn, o mulţime numeroasă şi pestriţă se grăbi imediat să le iasă în întâmpinare. Oamenii Armatei Colinelor ştiau că ultimul act al acestui război îndrăzneţ dus împotriva Umbrei îl jucau Vrăjitorii... Îi întâmpinară cu strigăte de bucurie şi cu urale, căci înţeleseră că, dacă erau în viaţă, asta dovedea că Umbra pierise.

Kushumaï, care îşi recăpătase forţele şi mergea fără ajutorul Vânătorilor, fu printre primii care îi aclamă.

– Aţi reuşit! spuse ea. L-aţi învins pe Marele Mag şi l-aţi adus înapoi pe Guillemot!

– Noi n-am făcut nimic, o corectă Gérald. Ne-am mulţumit să spulberăm vraja de dislocare folosită de

Charfalaq şi, la rândul nostru, s-o folosim. Ne-am trezit în oraşul Yâdigâr, într-un templu dedicat demonului Bohor. L-am găsit pe Guillemot leşinat pe acoperişul turnului, alături de *Cartea Stelelor* şi de o grămăjoară de praf. Nici urmă de Mag. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar, cu certitudine, Guillemot a învins.

Explicaţiile Vrăjitorului îi umplură pe toţi de uimire.

– Esenţialul este că acel bătrân blestemat n-a reuşit să-şi desăvârşească ritualul! Cele două lumi, ale noastre, şi chiar Lumea Reală, care n-o s-o ştie niciodată, sunt acum salvate! exclamă Kushumaï.

– Cum se simte Guillemot? întrebă Comandorul, care se apropiase de ei.

– Este foarte slăbit, dar respiră normal, răspunse Qadehar.

– Guillemot!

Făcându-şi loc prin gloata adunată în faţa turnului Umbrei, Ambre, Coralie, Romaric, Gontrand, Bertram, Agathe şi Kyle se grăbiră spre Qadehar.

La vederea prietenului ei fără cunoştinţă, Ambre scoase un strigăt sfâşietor:

– E mort! Oh, e mort! E mort!

– Calmează-te, Ambre! interveni Gérald. Este viu, Guillemot trăieşte!

Înţelegând că i se spune adevărul, Ambre scoase un suspin de uşurare. Se grăbi să mângâie, cu mână tremurândă, obrazul băiatului adormit. Acesta mişcă, deschise cu greutate ochii, fixă ceva din faţa lui, apoi îi închise la loc.

– Sunteţi sigur că o să fie bine? se nelinişti Coralie.

– Da. Are nevoie de odihnă. De multă odihnă.

Ambre părea mai liniştită. Îl privi fix pe Guillemot, cu o expresie ciudată pe faţă.

– Este curios... spuse ea cu aer gânditor, am uitat că avea ochii atât de verzi!

Qadehar căută privirea lui Kushumaï.

– Ochii mamei sale... murmură el. Mi se pare că trebuie să avem o mică discuţie, adăugă el, privind-o pe Femeia-Vânător.

– Toţi trei, rectifică Yorwan.

Se întoarse spre Kyle. Băiatul ridică ochii spre el.

– Atunci, e adevărat ce mi-a spus Gérald? Sunteţi... eu sunt...

– Sunt tatăl tău, Kyle, şi mama ta, a cărei privire frumoasă o moşteneşti, trăieşte în Ţara de Ys. Kushumaï... te-a schimbat cu Guillemot când erai bebeluş şi te-a încredinţat, am înţeles, bunătăţii Poporului Deşertului...

– Aşa este, spuse Kushumaï, a cărei voce începu să tremure.

Acela a fost singurul moment în care Femeia-Vânător nu mai era războinica nemiloasă, nici chiar Vrăjitoarea neîndurătoare pe care toţi o cunoşteau. Timp de o clipă, apăru aşa cum era în cele mai adânci taine ale sufletului ei: o mamă care, pentru a-şi pune copilul la adăpost, fusese nevoită să se despartă de el şi să fure copilul altei mame!

Dar Kushumaï nu aşteptă mult ca să-şi revină:

– Fiecare lucru la timpul lui. Pentru moment, Qadehar trebuie să-l ducă pe Guillemot în Ys, pentru a-l încredința medicilor. În ce mă privește, trebuie să am o discuție cu Ambre. Trebuie să-mi cer iertare.

Se adresă apoi lui Qadehar, cu un zâmbet ciudat pe buze:

– Ah... Qadehar, încă nu e vreme de sărbătorit, dar vine și clipa aceea. La timpul potrivit, va veni și momentul regăsirii noastre! Fii pregătit...

Apoi se întoarse spre Ambre, o luă ușor de umăr și o trase deoparte.

40

REVERII

Guillemot se răsuci în patul lui suspinând. Trecuse o lună de când ocupa această cameră, într-un spital din Dashtikazar! O cameră plăcută, sigur, vopsită în alb şi albastru, numai a lui, cu ferestre care dădeau spre landă şi spre mare, plină de flori, pe care infirmierele le schimbau în fiecare zi; dar începuse să se simtă din nou ca la închisoare!

De când Maestrul Qadehar, Yorwan şi Gérald îl găsiseră pe acoperişul templului, era într-o asemenea stare de slăbiciune, încât medicii aşteptaseră înainte de a-şi spune părerea în legătură cu el. Apoi, datorită îngrijirilor şi atenţiei tuturor, se restabilise încet, iar acum nu-l mai ţineau în spital decât din precauţie. Din fericire, ca să-şi umple zilele, putea conta pe vizite, atât de numeroase, încât medicul-şef fusese nevoit să intervină şi să ceară Înaltului Magistrat să stabilească o listă de persoane care aveau permisiunea să intre în camera sa...

– Maes... Tată! exclamă Guillemot, observându-l pe Qadehar, care se furişase în linişte în cameră.

– Bună ziua, fiule, răspunse Vrăjitorul, zâmbind. Cum îi merge eroului nostru astăzi?

Epopeea expediţiei Cavalerilor, ca şi asediul Yénibohorului de către Armata Colinelor alimenta toate conversaţiile în Ţara de Ys. În ceea ce priveşte duelul care se dăduse între Guillemot şi Charfalaq, aceasta era deja un mit! Ucenicul Vrăjitor, care acum nu mai era considerat un Ucenic, avea un loc special în inima locuitorilor din Ys, încă de când o salvase pe Agathe din ghearele monştrilor din Lumea Incertă. Astăzi, el era un erou naţional, fiind pe cale să devină un mit în viaţă! Din primele zile, grupuri întregi de admiratori se grăbiseră spre holul spitalului pentru a-şi arăta recunoştinţa că fuseseră eliberaţi de ameninţarea Umbrei. Recunoştinţa lor era, fără îndoială, foarte plăcută, dar şi împovărătoare. De altfel, Guillemot simţea o imensă nevoie de linişte şi de singurătate, pentru a reflecta la toate acele evenimente care, în atât de puţin timp, îi dăduseră viaţa peste cap.

– Nu-mi spune erou... n-are nici un haz! îl rugă Guillemot.

– Nu glumesc, răspunse Qadehar apropiindu-se şi mângâind tandru obrajii lui Guillemot, care se ridicase. Dimpotrivă, sunt foarte mândru de tine! La fel ca mama ta, crede-mă! Vreau să vorbim despre Alicia...

Primul şoc, bineînţeles, fusese acela de a primi confirmarea că Alicia nu e mama lui adevărată.

Fusese foarte dureros pentru Alicia, care plânsese în hohote, strângându-l la nesfârşit la piept, repetându-i că va rămâne pentru totdeauna fiul ei. Îşi aminti că o privise cu multă tandreţe. Şi îi spusese că, pentru el, nimic nu se schimbase, că viaţa lui rămânea aceeaşi, alături de ea, la Troïl. Se gândea la mama lui adevărată? îl întrebase, tulburată. Adevărata lui mamă...

Aşadar, adevărata lui mamă era acea femeie cu ochi verzi, care o transformase pe Ambre într-o teribilă Hamingja, şi care trăia în mijlocul animalelor sălbatice, în întunecata pădure din Lumea Incertă, care comanda oamenilor dintr-o societate secretă! Nu era chiar aşa cum îşi imagina Guillemot o mamă. Îi spusese şi Aliciei, aşa cum îi mărturisise timid şi lui Kushumaï, care venise într-o zi să-l vadă, pe patul de spital.

Kushumaï îi zâmbise şi îi spusese că îi părea rău că lucrurile se întâmplaseră aşa. Trebuise să-l abandoneze, ca să-l pună la adăpost într-o lume cât mai îndepărtată de preoţii din Yénibohor; responsabilităţile ei erau atât de importante, pentru atâţia oameni, încât nu îşi permisese să se lase pradă sentimentelor. Îi mai spusese că era dezamăgită, dar că înţelegea şi accepta hotărârea lui de a rămâne în Ys, alături de Alicia. Că putea veni la ea când voia... Guillemot îi răspunsese că nu o va uita. Îi promisese

că o să profite de situaţiile când o va însoţi pe Alicia pentru a-l vedea pe Kyle, în Lumea Incertă.

Kyle era adevăratul fiu al Aliciei, cel pe care Kushumaï îl luase şi îl lăsase în Deşertul Vorace. Era copilul pe care Alicia îl avusese cu Yorwan. Umbra nu minţise când i-o spusese, ca să-l facă să părăsească Djaghataëlul. Ceea ce ea nu ştia atunci era că fusese schimbat. Schimbul de la maternitate explica faptul că Seniorul Sha nu îl identificase pe Guillemot în subsolul de la Gifdu. Astăzi, Yorwan o regăsise pe Alicia, iubirea lui dintotdeauna, şi pe fiul pe care îl căuta! Un singur lucru umbrea scena: Kyle refuza cu încăpăţânare să vină să locuiască în Ys. Viaţa lui era în Deşertul Vorace, printre Oamenii Nisipurilor. Yorwan, care cunoştea şi respecta Poporul Deşertului, găsise repede soluţia. Atâta vreme cât comunicarea dintre cele două lumi era atât de simplă! A fost mult mai greu pentru Alicia, care plânsese mult, dar, în cele din urmă, se împăcase cu argumentele fiului şi cu ale tatălui. Kyle se bucura că îşi regăsise părinţii, şi conveniră să se întâlnească mai des, în Lumea Incertă, la solstiţii, şi în Ţara de Ys, la echinocţii.

– Pariez că o să-mi spui că ai trecut doar să mă îmbrăţişezi, deşi nu m-ai îmbrăţişat! Şi că ai foarte multă treabă, că nu mai poţi să stai...

– Nu vreau să fie aşa, suspină Vrăjitorul. Acum, toată lumea mă caută. Dintr-odată, am devenit indispensabil! Îţi promit că vom recupera timpul pierdut mai târziu, când o să ieşi...

– Nu te neliniști, nu insist, îl asigură Guillemot, luându-i mâna. Te tachinez doar. Asta-i tot!

Al doilea șoc pe care trebuise să-l înfrunte Guillemot fusese să înțeleagă că tatăl lui, acel tată pe care îl credea în exil în Lumea Reală, pentru totdeauna, și pe care îl dorise atât de mult, acest tată era... Maestrul Qadehar! I se spusese că Maestrul Qadehar fusese la fel de surprins ca și el să o afle! Kushumaï nu îi spusese niciodată că aștepta un copil și, cum amândoi pierduseră repede legătura unul cu altul, Vrăjitorul n-avea cum să bănuiască...

În sfârșit, raporturile dintre Qadehar și Guillemot erau acum complet schimbate. Qadehar putea să dea frâu liber sentimentelor pentru Ucenicul lui. Atitudinea Maestrului pentru elev se transformase repede în cea a unui tată față de fiul lui. Această evoluție, deși mai simplă pentru Guillemot, reprezentase un al treilea șoc pe care, pentru că nu mai putea rămâne Ucenic Vrăjitor...

Își pierduse de fapt toate puterile. Puterile lui magice dispăruseră în stele, atunci când declanșase întreruperea ritualului...

Avusese nevoie de timp ca să accepte că nici un Grafem, niciodată, nu va mai răspunde la chemarea lui. Se simțea, ca și Seniorul Sha în Lumea Reală, un copil obișnuit...

– Ți-am adus ceva de citit, îi spuse Qadehar, punând pe noptieră câteva romane de aventuri. Toate poveștile acestea o să ți se pară acum banale!

– Te înşeli! Este plăcut să descoperi, la căldurică, aventurile extraordinare ale altora.

– Fă-te bine, spuse Vrăjitorul, părăsindu-l pe fostul lui Ucenic. Sunt grăbit să reluăm plimbările noastre prin landă!

Guillemot îl privi, cu ochi mari, rugători. Qadehar zâmbi stânjenit, apoi se hotărî: se aplecă şi îşi sărută fiul pe frunte. Băiatul era încântat.

– Să fii cuminte! îi spuse Vrăjitorul, părăsind camera.

– Şi tu!

Guillemot regreta că Maestrul Qadehar nu-l vizita mai des. Îi plăcea să râdă şi să se ghemuiască la pieptul Aliciei, dar şi să discute ore în şir cu tatăl lui, Vrăjitorul. Dar acesta fusese ales Mare Mag în locul lui Charfalaq şi avea mult de lucru, părăsind Gifdu foarte rar. De când partea considerată periculoasă din *Cartea Stelelor* se ştersese, în timpul faimoasei nopţi de pe acoperişul templului din Yâdigâr, legăturile dintre Guildă şi Confreria Vântului se limpeziseră. Qadehar se străduia să stabilească adevărate legături de prietenie şi de încredere între Vrăjitori şi Cavaleri. Lucra şi la un proiect de creare a mănăstirilor în Lumea Incertă. Se spunea, de altfel, că se oferise s-o facă el însuşi şi se punea întrebarea dacă primul stabiliment al Guildei nu-şi va deschide porţile alături de Violetul Irtych...

Guillemot privi spre ceasul care se afla pe noptieră. Curând, trebuia să primească vizita Aliciei. Venea în fiecare zi spre prânz, singură. Mâncau împreună,

fiecare cu farfuria pe genunchi. Niciodată Guillemot nu se simţise mai aproape de ea. Simţea că îi pare rău că nu este cu adevărat mama lui şi, în acelaşi timp, aproape îi era ruşine de bucuria pe care o simţea regăsindu-l pe bărbatul pe care nu încetase să-l iubească, plecat ca un hoţ şi revenit ca erou. Voia să-i demonstreze lui Guillemot că fratele lui, Kyle, n-o să-i ia niciodată locul în inima ei. Guillemot încerca s-o facă să înţeleagă că nu era responsabilă de toate încurcăturile trecutului şi că nu avea nimic să-şi reproşeze, pentru că exista întotdeauna un loc pentru el. Nu era el cel mai fericit dintre băieţi? Kushumaï îşi deschisese braţele, lăsându-i libertatea, îl respecta şi îl admira pe Yorwan, Alicia îl iubea cum iubeşti un fiu...

Îşi lăsă gândurile să hoinărească încă un moment. Chipul Umbrei îi reveni în memorie, la început neliniştitoare, apoi înspăimântătoare, împrumută trăsăturile Marelui Mag, rânjind, obosit şi îngrozit, în momentul când magia, care îl ţinea încă în viaţă, se înălţase spre stele. Imediat apăru figura unui alt bătrân: cea a lui Eusèbe de Gri, cel care îl răpise luând înfăţişarea lui Bertram. Qadehar îi spusese că Magul de Gri scăpase şi dispăruse, fugind, cu siguranţă, în Lumea Incertă. Dar, în acelaşi timp, îl asigurase: n-o să scape multă vreme de oamenii lui Kushumaï! Societatea Urşilor declanşase o mare operaţiune pentru a-i găsi pe Comandantul Thunku şi pe consilierul lui, un preot periculos, Lomgo, dispăruţi amândoi în timpul asediului Yénibohorului.

Kushumaï... Guillemot își aminti de strâmbătura lui Ambre când îi povestise despre discuția lor, în timpul unei vizite. Femeia-Vânător se justificase îndelung în legătură cu ocazia nesperată pe care Ambre o reprezentase atunci când putuse s-o folosească drept protecție pentru Guillemot, ca Hamingja, adică în calitatea de persoană vrăjită și condiționată. Kushumaï își ceruse iertare, dar Ambre simțise că femeia nu regreta nimic și că, dacă ar fi fost s-o ia de la capăt, ar fi făcut la fel, fără să țină cont de durerea ei, nici de riscurile pe care vraja le presupunea pentru sănătatea ei fizică și mentală. Capacitatea de a sacrifica, fără nici un regret, ceea ce considera niște fleacuri, cu scopul de a apăra lucrurile importante, crescuse admirația prietenei sale pentru această femeie, care, sigur, nu respecta nici o regulă, fiind dincolo de bine și de rău, așa cum era natura, a cărei fiică se considera. Dar îi provocase lui Ambre și o neîncredere de nezdruncinat, iar faptul că știa că ea era adevărata mamă a lui Guillemot îi provoca o mare tristețe.

„Din fericire, îi spuse ea pe un ton ironic și făcându-i cu ochiul, Qadehar este tatăl tău: ai ce moșteni de la el!"

EPILOG

– Ei, cum îi merge lui Guillemot al nostru? întrebă vesel o infirmieră, intrând în cameră, cu braţele încărcate de flori din Lumea Incertă.

Guillemot surâse. Era infirmiera lui preferată. Întotdeauna binedispusă, întotdeauna gata să spună prostii, care îl făceau să roşească până la rădăcina părului. Şi apoi, ochii ei scânteietori şi părul negru îi aminteau de Ambre...

– Cred că ai o vizită, continuă ea, punând buchetul într-o vază mare.

– Cine este?

– Nu ştiu, îl tachină ea. Sunt două fete şi doi băieţi nerăbdători la intrare!

– Oh, n-ai nici un haz! se supără Guillemot. Spune-le să vină.

Infirmiera ieşi râzând.

Câteva clipe mai târziu, Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie îşi făcură apariţia în cameră.

– Se pare că o să ieşi curând de aici! exclamă Gontrand. E genial!

– Se pare... La naiba, abia aştept!

– Nu te plânge, băftosule! spuse Coralie. Tu, cel puţin, nu eşti obligat să mergi la şcoală!

– Atunci, aşa e, s-a hotărât? întrebă Gontrand, care voia să afle. Kyle o să rămână în deşertul lui?

– Da, răspunse Guillemot, trăgând de medalionul solar pe care Comandorul îl recuperase de la un Ork, la sfârşitul luptei. O să-mi fie dor de el, dar am promis că o să merg să-l văd de fiecare dată când voi putea...

– Şi despre Toti, ştii partea cea bună? spuse Coralie.

– Toti? Ce este?

– O să vină să locuiască în Ys, îl lămuri Romaric. Unchiul Urien a hotărât să-l înfieze. Crede că, de la dispariţia lui Valentin, castelul din Troïl este prea gol. Şi apoi, pentru că fratele lui, Arcaşul, a murit în timpul bătăliei de la Yénibohor, Toti nu mai are familie în Lumea Incertă.

– Adopţia este o idee bună, se bucură Guillemot. Dar spune-mi, dragul meu văr, l-a schimbat pe unchiul?

– Trans-for-mat! Să-l fi văzut la marea petrecere dată de Înaltul Magistrat în onoarea Cavalerilor! L-a luat pe Yorwan în braţe, l-a numit frate şi, cu hohote în glas, i-a cerut iertare că a crezut că a fugit, când, de fapt, el a făcut un act de mare curaj, sacrificându-şi fericirea pentru a-i salva pe alţii. A fost foarte emoţionant! I-a îmbrăţişat şi pe domnul de Krakal şi pe domnul de Balangru, care s-au împăcat de când copiii lor le-au făcut marea cinste de a lupta împreună

împotriva Umbrei, în timp ce ei se certau pentru prostii...

– Thomas? Agathe? Ei ce fac?

– Da, să vorbim puţin despre Agathe, Gontrand, ceru Romaric pe un ton ironic.

– Este foarte bine, răspunse cel din urmă, ignorând aluzia. Thomas, la fel: umărul şi piciorul sunt aproape vindecate. Confreria l-a chemat la Bromotul, când începe şcoala. O să fie un Scutier ca lumea!

– E adevărat ce se povesteşte? glumi Romaric. Agathe şi cu tine pregătiţi un spectacol pentru vară, în care ea cântă cântece de iubire şi tu cânţi la mandolină?

– La chitară, îi răspunse Gontrand, imperturbabil.

– Încetaţi puţin amândoi, interveni Guillemot râzând. Dar Bertram? Despre el aveţi vreo veste?

Prietenii schimbară priviri amuzate şi Coralie pufni în râs.

– N-o să ghiceşti niciodată... începu Romaric. Ştiai că Bertram s-a dus să ceară ajutorul Korriganilor, în timp ce toată lumea încerca să aducă pe cineva ca să îngroaşe rândurile armatei Colinelor?

– Da, Maes... tata mi-a povestit. Mi-a spus chiar că ajutorul bătrânilor Korrigani împotriva preoţilor a fost hotărâtor.

– Bertram a rămas mereu destul de misterios în legătură cu motivul care l-a determinat pe regele

Korriganilor să se împotrivească Umbrei. Vrei să ştii sfârşitul poveştii?

– Bineînţeles! Nu mă mai ţineţi pe jar!

– În schimbul ajutorului, Bertram i-a promis lui Kor Mehtar că-i va fi bufon personal, câtă vreme magicienii Korrigani vor lipsi de la Bouléagant!

– Vrei să spui... că Bertram a petrecut o săptămână printre Korrigani, nevoit să facă pe paiaţa şi să suporte capriciile regelui? Nu! Groaznic!

– Asta explică de ce la Yénibohor era mereu pe fugă! înţelese brusc Coralie.

– După acest episod care, până la urmă, n-a mers chiar aşa de rău, după câte am auzit vorbindu-se, Bertram e în Lumea Incertă cu Gérald. Îl ajută la nu ştiu ce treabă importantă a Guildei...

– Tata... tata mi-a explicat, confirmă Guillemot, că atunci când energia mea şi cea a cărţii de farmece s-au scurs în spaţiu, două noi constelaţii s-au născut şi au schimbat locul altora pe cer. Pentru ca Grafemele să poată continua să funcţioneze în Lumea Incertă, trebuie să li se dea forma corespunzătoare noilor poziţii ale stelelor. Este o muncă teribilă. Bertram şi Gérald sunt doar doi...

– Este adevărat că tu ai dat numele celor două constelaţii? se miră Coralie.

– Da. Le-am numit Constelaţia Vrăjitorului şi Constelaţia Cavalerului. Pentru a onora sacrificiul lui Qadwan şi al lui Valentin...

– Este cu adevărat emoţionant.

– Spune-mi, Guillemot, îşi aminti dintr-odată Ambre, sper că n-ai uitat... Trebuie să ieşi de aici săptămâna viitoare. Înaltul Magistrat a pregătit o sărbătoare în cinstea ta. Va fi multă lume! Tot ţinutul Ys este invitat, precum şi numeroase persoane din Lumea Incertă: Oamenii Mării, ai Nisipurilor, cei din Est, din Violetul Irtych.

– Poţi fii sigură. Pentru nimic în lume n-aş pierde aşa ceva!

– Bine, îi întrerupse Gontrand, privind ceasul, trebuie să plecăm. Dacă depăşim ora, n-o să mai avem dreptul să venim să te vedem!

– Ah, trădătorilor, valea! Şi mulţumesc că aţi venit!

Gontrand ajunse la uşă şi se distra împingând-o pe Ambre înaintea lui. În spatele lor, Romaric şi Coralie se luară de mână discret, fără să ştie că Guillemot îi observa cu un surâs amuzat.

– Aşteptaţi! exclamă Ambre pe coridor, lovindu-se cu mâna peste frunte. Am uitat ceva. Daţi-i drumu', vă prind din urmă! spuse repede prietenilor şi făcu cale-ntoarsă.

Intră în camera lui Guillemot şi, cu pas hotărât, înaintă până la patul băiatului, care o fixa cu o privire mirată.

– Mi-am uitat vesta, spuse ea.

– Dar o ai pe tine!

– Ştiu.

Se aplecă şi îşi apropie buzele de ale lui Guillemot, înmărmurit. Dar nici o clipă acesta nu se gândi să se ferească. În clipa când gurile lor se atinseră, închise ochii.

– Sunt extrem de mulţumită că o să vii acasă...

– Da, şi eu.

– Pe mâine!

– Pe mâine!

Îşi privi prietena ieşind, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Plecarea micului grup îi lăsă o senzaţie de gol, aşa că se strădui să uite, cercetând nenumăratele cadouri pe care i le făcuseră şi pe care le lăsaseră în jurul lui, aşa cum făcea când era mai mic, când le primea pe cele de la solstiţiul de iarnă.

Atenţia îi fu atrasă de o frumoasă piatră albă pe care i-o dăduse Kor Mehtar în persoană, când venise să-i facă o vizită împreună cu o delegaţie oficială condusă de Înaltul Magistrat. Piatra era acoperită de semne pe care Korriganii le numeau Oghame şi care erau purtătoarele unei magii care nu provenea din stele, ci din pământ şi din lună. Întinse mâna şi o mângâie. Era lucioasă şi catifelată. Din joacă, atinse în treacăt unul dintre Oghame, gravat pe o muchie.

Apoi îşi lăsă capul pe pernă. Îşi muşcă buzele. Aveau încă gustul lui Ambre. Hotărât, chiar dacă îi

luase puterile magice, *Cartea Stelelor* îi făcuse cel mai frumos dar lăsându-l în viaţă.

Pe jos, fără ca Guillemot să-şi dea seama, Oghamul pe care îl mângâiase se trezi şi începu să strălucească cu o lumină caldă şi roşie...

Carnetul lui Guillemot

Multiversul

Maestrul Qadehar mi-a dezvăluit că există şi alte Lumi decât cele pe care noi le cunoaştem. Ar fi nouă! Mi-a explicat că toate aceste Lumi erau legate între ele printr-un fel de stâlp (care nu există ca atare, bineînţeles!), Irmin sau Yggdrasill, care reprezintă coeziunea spaţiului în care evoluează aceste Lumi şi indispensabilul echilibru care face ca totul să funcţioneze; acest stâlp este axul Lumilor. În fine, Wyrd, pânza de păianjen, care uneşte toate lucrurile între ele, oricare ar fi Lumea lor. De aceea Vrăjitorii Guildei preferă să vorbească de multiversuri mai mult decât de univers: chiar dacă el rămâne coerent şi menţinut prin legături puternice, universul nu este unic, ci multiplu...

Sigiliul

Este o vrajă care se înrudeşte cu Galdr şi care seamănă cu Lokk, dar care nu este nici una, nici alta! De fapt, Vrăjitorul care invocă un Sigiliu fabrică un cerc, o roată făcută din Grafeme. Nu le leagă între ele şi, cu atât mai mult, nu le asociază: le înrudeşte. Asociindu-le cât se poate de exact, Vrăjitorul provoacă estomparea lor, în favoarea obţinerii unui alt element. Autonom. Puternic. Şi periculos! De acea, Sigiliul este foarte rar folosit. Cel mai cunoscut

Sigiliu este cel al Dragonului, numit şi Lindrom. Grafemele chemate în timpul ritualului se estompează şi cedează locul unui şarpe monstruos, care rămâne prizonier în dimensiunea noastră, până când îşi îndeplineşte misiunea pentru care a fost chemat. Cum nu suportă lumina, nu are decât o dorinţă: să se supună, pentru a se putea întoarce în tenebrele liniştitoare ale Neantului! Maestrul Qadwan i-a fost, din păcate, victimă, în turnul Umbrei...

Odhr

Este o stare de extaz, o inspiraţie extremă, care permite o mare detaşare faţă de realitate. Odhr este opusă (şi complementară) cu Hugr. Hugr reprezintă spiritul conştient, starea de trezie totală, în legătură completă cu realul. Datorită lui Odhr, am putut scăpa de groaznica Ţestoasă-Lume, şi, ca urmare, n-am avut nevoie nici să beau, nici să mănânc.

Învăţătura Vestitorului, urmată de Poemul Înţelepciunii Ucenicilor Vrăjitori

Ştiu că am locuit într-un copac, atârnat,
De vânt măturat,
Nouă nopţi am trăit
De-o lance rănit,
Eu singur, abandonat,

De copac atârnat,
Un copac despre care nimeni nu ştia
De unde rădăcinile îşi trăgea.

Nu mi s-a întins un pocal,
Nici pâine nu mi s-a dat.
M-am aplecat,
Grafemele le-am adunat,
Urlând le-am adunat
Şi-apoi am căzut...

Atunci, am început să renasc
Şi să-nvăţ,
Să progresez şi să cresc,
Din cuvânt în cuvânt,
Cuvântul m-a condus.
Din act în act,
Actul m-a condus...

Vei descoperi Grafemele,
Vei interpreta cartea.
Cartea cea mai importantă
Cartea cea mai puternică
Care naşte Puterile,
Care marchează înţelepciunea
Şi care va colora Vestitorul

Ştii cum trebuie să gravezi?
Ştii cum trebuie să interpretezi?
Ştii cum trebuie să colorezi Grafemele?

Ştii cum să verifici?
Ştii cum trebuie să întrebi?
Ştii cum trebuie să sacrifici?
Ştii cum trebuie să oferi?
Ştii cum trebuie să aperi?
Mai bine nu întrebi decât să sacrifici;
Un dar este întotdeauna recompensat.
Mai bine nu oferi decât să aperi prea mult..

ᚨ Ansuz

ANSUZ (A)

Ordine: al patrulea Grafem
Asociaţii (poreclă): Fermentul, Umedul
Semnificaţii: putere creatoare, inteligenţă („ascuţită ca sabia"), cunoştinţe
Puteri: deschide puterile interioare, eliberează Önd (suflul vital) şi conduce Odhr (inspiraţie, extaz); eliberează de frica de moarte; Grafem al cântecelor şi al incantaţiilor.

Grafem periculos!

ᚺ Hagal

HAGAL (H)

Ordine: al nouălea Grafem
Asociaţii (poreclă): Bunica, Steaua, Roşul, Grindina
Semnificaţii: leagă trecutul de viitor („Hropt a creat lumea veche"), cuprinde misterele multiversului
Puteri: poate cel mai puternic Grafem; puterile lui sunt multiple; defineşte mai mult decât oricare altul Vé, spaţiul sacru legat de practica magiei

Atenţie! (Dificil de utilizat)

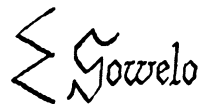

SOWELO (S)

Ordine: al şaisprezecelea Grafem
Asociaţii (poreclă): Roata, Rădăcina
Semnificaţii: puterea („mă înclin în faţa sacrului"), spiritul prin excelenţă; cuprinde puterea soarelui; focul şamanic, înspăimântător
Puteri: întăreşte voinţa; artizan al victoriilor devastatoare; energie puternică care sparge barierele, eliberează Omul şi îl repune pe calea destinului său (Orlög)

TEIWAZ (T)

Ordine: al şaptesprezecelea Grafem
Asociaţii (poreclă): Balanţa, Limpezimea, Invincibilul
Semnificaţii: echilibrul exterior (echivalentul masculin al Berkana); dreptatea, armonia („fierarul adesea îşi umflă foalele"); Grafemul lui Irmin, Stâlpul Lumilor
Puteri: păstrează coeziunea lucrurilor, legea, ordinea; echilibrează forţele.

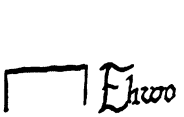

EHWO (E)

Ordine: al nouăsprezecelea Grafem
Asociaţii (poreclă): Calul, Gemenii, Celebrul
Semnificaţii: armonia dintre cal şi cavaler („este o susţinere pentru cel care nu se odihneşte niciodată"); unirea corpurilor şi a spiritelor; protectorul cautărilor spirituale şi al jurămintelor de fidelitate
Puteri: ajutor în caz de călătorie între Lumi; permite protejarea spiritului în afara corpului şi deplasarea spiritului în corp: măreşte iuţeala

MANNAZ (M)

Ordine: al douăzecilea Grafem
Asociaţii (poreclă): Oul cosmic, Strămoşul, Mani
Semnificaţii: vis şi inconştient („celor o sută de doctori"); unitatea timpului („puternică este încleştarea şoimului"); legătura dintre Om şi Puteri
Puteri: dezvoltă memoria şi potenţialul uman; protejează haosul

ODALA (O)

Ordine: al douăzeci şi patrulea Grafem
Asociaţii (poreclă): Moştenirea, Hoaţa
Semnificaţii: apartenenţă şi posesiune; centrul unui Clan, secretul unui templu
Puteri: protejează locuinţele („în locuinţa sa, Vulturul prosperă"); guvernează locurile de netrecut; permite exprimarea a ceea ce se păstrează în sine („devino ceea ce eşti")

Exemple de constelații care au dat naștere Grafemelor:

VĂCARUL (ODALA)

Văcarul

POCALUL (HAGAL)

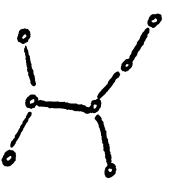

Pocalul

CASIOPEEA (SOWELO)

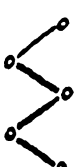

Casiopeea

O veste cumplită s-a abătut asupra locuitorilor Țării de Ys: Guillemot a fost răpit de Umbră, cel mai de temut adversar pe care tânărul a trebuit vreodată să-l înfrunte. Ajutată de acesta, Umbra poate avea acces la ultimele vrăji ale *Cărții Stelelor*, devenind astfel stăpâna celor Trei Lumi.

Va reuși Guillemot să reziste în fața puterii malefice a Umbrei? O luptă fără precedent e pe cale să înceapă...

Cartea stelelor

I. Vrăjitorul Qadehar
II. Seniorul Sha
III. Chipul Umbrei

ISBN 978-973-103-353-2

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com